

วชิราวุธ 48

“ข้าไม่ต้องการนักเรียนตัวอย่างที่สอบไล่ได้คะแนนชั้นเกียรตินิยมทุก ๆ ครั้ง ข้าไม่ต้องการตำราเรียนที่เดินได้ สิ่งข้าต้องการในโรงเรียนมหาดเล็กหลวง คือ ให้การศึกษาเป็นเครื่องทำให้เด็กเป็นขุนชนชั้นนารักและเป็นพลเมืองดี ไม่ใช่ทำลายบุคคลิกภาพเสียหมดโดยบรรทุกหลักสูตรและระบบต่าง ๆ ลงไป

ข้าต้องการให้การศึกษาเป็นสิ่งที่งดงามจนทำให้เด็กที่ออกไปแล้วหวนกลับมาคิดถึงในวันข้างหน้าด้วยความภาคภูมิใจ

ขออย่าเอาโรงเรียนของข้าไปเปรียบกับโรงเรียนอื่นเพราะมีจุดหมายต่างกัน ถ้าข้าอยากจะได้โรงเรียนธรรมดาเพียงหลังหนึ่งแล้วสร้างเป็นโรงเรียนไปมาจะไม่ดีกว่าหรือ จะสร้างโรงเรียนกินนอนขนมาทำไม?”

“ในประเทศอังกฤษเขามักกล่าวกันว่านักเรียนในบับลิสกูลมักจะมีคุณวุฒิที่แปลกกว่าคนอื่น จนสำหรับกรงานต่าง ๆ เขามักจะชอบเลือกบับลิสกูลแมน เพราะมีความอบรมอะไอย่างหนึ่งที่ผิดกับคนอื่น ข้าพเจ้าเชื่อว่าการอบรมที่พูดนั้น คือความสามารถปกครองคน เพราะพวกที่ออกจากบับลิสกูลไปแล้วนั้นเคยปกครองกันเองมาก่อนแล้ว ไปปกครองคนอื่นก็ง่ายและเป็นผลดีอย่างหนึ่ง ต่อไปในประเทศสยามนี้หวังว่าจะมีคนพูดว่าเด็กที่ไปจากโรงเรียนวิชาธุรกิจจะมีคุณวุฒิพิเศษได้เหมือนกัน ถ้าสำเร็จอย่างนั้นจะเป็นที่ยินดีอย่างขง.”

“วิทยาลัยมีหลักการที่จะอบรมสั่งสอนนักเรียน ให้เป็นผู้มีความรอบรู้
ในวิชาการ มีความประพฤติเรียบร้อย ตลอดจนการเล่นกีฬาต่างๆ เพื่อเป็นการวางรากฐาน
ให้มีความเข้มแข็งอดทน มีความสามัคคีในหมู่คณะ เมื่อเติบโตขึ้นจะได้เป็นคนที่มีความ
สามารถ มีความฉลาดรู้จักคิด และมีใจสะอาด สุจริต ในอันที่จะพิจารณาแก้ไขปัญหาที่
เกิดขึ้น เพื่อสร้างความสำเร็จและความเจริญแก่ชีวิตในอนาคต ขอให้นักเรียนทุกคนจง
ตั้งใจเพียรพยายามฝึกหัดศึกษา และฝึกฝนความรู้ความดีต่างๆ อย่างให้ครบถ้วน ในเมื่อได้
มีโอกาส ได้เข้ามาศึกษาในสำนักนี้ จักได้สามารถสร้างความสำเร็จให้แก่ตนเอง และร่วมกัน
ประกอบกิจการงานให้เป็นประโยชน์แก่ตน แก่ส่วนรวม และประเทศชาติสืบไปในวันหน้า”

มหาอำมาตย์ตรี พระยาภะรตราชา (ม.ล. ทศทิศ อิศรเสนา)

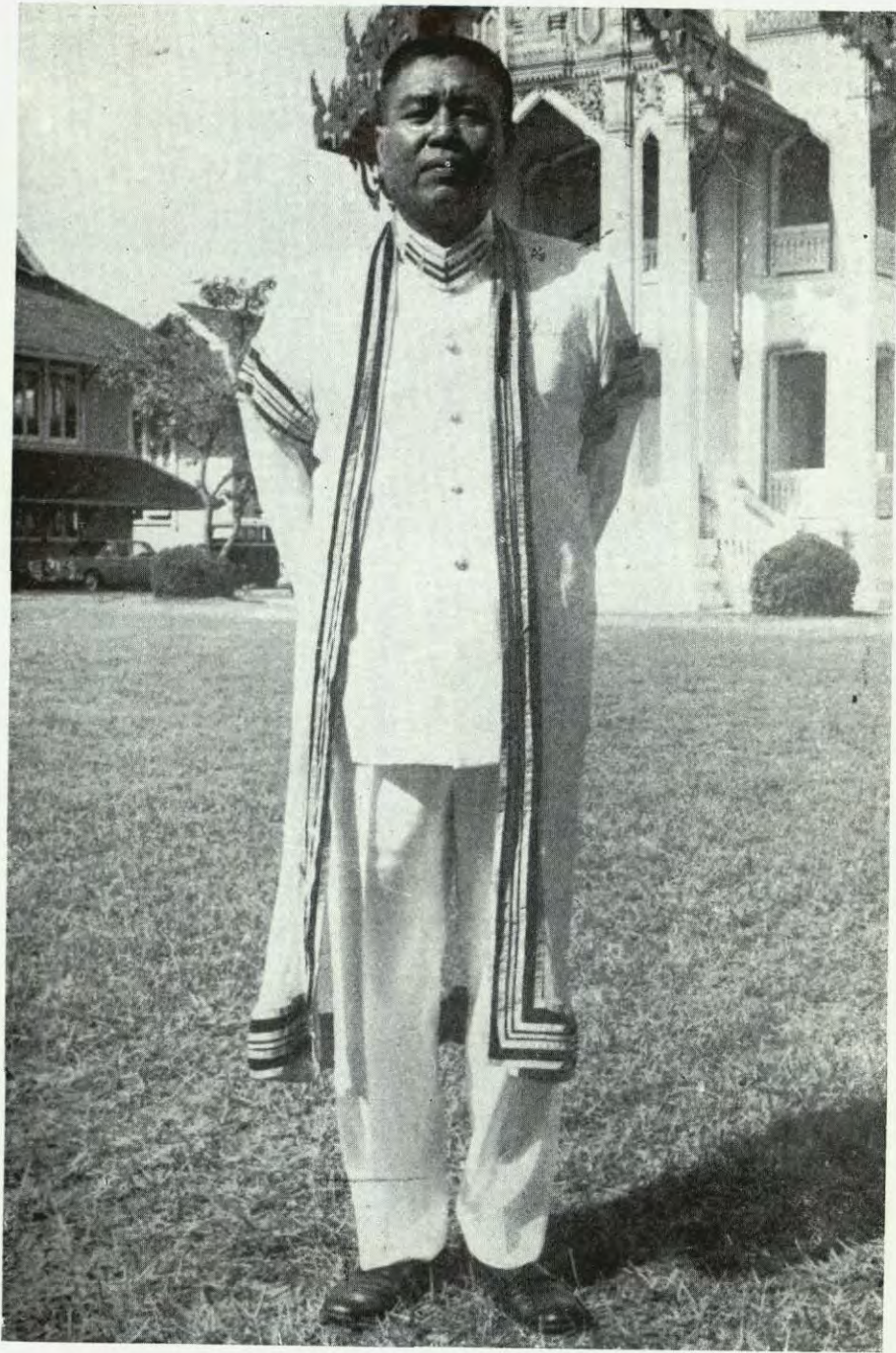
ผู้บังคับการ 1 มกราคม 2486-28 ธันวาคม 2518

ดร. กัลย์ อิศรเสนา ณ อยุธยา
ผู้บังคับการคนปัจจุบัน

ครู จิต พงประดิษฐ์
ผู้กำกับคณะพญาไท

ครู อรุณ แสนโกศิก
ผู้กำกับคณะจิตรลดา

ครู อุดม รักตประจित

ผู้กำกับคณะดุสิต

คุณาจารย์

ครูฉนวนอม บัวทองศรี

ครูสุพจน์ ตันประยูร

คณิตศาสตร์

หัวหน้าแผนก ครูฉนวนอม บัวทองศรี วท.บ., ป.ม.

ครูประนัย วิมลวรรณ

ครูสมศรี เจริญสันติ

ครูบรรจง โดลานนท์

ครูवासுகี รัชชกุล

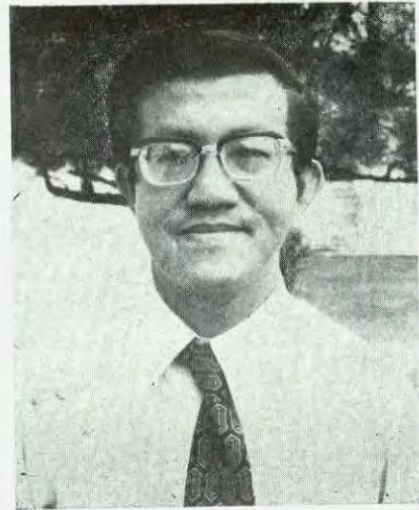
ครูสมปอง โกมารทัต

ครูสอาดจิต เทวาทดี

ครูปกครอง เม่งรักษ์

ครูส่งศักดิ์ ทิตาราม

ครูจินตนา ฟังละออ

ครูสมลักษณ์ สุวรรณวงศ์

ครูเอก ชมภูนิช

วิทยาศาสตร์

หัวหน้าแผนก ดร. กัลย์ อิศรเสนา ณ อยุธยา Ph.D., M.Sc., M.A. (cantab)

ครูมณี หล่อรุ่งโรจน์

ครูสุภลักษณ์ ยุกตะทัต

ครูสุณี พลอดประคิษฐ์

ครูพจนานา ทิวรักษ์

ครูอุษณีย์ ยศยิ่งยวด

ครูกิ่งแก้ว วัฒนะเสริมกิจ

ครูฉวีวรรณ นุคประพันธ์

ครูวรวิทย์ เสงี่ยมบุญ

พลานามัย

หัวหน้าแผนก ครูอรุณ แสนโกสิก จ.บ.

ครูชาติ สำนครสินธุ์

ครูสรวิชัย คล่องกำไร

ครูจุมพล อุดมสรยุทธ

ครูวัชรินทร์ ชื่นกำเนต

ศิลปศึกษา

หัวหน้าแผนก พระยาภะรตราชา M.Se., Dip in Ed. (Lond), วท.ด. (กิตติมศักดิ์)

ครูอำนวย เกิดมี

ครูธงชัย จันทร์รุ่งเรือง

ครูสุชา ฌ พัทลุง

ครูอรุวรรณ รัตน์กาฬ

ภาษาต่างประเทศ

หัวหน้าแผนก พระยาภะรตราชา M.Se., Dip in Ed. (Lond), วท.ด. (กิตติมศักดิ์)

ครูสมปอง มีชัย

ครูกอบลาภ แสงไชย

ครู โฉมศรี สิวรักษ์

ครูบัวผิว วงศ์พระถาง

ครูบรรจง ลวพันธุ์

ครูสุนันทา ประสานสุข

ครูดออ เนตยสุภา

ครูนราทิพย์ ศรีเมธากุล

ครูสุมล ชมภูนิช

ครูหยกฟ้า จรรยาศักดิ์

ครูสุทิพย์ พึ่งประดิษฐ์

ครูจำรัส จันทรางศุ

ครู ม.ล. กิติพันธ์ ชมฤทธิ

ครูวิณารด วัฒนสุคนธ์

ครูภาณุ คคณานต์

Mr. Robert Mc-Carthy

ครู พ.อ.หญิงสมศรี ศรีจิตติ

ครู เกษ เกษกุลบุตร

ครูประจมาศ วงศ์กำแหง

สังคมศึกษา

หัวหน้าแผนก ครูจิต พึ่งประดิษฐ์ ป.ม., ๓.บ.

ครูจำเนียร ฅ ลำพูน

ครูนนุช ชื่นกำเนียด

ครูพรประภา สิงห์รัตน์

ครูยอดสร้อย ศีระวิช

ครู พ.ท.หญิงสำลี อติแพทย์

ครู พ.อ.หญิงอรพินท์ เพ็ชรพลอย

ครูอารี อองคสิงห์

ครูพรไพจิตร สว่างคำ

ภาษาไทย

หัวหน้าแผนก ครูจิต ฝั่งประดิษฐ์ ป.ม., ๓.บ.

ครูบุญชู พงศ์พานิช

ครูเพิ่มศรี จินดาวงศ์

ครูฉายแสง บุนนาค

ครูมณี พรหมประพัฒน์

ครูมณี เอมะศิริ

ครูวิญญู บุญหนุน

ครู พ.อ.ประวิทย์ วิมุกตะละพ

ครู พ.อ.หญิงพยอม สัจจานนท์

บรรณารักษ์ ชนิตา ชนะภัย

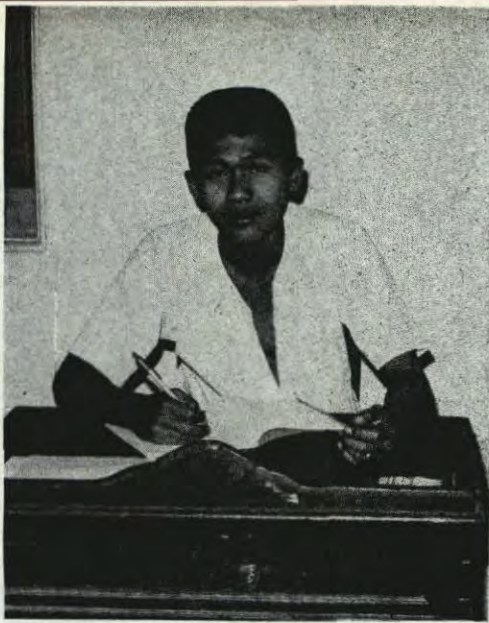
๑๑ แผนกวิทยาศาสตร์

ทำเนียบรุ่น ๔๘

แผนกวิทยาศาสตร์

เลขประจำตัว	ชื่อ	นามสกุล	
๑.	๓๒๓๕	ก้องเกียรติ	เฟื่องวุฒิราญ
๒.	๓๒๓๘	จุลพงษ์	กุ่มวงศ์
๓.	๓๒๓๕	ชัยยนต์	อัครวัฒน์
๔.	๓๒๔๐	ชัชฌุพร	กิตติสมพันธ์
๕.	๓๒๔๑	ณัฐวุฒิ	โพธิสาร
๖.	๓๒๔๕	ปิติ	บวรสมบัติ
๗.	๓๒๕๔	วรสิทธิ์	อัสวกุล
๘.	๓๒๗๐	เศรษฐพงษ์	จันทนียงยง
๙.	๓๓๓๗	เอกราช	กลัดพันธุ์
๑๐.	๓๓๓๘	อานนท์	ไวยะวงษ์
๑๑.	๓๓๔๒	สามารถ	นิรันทนัน
๑๒.	๓๓๕๓	ธนา	ศรียากษ์
๑๓.	๓๔๓๓	จาริก	ทองผิว
๑๔.	๓๔๓๖	ปริยรัตน์	สวัสดิระณภักดี
๑๕.	๓๕๓๑	ธนู	วงษ์เกษม
๑๖.	๓๕๓๒	ไชย	ณ สิวันต์
๑๗.	๓๕๓๔	เทวินทร์	จันทรสักดี
๑๘.	๓๕๓๕	สุภพงษ์	เพิ่มสุวรรณ
๑๙.	๓๕๓๖	เลิศศักดิ์	ผลอนันต์
๒๐.	๓๕๓๗	กฤษฎา	จิตรปฎิมา
๒๑.	๓๗๓๒	อดิศร์	สุทินศักดิ์
๒๒.	๓๗๓๓	ก่อโชค	จันทรวงกูร
๒๓.	๓๗๓๖	วัชร	ตรีสวัสดิชัย
๒๔.	๓๗๓๗	ขรรค์ชัย	วงศ์บุรี

ก้องเกียรติ เฟื่องวุฒิราญ

หากใครดูหนังตัวเรื่อง ไอ้มดแดง ละก็ คงจำเขาได้ "เบม" ของเรานั่นเอง เบมก็เป็นหัวหน้าคณะ ผ.บ.ก. คนหนึ่ง ประจำการมา 1 ปี เป็นที่รักของน้อง ๆ ที่มาทำเวรห้องพี่เบม นอกจากนั้นเบมยังมีคุณสมบัติพิเศษคือ มีจมูกไวเป็นพิเศษ ที่ไหนมีการกินดื่มต้องมีเบม เบมไม่ชอบช้อแต่ชอบกิน สงสัยจะถือคติ "ตะกละอ้มท้อง จ้องห้องห้องแห้ง" กระจ่าง

เบมเป็นนักเรียนที่มัธยมโรงเรียนฝั่มอฉกาจฉกรรจ์ นักส่วนใหญ่มีกลางตอนสำคัญซะด้วยจนได้เครื่องหมายสามารถสมบุรณ์มาประดับเกียรติ นอกจากรักบี้แล้วเบมยังเล่นกีฬาอีกเยอะ ทั้งบาส บอล เบมเล่นจน

สตั๊ดพิงไป 2-3 คู่แล้ว อาชีพหลักของเบมก็เห็นจะไม่พ้นไปสตั๊ด เบมเป่ามาหลายปี ทั้งเป่า ทั้งอม ว่ากันอุตุลุด แต่กระนั้นก็ตาม เบมยังได้เครื่องหมายสามารถชั้นหนึ่งเหมือนกัน

ปลุ่สุดท้ายของเบมก็เหมือนปลุ่อื่น ๆ เบมเดินสายกลางเสมอ สมัยเด็ก ๆ เบมเรียนน้อง ๆ ชัยยันต์ทีเดียว บางทีก็ชนะซะด้วย (ป. 2) พอดตอนโตเบมลดความเร็วลงมา แต่หัวคอมพิวเตอร์ของเบมก็ยังแจ้ว วิชาที่เบมไม่เคยท่องแต่ยังเก่งเสมอก็มี อังกฤษ ภูมิศาสตร์ ประวัติศาสตร์ โดยเฉพาะอังกฤษ เบมบอกว่าเหมือนปอกกล้วย สำหรับอนาคตนั้นเบมข้มแห้ง ๆ "ยังงี้ ๆ ก็แล้วแต่โชค คงพบกันที่จุฬาฯ".

ที่อยู่ 93 หมู่ 5 อ. ลำลูกกา จ. ปทุมธานี

โทร 5237581

วันเกิด 22 ก.ย. 00

จูลพงษ์ คุณวงษ์

หากใครรู้จักคาราฉะหมักอย่างจิมบราวน์ นั้น
คือ จูลบราวน์ (แคบราวน์ยังไม่แบล็คเฮอะ) บุรุษ
จากเมืองสิงหล ผู้มีเครื่องศนาทิวอยู่แถบอาฟริกา
เป็นอันมาก จูลมันส์โยโห่งง่าย ๆ ใจน้อย แต่ถึง
กระนั้นจูลก็เป็นหัวหน้าที่น่าเกรงขามไม่น้อย ในคณะ
ผ.บ.ก.

จูลเคยเป็นนักกรีฑาที่มคณะกับเขาด้วยเหมือน
กัน พร้อมกันจูลมีสไตลการวิ่งอันพิสดาร (ด้วย
สไตลแบบ 4-3-2-1) จูลไม่ค่อยได้เล่นกีฬา
เขามากนัก มาบนที่นั่งอันอ่อนนุ่มกลับแข็งเป็ก จน

ทำให้ห้อม้ามาแต่ไกล ออกโรงแสดงฝีมือกับเขา
เหมือนกัน

อาชีพหลักของจูล เห็นที่จะไม่พ้นปีสก๊อต
จูลเป่าปี่จนได้ปีใหม่มาใช้อีกหนึ่งตัว (ด้วยความ
ระทม) และได้เครื่องหมายสามารถมาประดับอก

อนาคตของจูล เห็นจะไม่ต้องคุด เพราะการ
เรียนของจูลนั้นอยู่ในขั้นหัวกะทิเหมือนกัน ถ้า
อนาคตไม่มีดเหมือนเจ้าของ ก็คงจะเห็นจูลเดินโตเต้
ในรัฐเกษตรเป็นแน่

ที่อยู่	1897 ตรจข้ามซอยเสนานิคม 1	บางเขน	กรุงเทพมหานคร	โทรศัพท์	5790399
ตำแหน่ง	ไร่	แคมป์สน	ต. แคมป์สน	อ. หล่มสัก	เพชรบูรณ์
วันเกิด	14	ก.พ.	01		

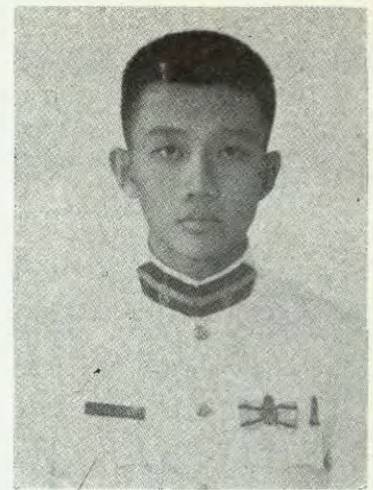

“แจ๊ค” “ไควเซ็ง เคน” หรือ
 “ย่น” เป็นผู้ทรมานท Cortez มาก
 กว่าคนอื่น ๆ ดังนั้นจึงไม่ใช่ของแปลก
 เลยที่ย่นสามารถนำชื่อเสียงในการเรียน
 มาสู่โรงเรียนในอดีต ตลอด 10 ปี
 ผ่านมา ย่นเป็นเจ้าประจำในการรับพระ
 ราชทานรางวัลเรียนดีทุกปี

ย่นเป็นชาวเมืองลงมาแต่กำเนิด
 นำแปลกตรงที่ย่นไม่ค่อยชนเหมือนลิง
 (บังก้า)....เท่าไรนัก

กีฬาที่ย่นถนัดเป็นพิเศษคือประ
 เภทแรกเกิดทั้งแบดและสควอชย่นหวด

มาเสี่ยราบเรียบ
 หมดทุกคณะและ
 ปลายบทุกบักกลัง

รัชชยนต์ อัครวัฒน์

ไปฟาดแข้งกับเขาทุกเมื่อ (ขอกระซิบหน่อย แข่งขันยัดลูกสควอช
 ไว้ข้างละลูก....ดันลอปเสี่ยด้วยซี) โดยเฉพาะในปีสุดท้ายนี้ ย่น
 ยังลงไปวางลูกรี่ ๆ เอาซี่ให้แก่มดด้วยมาดที่ไม่มีใครยอมล้ม
 จริง ๆ และย่นยังเอาดีทางวอลเลย์ด้วยท่าตบที่แสนร้าย

ย่นได้เป็นหัวหน้าคณะตั้งแต่ปีแล้ว พอมาถึงปี
 ตำแหน่งหัวหน้าใหญ่ของดุสิตจึงต้องตกอยู่ในภาวะ ย่นจัดการ
 งานของคณะให้ราบรื่นโดยตลอดและยังเป็นที่ดูแลปัญหา 108
 ของพรรคพวกได้อย่างดี

ส่วนเรื่องกายหน้า ย่นว่าจะไปแผลงฤทธิ์ของนักเรียน
 เคน ในแดนวิศวะให้สาว ๆ ชาวชมพูตกใจเล่นนั้นแหละ.

ที่อยู่ 6/36 ซอยอากม ถนนลาดพร้าว เขตบางเขน กรุงเทพฯ
 ต่างจังหวัด 242-244 ถนนพระราม ๑. เมือง จ. ลพบุรี โทร. 87
 วันเกิด 2 ก.ค. ๐๐

ที่บ้านเรียกกันว่า “แดง” แต่เมื่ออยู่ ร.ร. เพื่อนๆ เรียกกันว่า “ซิด” ซิดหล่อเหลาเอาการ ขนาด “สมศักดิ์ ภักดี” พระเอกยกเก๋ายทเดียวหรือ ถ้าจะเทียบกับพระเอกหนังจันก็ตองเทียบกับ “เถียนเหย่” ลักษณะเด่นของซิดอยู่ที่ความสูง (น้อย) กับต้นขาที่ใหญ่พอๆ กับโต๊ะ....

ชัชวาล กิตติสัมพันธ์

ซิดมีพรสวรรค์หลายอย่างแต่ที่โด่งดังที่สุดก็คือ การพูด ถ้าวันไหนซิดเงิบเหงาไม่พูดไม่จากับใคร แล้ววันนั้นแดดจะแผดเปรี้ยงทุกที (ถามอาจารย์คนไหนคุ้ก็ได้) กิจกรรมประจำวันของซิดคือ การนอนกลางวัน แม้ว่าครูบางคนจะบอกว่าการนอนกลางวันเป็นโทษ นอกจากนั้นแล้วซิดจะต้องเที่ยวไปกะล่อนกับน้องๆ เสมอ แต่กระนั้นซิดก็ยังเป็นที่รักของน้องๆ ทุกคน

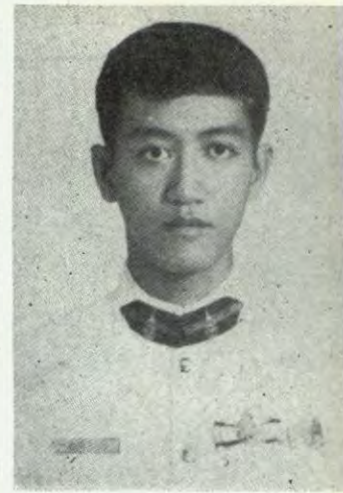
ซิดโปรดปรานการฟังดนตรีมากโดยเฉพาะอย่างยิ่งเพลง “Never Say Goodbye” แต่ถ้าเรื่องการเล่นดนตรีแล้วซิดบอกว่าขอยู่กันคนละโลก ซิดอยู่ขงบัน มาตั้งแต่ต้นจนมีฝีมือพอออกงานได้ทีเดียว นอกจากฟังเพลงแล้วซิดยังชอบอ่านหนังสือประเภทวิทยายุทธอีกด้วย

ด้านการกีฬาซิดไม่เบาเหมือนกันซิดเล่นกีฬาได้เกือบทุกอย่าง สมัยหนุ่มๆ ซิดเล่นกีฬาที่มวอลเลย์บอลของคณะซิด (ชาสัน) ประวัติศาสตร์ครองถ้วยมาแล้ว กับเพื่อนซิดมักจะกวนอยู่พอสมควร ซิดมีเสน่ห์ดึงดูดใจเพื่อน (ให้รวมมาหา) ดีมากจึงมีเพื่อนมากมาย เกือบที่สนิทของซิดก็คือ ย่น, เจียบ, อู๊ด, ไก่....และอีกหลายๆ คน ด้านการเรียนซิดรักษาระดับได้คงเส้นคงวาสามารถอยู่ห้อง ก. มาตลอด บันซิดก็หวังจะติดบอร์ดให้ได้ ส่วนมหาวิทยาลัยนั้นซิดบอกว่าอยากเข้าแพทย์ (กุมาร) ที่ C.U. หรือไม่งั้นก็ CM.U.

ที่อยู่ 664/24 ซอยธาระ ถนนรัชสันทวงศ์ เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ

โทร. 4246621

วันเกิด 24 ม.ค. 01

“โร” เป็นชื่อของบุรุษผู้มีความอดทนวัยกลาง
 น้อยๆ โรเบิร์ต เรดฟอร์ด ถึงแม้จะไม่เหมือนทีเดียว
 อาจจะผิดกันเล็กน้อยก็ตาม โรเป็นหัวหน้าคณะ ผ.บ.ก.
 ที่เขยมนเกรียมแม้แต่สุนัขได้ยินชื่อยังรีบหลบ แต่กระ
 นั้นโรก็ชอบเด็ก (เอ็นดูเด็กกว้างนั้นเถอะ) มารยะ
 หลังกๆ โรเปลี่ยนอาชีพเป็นนักแก้ปัญหาวใจให้เพื่อนๆ
 และก็กลายมาเป็นคุณหมอ (เด็ก) จำเป็นชะด้วย

เมื่อก่อนโรไม่ค่อยจะได้เล่นกีฬาเท่าใดนัก
 เพราะมัวแต่ปรับปรุงร่างกายอยู่นาน มาปีสุดท้าย
 พระอาสน์ที่เคยอ่อนนุ่มกลับแข็งปึก จนปวดก้นทนมไม่
 ไหว จึงรับมาช่วยคณะ รักบี้บน ผ.บ.ก. เลยทำเอา
 คุดสิตหัวใจไปอยู่ที่หัวเข่าก็เพราะโร “อินไซค์มหากาฬ”
 หรือ “กะห่องเวหา” นี้เอง นอกจากเป็นนักกีฬา
 คณะแล้วโรยังเป็นอัศวินมหาโคชประจำคณะอีกด้วย
 คติของโรคือ “ไม่มีอะไรที่สอนไม่เป็น” พับผ่าซิ!

ณัฐวุฒิ โปธิสาร

โรเป็นนักดนตรีมาแต่เด็กด้าบรर्फ เมื่อเด็ก
 เล่นแมนโดลินจนฟังไปหลายตัว เลยย้ายค่ายมาถือ
 ไม 2 วงโย....โก้ไม่หยอก

สำหรับการเรียน โรก็ไม่ย่อ ยึดหัวหาด
 ห้อง ก. มาอย่างเหนียวแน่น ในที่สุดท้ายนี้ โรบอก
 บอกว่าซึกเซ็ง เลยลงมาสำรวจห้อง ข. เล่นโก้ๆ
 ถามโรเรื่องอนาคต โรบอกว่า คิดจะไปกินโรตีที่อินเดีย
 มาตอนหลังเกิดกลัวเพราะโปกหัวบ้อยๆ เลยบอก ถ้า
 โชคช่วย อาจที่จุฬาฯ ถ้าไม่เจอก็ไปตามแถวหัว
 หมากได้

ที่อยู่ 70 ซอยอินทามระ 22 ถนนสุขุมวิทวิจิตรัย เขตพญาไท กรุงเทพฯ ๑ 4

โทร. 2770011

วันเกิด 8 ก.ย. 00

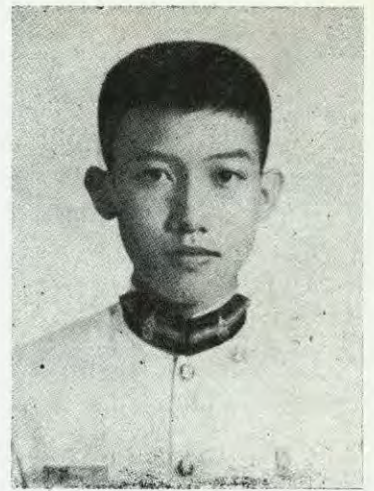

✔ บิ๊ด บวรสมบิ๊ด

บิ๊ดมักถูกเพื่อนๆ เปลี่ยน NICK NAME ให้ใหม่อยู่เรื่อย ๆ ตามแต่สภาพและสถานการณ์ แต่ชื่อที่พวกเราชอบ (และเจ้าตัวด้วย) ก็คือ “เจมส์ บอนด์” เหตุเพราะบุคลิก และลักษณะพิเศษประจำตัวเขาตัวเอง เจมส์อยู่ร่วมกับพวกเรามาตั้งแต่มัธยมเล็ก จึงทำให้เรารู้อะไรถึงจิตใจของเจมส์เป็นอย่างดี ในบิ๊ดเจมส์ถูกสถาปนาให้เป็นหัวหน้าแผนกบาสเก็ตบอลของคณะเจมส์มีวิธีการสอนที่ไม่เหมือนใคร และไม่มีใครอยากเหมือน จนถึงกับถูกเชิญตัวไปสาธิตวิธีการสอนกับผู้ปกครอง นอกเหนือจากบาสเก็ตบอลอันเป็นที่พาดพิง

ของเจมส์แล้ว (เล่นทั้งป) เจมส์ยังสามารถเป็นโค้ชสอนกีฬาทุกชนิดได้ โดยที่เจ้าตัวมักอาสาอยู่เสมอพูดถึงความหล่อเหลาแล้ว เจมส์ก็ไม่เบาทีเดียว ในบิ๊ดเจมส์จึงถูก (บังคับ) รับผิดชอบให้เป็นผู้ถือพวงมาลาของโรงเรียน ทำให้เจมส์ตื่นเต้นจนกระทั่งวางผิดวางถูก เรื่องการเรียน เจมส์มักชอบที่จะนั่งทางในเรียนอยู่ตลอดเวลาพอ ๆ กับ “บิ๊ดเวอร์” ถึงกระนั้นก็ตาม เจมส์ก็ผ่านชั้นต่าง ๆ มาด้วยความ (มั่ว) ขวี้ เจมส์บอกว่า ถ้าโชคอำนวยคงมีโอกาสเอ็งจะมาเข้าร่วม (๑)

ที่อยู่ 304 สุขสวัสดิ์ 40 (ซอยออบสุข) ราษฎร์บูรณะ กรุงเทพฯ โทร 4681873
ค้างจังหวัด บ้านบวรสมบิ๊ด 124-130 ถนนพระราม ๓. ทำหีน อ. เมือง ลพบุรี
วันเกิด 19 ก.ค. ๐๐

วรสีทธิ์ อัสกุล

“แก” หรือ “โซติก” ที่เพื่อน ๆ ชอบเรียกกัน แก่มีทรวดทรงองค์เวย อันทรมานใจ สาว (แก) อย่างเหลือทน นอกจากรูปร่างแล้ว แฟชั่นฮิตติดอันดับของแกเห็นจะไม่พ้นกางเกงทรงป๊อบอายอันลือลั่น (นุ่งจนชิบปรี แก่ก็หาอาหารร้อนใจไม่) แก่เป็นโรคอีกโรคคือ โรคกลัวเรือนจากจนจนสมองแก่หย่าขาดจากเรือนจากมานาน (จนหาทางไปไม่เจอ)

“แก” คิดทิ่มบาสกับเขาเหมือนกัน และยังได้เหรียญทองมาคล้องเล่นโก้ ๆ จากการแข่งขันบาสรุ่นเล็กด้วย (รูปร่างอย่างนี้ต้องใช้ของทันสมัย นาน ๆ เข้าแก่ซึกห่างเหินกีฬาไป แต่กระนั้นแก่ก็พटक้ามทุกวัน จนกล้าม (กระตุก) โผล่ขยับขยับไปหมดทั้งตัว

อาชีพหลักของแก่ ตั้งแต่เด็กจนแก่เห็นจะไม่พ้นช่างไม้จำเป็น แก่ซ่าของช่างไม้มาอย่างเหลือเพื่อ ทำงานมาแล้วอย่างโชกโชน

ในปีนั้นแม่แก่จะเร่งเครื่องจนเครื่องดับ แต่ก็พอวิ่งตามใคร ๆ ไปได้อย่างทุลักทุเล ไม่ว่าจะเวลาใดก็ตาม แก่จะไม่จากแก่อันแสนรักเป็นอันขาด (แม่แต่ขามนอน) แต่อย่างไร ๆ อนาคตของแก่ที่หวังไว้ อย่างเหลือหลาย เห็นทีจะไม่พ้นวิศวะ (ช่างไม้) เป็นแน่

ที่อยู่ 46 ถนนสวรรคโลก อ. พญาไท กรุงเทพมหานคร

โทรศัพท์ 2811566 ต่อ 498

วันเกิด 29 ม.ค. 01

เศรษฐีพงศ์ จันทนยิ่งยง

หนุ่มผู้รูปร่าง (ค่อนข้างจะ) สมส่วนผู้เม
นึกเนมว่า "อ้อย" ความจริงอ้อยมีหน้าที่ทรมาณใจสาว
ไม่เบาทีเดียว ขนาดสาวมองแล้วต้องเหลียวหลัง แต่
เพื่อนๆ มักจะล้อว่า...ซาฮัน...อ้อยเสมอ ถึงกระนั้น
ก็ไม่ทำให้เจ้าตัวเด้อตร้อนอะไรกลับขม(ซุส) รมเสียวอก

อ้อยเข้า V.C. ตั้งแต่ ป. 3 ถ้าจะพูดกันถึงด้าน
การเรียนแล้วอ้อยไม่น้อยหน้าเพื่อนๆ เลยสามารถ
กักพันทอยู่ห้อง ก. มาได้ 8 ปี ทางห้องเห็นใจเลย
ตัดใจให้ทนอ้อยไปดูงานที่ห้อง ข. แต่อยู่ได้ปีเดียว
อ้อยก็กลับมาอยู่ห้องเดิมบอกว่า ห้อง ข. มัน "เซ็ง"

อ้อยเป็นหัวหน้าคนหนึ่งของคณะผู้สวดมนต์มักจะ
มีอารมณ์คันมือคันเท้ากับน้องๆ เสมอ จนทำให้เด็กๆ
บันกันั้น นอกจากจะเป็นหัวหน้าคณะแล้ว อ้อยยัง
เป็นหัวหน้าวงเครื่องสายสากลอีกด้วย เคยพาลูกวง
ทะลุออกงานมาเยอะแล้วจนอาจารย์รำคาญเลยให้รับ
พระราชทานรางวัลช่วยเหลือโรงเรียนไป

ส่วนเรื่องกีฬาเน้ออ้อยชำนาญทั้งในร่มและนอกร่ม เมื่อเด็ก ๆ
เคยว่ายน้ำอยู่พักหนึ่งจนเป็นโรค "น้ำกัดผม" จึงเลิก หันมาพนักพบบน
บกแทน ตอนนี้อ้อยคิดไล่เสียจนนับไปนับมาไม่ถ้วน ก็พากอย่าง
ที่อ้อยเพิ่งจะเล่นก็คือ "ยิงปืน" หลังจากประสบความสำเร็จเมื่อเดือนตุลา
แล้ว อ้อยก็บอกว่าจะขอขุดอาชีพนี้ตลอดไป อ้อยมีความสามารถพิเศษ
อีกอย่างหนึ่งที่พอพิพอเหวียงกับบ่อมคือ การเล่นเกมอ่า ซึ่งอ้อยมัก
จะมีมาฝากเพื่อนฝูงอยู่เสมอแม้แต่น้อง "ตัวเล็ก ๆ" ก็ไม่ละเว้น เมื่อเรา
ถามถึงอนาคตอ้อยก็บอกว่า อยากจะหนีความ CONFAB ไปอยู่ที่
เชียงใหม่ซัก 4 ปี แล้วค่อยกลับมาผจญภัยกันใหม่

ที่อยู่ 1679 ถนนเทอดไทย แขวงตลาดพลู เขตธนบุรี กรุงเทพฯ

โทร. 4663265

วันเกิด 9 พ.ค. 01

✓ เอกธำพรย์ กลัดพันธ์

ถ้าหากใครเดินเฉียด ๆ ห้องหัวหน้าใหญ่คณะ
ผ.บ.ก. ละก็ คงไม่แคล้วได้ยินเสียงอันแจ่มแจ้งของ
บุรุษผู้ร่ำนามว่า "บังก้า" อย่างแน่นอน ถึงแม้ว่า
บังก้าจะเป็นหัวหน้าคณะแต่ก็มีความคิดแผลง ๆ อยู่
เหมือนกัน นอกจากนี้ยังเป็นนายธนาคารประจำคณะ
ซึ่งทำให้ฐานะเศรษฐกิจของ "เสียด" ถูกกระทบ
กระเทือนอย่างหนัก

บังก้า เป็นนักกีฬาที่หาตัวจับยากในรุ่นเดียว
กัน เป็นเพราะความทุ่มเทของหนุมนานอยู่ข้าง
บังก้าเคยเป็นหัวหน้าทีมบาสรุ่นเล็กของโรงเรียน ซึ่ง
สามารถคว้าเหรียญทองมาอย่างหืดขั่นคอ เอ๊ย! สบาย
มากอีกด้วย นอกจากนี้ยังติดโล่ รักับ บาส ทีมคณะ
มากมาย

สำหรับเรื่องดนตรี ไม่ต้องห่วง เป่าขลุ่ย
ตักกลอง สีไวโอลิน แม้กระทั่งเป่าปี่สก๊อต เรียก
ง่าย ๆ ว่าแสนรู้ทีเดียว แต่ที่ทักกันเป็นลำเป็นสันก็คือ
เป่าปี่สก๊อต จนได้เครื่องหมายสามารถชน 1

บังก้าเป็นนักเรียนผสมนักเรียนทตตระดับห้อง
ก. มาตลอด ถึงแม้จะไม่เป็นแนวหน้าแต่ก็ไม่เป็น
แนวหลัง มา 2 ปีสุดท้าย บังก้าเปลี่ยนเป็นน้ำมัน
ซูเปอร์ แข่งซ้ายแข่งขวาสุดลึด บังก้ามักทำให้
ห้องเรียนมีบรรยากาศของการจैसेนเสมอ สำหรับ
อนาคตบังก้ากระซิบเบา ๆ ว่า หากโชคดี ผ้จับยึด
คงได้เดินจับสาวในรั้วจามจุรี

ที่อยู่ 194-196 ถนนสุรสงคราม อ. เมือง จ. ลพบุรี

โทร. 159

วันเกิด 26 ต.ค. 01

✓ อานนท์ ไวยะวงษ์

“อู๊ด” เป็นหัวหน้าคนหนึ่งในคณะคูสิคที่
น้องๆ ทั้งหลายต่างก็ซิงกันรัก เพื่อนๆ บางคนเรียก
อู๊ดว่า “ราเชส” นั่นก็เพราะหน้าตาตลอดจนผิว
พรรณที่ละม้ายคล้ายคลึงกับชาวเอเชียใต้ แถบมหา
สมุทรอินเดียนั่นเอง อู๊ดมีนิสัยใจดีขรึม ไม่ช่าง
พูด (แต่ถ้าลงอู๊ดพูดแล้วละก็....ดิสเบรคยังห้ามไม่
อยู่) สุภาพเรียบร้อยจนเป็นที่น่ารักของครูหลายคน

เข้าโรงเรียนปีแรกตอน ป. 4 อยู่เด็กสอง
จากนั้นก็เข้าคณะในเมื่ออยู่ ป. 7 ปีแรกที่อู๊ดเข้า
คณะใน ก็ว่าน่าจะทำได้ด้วยและโล่มาประดับกำแพง
คณะให้หนึ่งๆ ดูเล่นจึงทำให้อู๊ดได้ฉายาว่า “ผีเสื้อ
สมุทร” อยู่พักหนึ่ง (ก็หุ่อย่างนั้นนา....) ต่อมา
รู้สึกซำจะกลัวน้ำ จึงหันมาเอาดีทางกีฬาเร็กเก็ตและ
ก็คิดโล่ทั้งแบคและสควอชอีกเช่นกัน

การเรียนไม่ต้องพูดกันมาก อู๊ดเรียนดีมา
ตลอดเคยได้รับพระราชทานรางวัลเรียนดีมาแล้วเมื่อ
ตอนหนุ่ม ๆ ทั้งที่เรียนอยู่แผนกวิทย์แต่อู๊ดก็ยังสนิท
ในเชิงกายกอลอนเหมือนกัน เคยชนะเลิศการประ-
กวดการแต่งคำประพันธ์ของสมาคมหนังสือพิมพ์ ได้
รับรางวัลจากท่านผู้บังคับการบนหอประชุมมาแล้ว
(อย่างนสิ สาว ๆ ถึงได้หลงคารมอู๊ดอย่างง่ายดาย
เสมอ) เมื่อคราวสอบตุลา อู๊ดก็ไปในฐานะมีอบน
คุมห้องสอบ ในอนาคต อู๊ดบอกว่าเห็นใจ “คนหัว
ล้าน” จึงอยากเป็นนักปรังษาเพื่อคณินายชกเงาหัวให้.

ที่อยู่ 457 ถนนสุขุโขทัย แขวงสวนจิตรลดา กรุงเทพฯ โทร. 2825646

ค้างจังหวัด 1746/63, 64 ถนนพหลโยธิน อ. เมือง จ. สระบุรี

โทร. 211526

วันเกิด 7 มิ.ย. 00

ธนา ศรียากษ์ ✓

“แดง” เป็นนามที่ทางบ้านเรียกกัน แต่เพื่อนๆ มักจะเรียกว่า “นา” มากกว่า (รวมทั้ง บัง... ด้วย) นาน่าเป็นหนุ่มหุ่นสมารท์ของคณะจิตรลดาคนหนึ่ง (จนเกือบจะล้มเมื่อลมพัดแรงๆ) ด้วยรูปร่างอันปราดเปรียว นาน่าจึงสามารถเล่นกีฬาได้อย่างว่องไวและหลอกคู่ต่อสู้ (รวมทั้งข้างเดียวกันด้วย) ได้ง่าย กีฬาที่นาถนัดคือบาสเกตบอลและเทนนิส ซึ่งเขาตัวเล่นให้คณะมาหลายปีติดๆ กัน ทางด้านดนตรี นาน่าสามารถเล่นกีตาร์กล่อมเพื่อนให้หลับมาหลายคนแล้ว (ยังกับพระอภัยมณีแน่ะ) และเล่นให้กับโรงเรียนจนได้เครื่องหมายสามารถมาประดับเป็นเกียรติ นาน่ามีนิสัยร่าเริง

แจ่มใส (เสียงดัง) ในเวลาเรียน นาน่าจะเป็นผู้สร้างความสนุกสนานให้เพื่อนๆ เสมอ (ซึ่งเป็นที่รำคาญของครูมาก) ด้วยเหตุฉะฉาน นาน่าจึงเป็นที่รักของเด็กๆ ในคณะหลายคน

นากับเหนียวเป็นเพื่อนสนิทกันตั้งแต่เข้าคณะในมา และมักจะมีเรื่องตลกขกต่อยกันเสมอ จนทำให้เพื่อนๆ ต้องรำคาญเป็นอย่างมาก

ในอนาคตนาอยากไปเรียนหมอที่ ม.ช. หวังว่าเราคงจะได้รับการจากนา ถ้าหากนาประสบผลสำเร็จในการเรียนดังที่มุ่งหวังไว้.

ที่อยู่ 209/84 “บ้านศรีนิต” ซอย โชคชัย 1 ถนนเพชรเกษม เขตภาษีเจริญ กรุงเทพมหานคร

โทร. 4670928.

วันเกิด 29 ก.ย. 01

จาริก ทองผิว

จกเป็นคนเงียบ ๆ พูดน้อยไม่ค่อยสูงส่งกับใคร แต่ถึงกระนั้นจกก็มีเพื่อน (ฝาแฝด) ที่สนิทชิดเชื้อ นั่นคือ "แก" (ผู้มาค้มันในยุคล็อบอาย) ที่ไหนมจก ที่นนมแก่ ผับแฝช

กีฬาของจกพยายาม (ขุน) อย่างเหลือแสน จนตกหมวกกับรุ่นกลางชุดชนะเลิศของคณะเมื่อก่อน นอกจากนั้นจกยังสนใจวอลเลย์เป็นสรวณะ (ตบลูกจนมือบานเลย ผับผ่า)

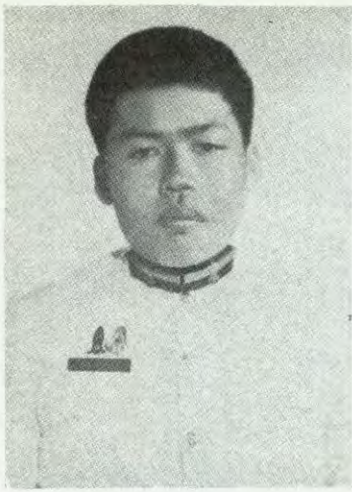
ตอนเด็กจกหัดสัวโวลีนอยู่พักหนึ่ง จนเห็นว่าสามารถไปประลองฝีมือในยุทธจักรบู ลมได้แล้ว จก

ก็เริ่มวาดลวดลาย (อันไม่ค่อยจะมี) ในวงเครื่องสายสากล จนทำให้วงเข้าป่าเข้าเขามาพักใหญ่ ๆ จนครูเห็นใจกลัวจกจะเคร่งเกินไป จึงให้พักดนตรีไม่มีกำหนด ตัวเองก็เห็นว่าจกจะแก่ (แรด) เกินไปจึงได้เลิกเสีย

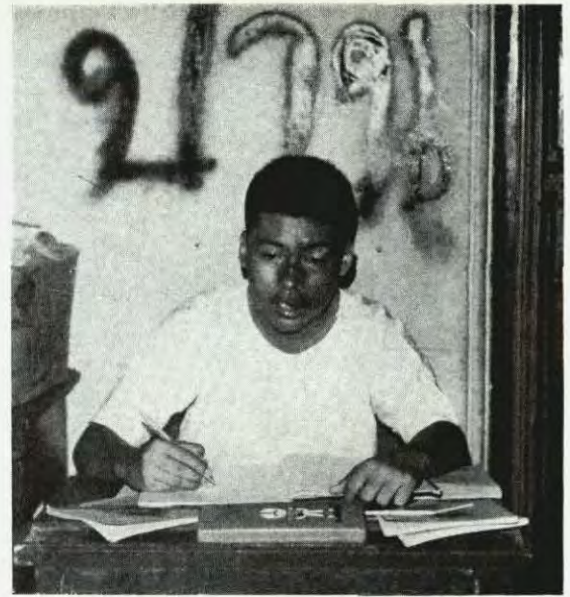
การเรียนของจกอยู่ในเกณฑ์ใช้ได้ ในระดับห้อง ข. มาตลอด ถ้าดวงดีคงได้เห็นจกเดินจับสาว ๆ ในรั้วจามจุรี ในขณะถาบัดเป็นแน่ (ถ้าเขาไม่บดเสียก่อน)

ที่อยู่ 51 อินทามระ 5 ถ. สุทธิสาร อ. ญาไท กรุงเทพมหานคร

วันเกิด 23 เม.ย. 01

ปริยรัตน์ สวัสดิ์ศิริณภักดิ์

บุรุษหนุ่มผู้ร่างกายอ้วนท้วมสมบูรณ์ (รูปหล่อ) ซึ่งทางบ้านและที่โรงเรียนเรียกกันว่า "ปาน" เพราะมีสัญลักษณ์ "ปานแดง" บนใบหน้ามาแต่กำเนิด นอกจากนั้นปานยังมีนักเฒ่าที่เรารู้จักให้ออกหลายชื่อ เช่น บุษ...มาเฟอะ เตอะ Second (เจ้าตัวตงเอง) การดนตรีนั้นปานก็ไม่ค่อยหน้าเพื่อน เพราะปานเล่นแมนโดลินอยู่วงเครื่องสายสากล จนได้เครื่องหมายสามารถชั้นหนึ่ง มาประดับบอกอย่างเต็มภาคภูมิการกีฬาปานเล่นได้ทุกอย่าง ที่ชำนาญที่สุดคือ ยิมนาสติก ปานเป็นคนที่มีนิสัยใจซื่อชอบอยู่กับเด็กแต่บางครั้งก็ตกลงกับเพื่อน ๆ ตามไม่ทัน (ถึงหนักก็ไม่อยากตาม) จึงเป็นเหตุให้ปานรำเริงเป็นประจำ

ปานเป็นคนสำคัญในการแต่งตัวมาก นิยมใช้ของทันสมัย เช่น กางเกงเตฟ รองเท้าหนัง และแว่นเรย์แบน เป็นต้น ปานได้เข้ามาอยู่ในโรงเรียนเป็นเวลา 8 ปีแล้ว ทำให้ปานรักโรงเรียนเหมือนกับบ้านอีกแห่งหนึ่ง

การเรียนปานเรียนอยู่ในเกณฑ์ดี ด้วยเหตุนี้ในอนาคต ปานอาจจะเป็นนายแพทย์หรือไม่ก็วิศวกร

ที่อยู่ 1290/1 ถนนเทศบาลสาย 1 แขวงวัดกัลยาณ์ เขตธนบุรี กรุงเทพมหานคร

โทร. 4653427

วันเกิด 27 ต.ค. 01

ธนู วงษ์เกษม

ฉันเชื่อว่า พี่ "นิง" แล้วละก็ น้อง ๆ ทุกคนต้องรู้จัก เพราะพี่นิงเป็นคนรักเด็กและชอบเล่นกับน้อง ๆ เสมอ จนน้อง ๆ มักแอบบ่นถึงความเอ็นดูอันหนักหน่วงที่ได้รับ นิงเข้าเรียนทันทีตั้งแต่ ป.6 และมีผลการเรียนอยู่ในระดับดีมากตลอด นิงโปรดปรานวิชาภาษาไทยมากที่สุด (ไม่เชื่อถามเพื่อนฝูงชาววิทย์ ก. ดูได้) โดยเฉพาะอย่างยิ่งนิงชอบและเชี่ยวชาญมากในทฤษฎี "โบฟอร์ต" สำหรับความแตกต่างของนิงระหว่างในห้องเรียนกับนอกห้องก็คือ ในห้องนั้น เวลาถูกอาจารย์ถามที่ไร นิงมักจะยืนอวดพื้นที่สแลมคางหมูสักครู่หนึ่ง แล้วจึงค่อย ๆ ตอบออกมาอย่างชนิดที่ต้องผ่านเสียงลงไมโครโฟนเสียก่อน แต่นอกเวลาเรียนนั้น ไม่ว่าจะนิงจะถูกเพื่อน ๆ กล่าวหาในด้านใดก็ตาม นิงจะต้องโต้ตอบออกมาทันทีด้วยน้ำเสียงที่ดังฟังชัด จนบ่อยครั้งที่คุณครูมัก

จะได้ยินเสียงกระซิบแผ่ว ๆ ของฝูงชนรอบ ๆ ว่า "...ชะตมัย"

เข้าคณะในปีแรก ๆ นิงเป้าทรมันเบ๊ตอยู่ในวงโยแล้วจึงย้ายมาอยู่วงแจ๊สจนได้เครื่องหมายสามารถชั้น 1 มาเชยชม ระยะเวลาหลังนั้นจึงเปลี่ยนงานใหม่มาเป็นนายแบบถือไม้หนึ่งเดินโชว์หุ่นหน้าวงโย นิงเป็นนักมุดน้ำตัวสำคัญที่เคยไปว่ายถึงเม็กซิโกมาแล้ว แล้วยังติดทีมเขต 7 ในบั้นเสียด้วย ส่วนงานอื่น ๆ นิงก็แทรกเข้าไปทุกงานเหมือนกันไม่ว่าเขาจะเชิญหรือไม่ สำหรับตำแหน่งที่นิงภูมิใจที่สุดก็คือหัวหน้าทีมว่ายน้ำของโรงเรียนนั่นเอง ก็พวอกชนิดที่นิงชอบมากคือแบด ถ้ามีเวลาว่างเมื่อใดนิงมักจะชวนเพื่อน ๆ "กางเน็ต" เสมอ จนบางที่พวกเราปล่อยให้กางคนเดียวทั้งวันทั้งคืน ความหวังข้างหน้า นิงอยากเป็นหมอ (หมอเฉย ๆ นะ อย่าเข้าใจผิด) เพื่อที่จะคอยรักษาน้อง ๆ ของนิงต่อไป

ที่อยู่ 64/1 ต. บางนกแขวก อ. บางคนที จ. สมุทรสงคราม

วันเกิด 2 ม.ย. 00

ไชย ณ ศิวันต์

ทุกคนที่บ้านเรียกว่า “ป๊อด” แต่เพื่อน ๆ
สมัครใจที่จะเรียกชื่อราชการว่า “ไชย” มากกว่า
ไชยมีลักษณะเด่นหลายอย่างที่สามารมองเห็นได้แต่
ไกล นับแต่ ร่างเล็ก ๆ ที่สมส่วน ใบหน้าที่สาว ๆ
(แม้แต่เพื่อน ๆ) เห็นแล้วต้องหลง ทำเดินที่เดิน
เอกลักษณ์ของตนเองและโดยเฉพาะศีรษะที่สามารถ
แทรกเข้าไประหว่างช่องลูกกรงได้อย่างสบาย ไชย
เป็นนักเทนนิสชั้นเตอลูกซ์ของคฤสที่เคยพาลูกทีมตัว
เป็ยก ๆ พิชิตรุ่นเก่า ๆ มาแล้ว

ทางด้านดนตรี ไชยขึ้นขาแจ้งจิมอวียะ(ออร์แกน)
อย่างหัดดนตรีมาหลายปีจนได้แชมป์ฟ้ามาประดับ
เสือนอก ดังนั้นเมื่อหัวหน้าวงรุ่นก่อนปลดเกษียณไป
ตามวาระ มาบ่นถึงรงตำแหน่งเสียเอง ไชยมีรสนิยม

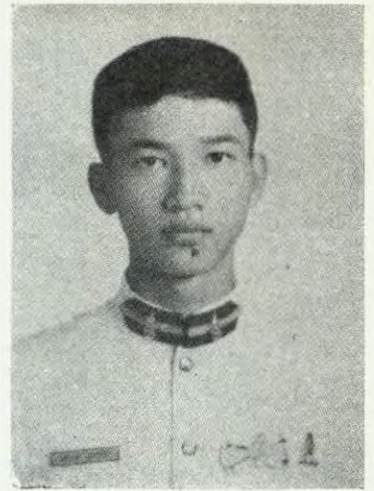
ในการฟังเพลงสูงไม่ใช่ย่อย (จนบางที่ เพื่อน ๆ
ต้องบนบันไดตามฟังกันเขี้ยวละ)

ในห้องเรียนก็มักจะมีคำถามแปลก ๆ มาให้
พวกเราคิดกันให้ปวดหัวเล่น อีกทั้งยังดำรงตนอยู่
แนวหน้าของห้อง ก. มาตลอด เฉพาะหมวดฟิสิกส์
ที่หลายคนถูกพันกันอย่างย่อยยับแต่ไชยกลับรวบรวมเอา
คะแนนไปเสียนับไม่ถ้วน สำหรับเวลาว่าง ๆ ที่โรง
เรียน ไชยมักจะไม่ค่อยได้ทำอะไรนัก (นอกจากจ้อ)
เพราะหาเวลาว่างยากส์ แต่ถ้าเป็นที่บ้านแล้วจะนั่ง
เฝ้า (ดีด) อิเล็กโทนตัวโปรตอยู่เสมอ ปลายบั้น
เจ้าตัวหวังที่จะติดบอร์ดนำชื่อเสียงมาสู่โรงเรียนให้ได้
ต่อจากนั้น นายช่างใน C.U. จะไปไหนเสีย

ที่อยู่ 138 ซอยทองหล่อ 4 ถนนสุขุมวิท แขวงคลองตัน เขตพระโขนง กรุงเทพฯ

โทร. 3913616

วันเกิด 19 ส.ค. 01

เทวินทร์ จันทรศักดิ์

หนุ่มชาวกรุงเก่าผู้^{๗๕} ทางบ้านเรียกว่า “อู”^{๗๖}
แต่เพื่อนกลับชอบเรียกว่า “ก้อย” ก้อยเป็น
หัวหน้าคนหนึ่งของคณะญาติพี่น้อง รักเป็นพิเศษ
เพราะก้อยมักจะใจดีกับน้อง ๆ (ทีมพี่สาวสวย) ทุก
คน นอกจากนี้ก้อยยังเป็นบรรณาธิการสมาคมหนังสือ
พิมพ์ของโรงเรียนที่ไปตะลุยแดนมาเลย์จนเมื่อมีออกมา
แล้ว ฉะนั้นจึงทำให้ก้อยจำต้องยอมรับตำแหน่งสารา
ณียกรในการทำหนังสือรุ่นของพวกเราไปโดยปริยาย

การดนตรีก้อยไม่ค่อยสนหัด เพราะรักที่จะ
อยู่กับอาจารย์จุมพลเรียนบนนิ้วบนควายไว้ให้น้อง ๆ
เล่น ก้อยช่วยเหลือกิจการด้านต่าง ๆ ของโรงเรียน
มาสม่ำเสมอ จนได้รับพระราชทานรางวัลช่วยเหลือ
โรงเรียนถึง 2 ปีซ้อน

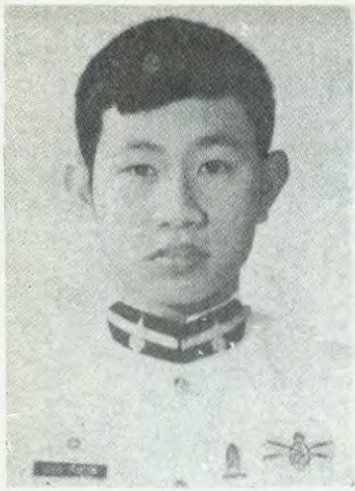
ในด้านกีฬา สมัยหนุ่ม ๆ ก้อยเป็นนักวิ่งทีม
โรงเรียนและนักกีฬาของคณะอยู่เสมอ แต่มาปี

ม.ศ. 4 ก้อยเล่นกีฬาหนัก ๆ ไม่ได้ เพราะแขนไม่
อยู่ในสภาพที่ดี เนื่องจากได้แสดงกายกรรมวงจวงเงา
จนประสบอุบัติเหตุตกคณะเพียงแค่ว่าแขนหัก ก้อยจึง
หันมาเอาดีทางวอลเลย์บอล ที่จริงบั้นปลายก้อยยาวไม่
เกินรุ่นกลาง แต่แก่เกินจึงจำใจไปเล่นรุ่นใหญ่

ก้อยเป็นผู้ที่เต็มเสียงทรมาณใจ เอ๊ย! ทรมาณ
หูผู้ฟังได้ดียิ่งนักในเวลาตะโกน ทั้งยังมีนิสัยชาติ
นิยมที่ผิดไปจากพวกเรา คือ ก้อยชอบฟังเพลงไทย
และตูหนังไทย เมื่อใดที่ก้อยฟังเพลงอยู่ใครอย่าคิด
มารบกวนเป็นอันขาด เพราะมันหมายถึงเวลาพักก่อน
นอนหลับของก้อย ยามว่างก้อยชอบอ่านหนังสือ
(นวนิยาย) เป็นชีวิตจิตใจ

สำหรับอนาคตก้อยยังไม่ยอมเปิดเผย แต่
เราคิดว่าก้อยคงไม่กลับไปดื่มสุรา (เถื่อน) ที่บ้าน
เดิมเป็นแน่

ที่อยู่ โรงงานสุราอยุธยา ต. ประตู่ชัย อ. เมือง อยุธยา
วันเกิด 14 ก.ค. 00

ศุภพงษ์ เพ็ญสุวรรณ ✓

บุรุษผู้ฉลาดการบริโภคไม่ซ้ำแบบใครผู้นี้ มี
นิคเนมที่เพื่อนฝูงตั้งให้ว่า "กว้าง" แต่บางคนก็เรียก
"ไก่อ" ตามที่ทางบ้านเรียกกัน ไก่อเป็นผู้ที่มีความ
สามารถพิเศษที่คนอื่น ๆ ไม่อาจจะทำได้หลายอย่าง
โดยเฉพาะการทำการบินที่กตัวหนังสือเรียนลงในสมอง
แล้วถ่ายถอดออกมาเป็นคำพูด ไก่อมีความอดทนมาก
กัดฟันทนอยู่ห้อง ก. มาถึง 6 ปีทั้ง ๆ ที่ไก่อชอบพูด
(ถ่อมตัวเอง) ว่าเรียนไม่รู้เรื่องเลย

ลักษณะนิสัยของไก่อั้นเรามองได้หลายทาง
ในเวลาราชการ (เรียน) ไก่อมักจะเคร่งขรึมสนใจแต่
การเรียน (ตอนนั้นใครจีนเข้าไปยุ่งละก็มีหัวง...เจ็บ)
แต่เวลาว่าง ๆ ที่คณะไก่อกลับสนุกสนานอยู่เสมอโดย

เฉพาะกับคู่หูจอมกวน "ซิด" งานอดิเรกนอกจากการ
เก็บสะสมแสตมป์ตั้งแต่สมัยพระเจ้าเหาแล้ว ไก่อชอบ
เล่น "คันโมย" (ขโมย ฮะ....)

เกือบลืมบอกไปว่าไก่อก็เป็นหัวหน้าคนหนึ่งของ
คณะผู้สืบทอดความหล่ออย่างหาตัวจับยาก เพราะเหตุ
นี้เองไก่อจึงต้องกินยาลดความหล่อทุกวัน ไก่อเป็นนัก
วอลเลย์ต๊วยงของคณะ โดยเฉพาะลูกตบประจำตัวแม่
แต่คนอย่างย่น ยังต้องซิดช่วยเลย ทางด้านดนตรี
ไก่อก็คล่องอยู่วงปี่มา 4 ปีจึงออกมาพร้อมกับเครื่องหมาย
สีฟ้ามาดูแล

อนาคตไก่อบอกว่าอยากเข้าไปผสมยาใน C.U.
แต่ก็คงแล้วแต่ดวงอีกนั่นแหละ

ที่อยู่ 166/2-3 ถนนเจริญนคร เขตคลองสาน กรุงเทพฯ

โทร 4683069

วันเกิด 7 มิ.ย. 00

หนุ่มรูปงามจากเมืองจันทน์มนคนเนมว่า "กิม" หรือ "หงอด"
 ทงนแล้วแต่อารมณของผู้เรียก กิมเติบโตมาจากคณะ น.อ. 2 ปี จากนั้นก็ข้าม
 มาอยู่ตุสดี กิมสามารถเข้ากับทุกคนได้ตจนเป็นทรักของเพื่อนและน้องๆ มีเวลา
 ว่างกิมชอบแอบไปคุยกับเด็กเสมอ กิมเป็นคนรักสนุก ร่าเริง โกรธง่ายหาย
 เร็ว ยิ่งกับเพื่อนแล้วกิมมีใจที่กว้างขวางทอๆ กับ "ใหญ่" เลยทีเดียว
 (อเมซอนสายเดียวกัน) เพราะมักจะมีของมาฝากให้เพื่อนอิมหน้าสำราญกัน
 อยู่เรื่อย.....เจ้าของสวนชะอย่าง....

เลิศศักดิ์ สลอนันต์

การเรียนของกิมนับว่าชั้นหนึ่งจริง ๆ อยู่ห้อง ก. มาตลอดทั้ง ๆ
 ที่เรียนรูเรื่องบ้างไม่รู้บ้าง ทางดนตรีนกิมก็สักรับเบสวงหส์ดนตรีมา 3 ปี
 จนหัวหน้าวงสงสารเลยให้เครื่องหมายชั้น 1 ไว้ดูเล่น ด้านกีฬา กิมก็ไม่
 เล่นเพราะคิดโลเป็นว่าเล่นทีเดียว กิมมิลุกเล่นมาสอนเด็ก ๆ อยู่เสมอ จน
 ใหญ่รำคาญจึงตัดใจสถาปนาให้เป็นโค้ชบาสรุ่นเล็กไป

ยามใดที่มีเวลาว่างเหลือ เพื่อกิมของบดเอาเรื่องจ้ ๆ มาเล่าสู่กัน
 ฟัง (ไม่รู้ว่ามีมาจากไหน) งานอดิเรกของกิมก็คือ การบัญญัติศัพท์
 ใหม่ ๆ มาให้เพื่อนฝูงได้ใช้ สิ่งที่โปรดปรานของกิมที่สุดเห็นจะไม่พ้น
 เรื่องผู้หญิงหลาย ไม่ว่าจะเป็นไหนงานนั้นกิมไม่เคยพลาด ฟุดถึงเรื่องเพื่อน
 ผู้หญิง เจ้าตัวมักจะขมหน้าแดงแล้วกระซิบว่า เก็บไว้ก่อนอย่าเพิ่งรีบ
 รอน เมื่อเราถามเรื่องชวดข้างหน้า กิมบอกว่า จบมอแปด แล้วอยากนั่ง
 สำเภาทวนน้ำขึ้นไปเชียงใหม่ เรียนที่นั่นสัก 6 ปีแล้วค่อยกลับบ้าน
 (ที่ลำเพ็ง)

ที่อยู่ 8/10 ซอยจินดาถวิล ถนนพระราม 4 เขตบางรัก กรุงเทพฯ
 [ต่างจังหวัด 119 ถนนเทศบาลสาย 1 อ. ชลุม จ. จันทบุรี
 โทร 36588
 วันเกิด 16 เม.ย. 01

กฤษฎา จิตรปฏิมา ✓

บุรุษร่างเล็กแต่ใจสู้ ผู้รื้อฟื้นแรงเช่นเดียวกับพริกขหนู ผู้มีนามกรว่า "ตึก" ตึกเป็นลูกวชิราวุธอยู่นานหลายปีเหมือนกัน จนทำให้เราว่าตึกเป็นคนใจขบขรมเมื่ออยู่คนเดียว แต่ยามที่อยู่กับเพื่อนฝูง ตึกก็จะเฮฮา ร่วมสนุกไปกับเพื่อน ๆ และยามใดที่ตึกเองจริงจัง เราก็แน่ใจว่าตึกทำได้สำเร็จ สมตามความตั้งใจเสมอ

ตึกเป็นนักกีฬาคนหนึ่งที่ร่วมบุกไปกับทีมคณะ

โดยไม่หวั่นเกรงสิ่งใด มีความสามารถอาจหาญไม่น้อยไปกว่าคนอื่น ตึกเป็นหัวหน้าคณะจิตรลดาอีกคนหนึ่งที่ร่วมอยู่ในวงปัสก๊อต ซึ่งเป็นของแน่ๆ ฝีมือขนาดตึกแล้ว เครื่องหมายสามารถจะเล็ดลอดไปไหนเสีย

การเรียนของตึกจัดอยู่ในชั้นแนวหน้า เราจึงหวังเป็นอย่างยิ่งว่าตึกจะมีโอกาสไปเดินขยับอยู่ในรัฐสภาเป็นแน่

ที่อยู่ 214 อาคารสงเคราะห์ทุ่งมหาเมฆ เขตยานนาวา กรุงเทพมหานคร

โทร. 2873599

วันเกิด 25 ก.ค. 01

“เจียบ” เด็กหนุ่มผู้โผล่มาจากป่าเมือง
กาญจน์พร้อมกับทรงศีระอันแปลกประหลาด เริ่มเข้า
มาคบหาทักกับพวกเราเมื่อชน ม.ศ. 1 ถึงแม้จะมาถึง
หลังแต่ก็ยังตั้งอยู่ในหมู่พวกเราเสมอเพราะนิสัยที่เปิดเผย
และเป็นกันเองจึงทำให้เข้ากับเพื่อน ๆ ทุกคนได้
เป็นอย่างดี สำหรับคนที่ไม่รู้จักเจียบคงจะเห็นว่า
เจียบเป็นคนเรียบร้อย และเจียบขรึม ซึ่งแท้ที่จริง
แล้วเมื่ออยู่ในหมู่เพื่อนฝูงเจียบจะกระทำตนเป็นมนุษย์
วานรเลยทีเดียว

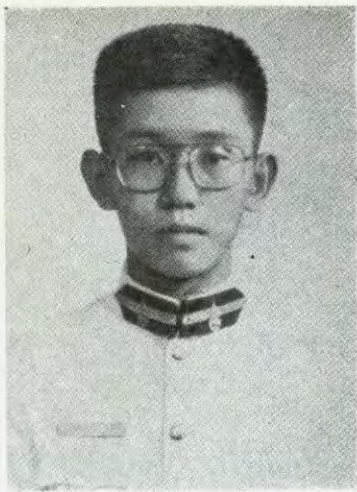

อดิศร์ สุทินศักดิ์

เจียบถูกเลือกให้ดำรงตำแหน่งรองบรรณาธิการ สยามคม หนังสือพิมพ์ของ
โรงเรียนเพราะการ (แสร้ง) เป็นคนเอางานไม่เอาการของตัวเอง แต่ถึงอย่างนั้น
ก็สามารถ (แสร้ง) ทำงานในความรับผิดชอบให้สำเร็จลงด้วยดีเสมอมา เจียบเคยไป
หัดนั่งพับเพียบอยู่กับวงดนตรีไทยจนเห็นับขนขาทุกวัน ๆ ในที่สุดก็เลยถูกยัดเยียดให้
รับเครื่องหมายสามารถชั้น 1 มาติดเสื้อนอก การกีฬาเจียบก็ไม่เบาทีเดียว สามารถ
(ดูเขา) เล่นได้ทุกอย่าง แต่ที่ค่อนข้างจะถนัดเห็นจะเป็นบาสเกตบอลและวอลเลย์
(อย่างน้อยก็ได้จารึกชอกลงในโล้วอลเลย์ประวัติศาสตร์ของคูสติมาแล้ว)

พูดถึงด้านการเรียน ตอนเด็ก ๆ เจียบย้ายไป ๆ มา ๆ แถวห้อง ก. กับห้อง ข.
ต่อมาในปี ม. 6 เจียบจึงเร่งสปีดขงมากวนเพื่อน ๆ ห้อง ก. เล่นจนคนเดียวก็ยังไม่ยอม
ลงไปถนัดเต็มเสียที และถ้าโชคชะตาไม่เล่นตลกจนเกินไป เราคงจะได้เห็นเจียบเข้าไป
เดินอยู่ในรวมมหาวิทยาลัยแห่งหนึ่งแน่ เจ้าตัวแอบกระซิบบอกมาว่า ถ้าได้ที ม.ช. ก็
ดิหรรอก (อะแฮ้ม) และหากว่าใคร (มีพี่หรือน้องสาวสวย ๆ) สนใจจะไปเที่ยวเมือง
กาญจน์ เจียบก็ยินดีต้อนรับ (จับไม้) อย่างเต็มที่

ก่อโชค จันทวารากร

“ธิดอตร์ บัเวอร์” หรือเรียกกันสั้น ๆ ว่า “บัเวอร์” เป็นคนสนิทเพื่อน ๆ เรียก บัเวอร์เขาเป็นผู้มาทหลัง คือข้ามรั้วมาเข้าคณะเด็กโตเลยโดยไม่ต้องผ่านเด็กเล็ก แต่ด้วยความอดทนก็สามารถปรับตัวเข้ากับเพื่อน ๆ และพี่ ๆ ได้ในระยะเวลาอันสั้น บัเวอร์ไม่ค่อยชอบการท่องหนังสือ แต่สมองนั้นจัดได้ว่าเป็นคอมพิวเตอร์ของคณะ มักจะช่วยอธิบายการบ้านให้เพื่อนและน้อง ๆ เวลาเข้าเฟรป บัเวอร์มีรูปร่างสมส่วน (เนียนมไข่) จนมีคนชมว่างามเหมือน “วาลาก” เรื่องดนตรี บัเวอร์ชอบฟัง แต่ใจอยากไปเอาดีทางบินและช่างไม้ ถ้าใครเอ่ยถามถึงการกีฬา กับ บัเวอร์ บัเวอร์มักจะขมอาย ๆ และตอบอย่างแข็งขันว่าเป็นนักกรีฑาให้ทุกปี โดยเฉพาะบลา่สุด บัเวอร์เป็นหัวหน้าชุดรุ่นกลางสด ๆ ร้อน ๆ พาทีมตกรอบไปอย่างน่าใจหาย กีฬาปลักย่อยอื่น ๆ บัเวอร์ก็ผ่านมาแล้วอย่างโชกโชนเช่น วอลเลย์,บาส.... การนอนเป็นสิ่งทีบัเวอร์โปรดปรานเป็นพิเศษ เพราะบัเวอร์เชื่อตามหลักสูตรศึกษาที่ว่า “การนอนเป็นการพักผ่อนที่ดีที่สุด” เวลาไม่มีอะไรทำ บัเวอร์มักนั่งเหม่อลอยและอ้าปากรับลมเล่น การเดินของบัเวอร์เวลาทอดอาลัยก็ไม่เหมือนใคร อ่อนแอ้นบอกไม่ถูก บัเวอร์บอกว่าหน้าจบบไปสาธิตให้สาวแถวทุ่งบางเขนดู

ที่อยู่ 7 ซอยอารีสัมพันธ์ 4 ถนนพระราม 6 กรุงเทพฯ
 โทร. 2793989
 วันเกิด 12 กย. 01

“(ข้าว) เหนียว” บุรุษผู้ทรงพลังซึ่งมีเรือน
 ร่างค่อนข้างล่ำสัน โดยกำเนิดเป็นชาวที่ราบสูงจาก
 สกลนคร ถึงแม้เหนียวจะมาอยู่กับเราเพียง 5 ปี แต่
 ก็นานพอที่จะให้เหนียวได้แสดงความสามารถบ้าง
 เหนียวเป็นนักรักบี้ที่มคธะ ทีมความอดสาหะมากคน
 หนึ่ง เหนียวเล่นรักบี้รุ่นกลางมาตั้งแต่ ม.ศ. 2 จน
 กระทั่งได้รับตำแหน่งหัวหน้าชุดในปีสุดท้ายนี้เอง
 เหนียวมีความสามารถในกีฬาอื่น ๆ อีกหลายอย่างอาทิ
 บาสเกตบอล และวอลเลย์บอล ด้านดนตรีเหนียวก็
 ไม่เบา เล่นไวโอลินได้เก่งพอ ๆ กับ Mozart จึงได้
 รับตำแหน่งเป็นหัวหน้าวงจุลตรียางค์และได้นำวงแสดง
 ในงานต่าง ๆ ของโรงเรียนหลายครั้ง นอกจากความ
 สามารถดังกล่าวมาแล้วนี้เอง เหนียวยังมีความขยัน
 ขันแข็งในการเรียนมาก คาดว่าปลายปีหน้าคงได้เห็น
 ชื่อของเหนียวบนบอร์ดประเทศไทยเป็นแน่

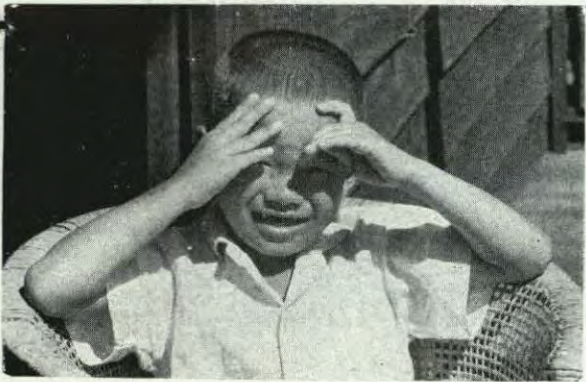

วัชร ตรีสวัสดิ์ชัย

เหนียวมีนิสัยใจดีขรึม บางครั้งค่อนข้างจะ
 เชื่องซึม แต่เหนียวก็จะเป็นผู้สร้างความสนุกสนาน
 ให้กับเพื่อน ๆ (โดยไม่รู้ตัว) ได้เสมอ แม้ว่าในบาง
 ครั้งจะถูกเบรค (แต่เจ้าตัวก็สามารถที่จะแก้ไขสถาน-
 การณ์ได้เป็นอย่างดี) เหนียวมีรอยยิ้มที่ใจดีไม่
 เหมือนใครและไม่มีใครเหมือน ทุกครั้งที่เหนียวยิ้ม
 สาว ๆ จะต้องพากันหลงใหลเลยทีเดียว แต่เป็นที่
 น่าเสียดายที่เจ้าตัวไม่มีโอกาสได้เห็น (เพราะเวลาที่
 เหนียวยิ้ม โลกจะมืดไปชั่วขณะ)

ด้วยเหตุที่เหนียวมีเลือดรักชาติและมีความภุม
 ใจในถิ่นกำเนิดรุนแรงมาก ดังนั้นเหนียวจึงโปรด
 ปรานภาพยนตร์เรื่อง “Che!” มากที่สุด ตามข่าว
 รอยเตอร์กล่าวว่า เหนียวไปดูถึง 9 ครั้ง

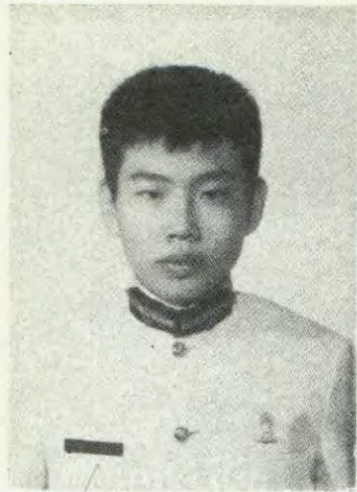
เมื่อเราสัมภาษณ์เหนียวถึงอนาคต เหนียวก็
 ยิ้ม (อย่างงดงาม) แล้วบอกว่า “ไม่รู้ซั

ที่อยู่ 72/34 สุทธิสารซอย 1 สามเสนใน เขตพญาไท กรุงเทพมหานคร โทร 2791604

ต่างจังหวัด 1826 ถนนสุขเกษม อ. เมือง จ. สกลนคร โทร (ทางไกล) 68.

วันเกิด 17 ก.ค. 01

✓ **บรรณีย์ วงศ์บุรี**

เจ้าพ่อเมืองแพร่ผู้เป็นที่รักกันดีในหมู่เพื่อน ๆ ด้วยคนแถม "บ๊องซอก" หรือสั้น ๆ ว่า "บ๊อง" ทั้ง ๆ ที่เจ้าตัวไม่ใช่คนบ้า ๆ บ๊อง ๆ เลยสักนิดแต่ทั้งนี้และทั้งนั้นบ๊องก็เต็มใจใช้คนแถมที่พลุกพล่าน ๆ ทางโรงเรียนตั้งไว้ให้

แม้ว่าบ๊องจะไม่เคยผ่านชีวิตเด็กเล็กมาเลยแต่ก็สามารถปรับตัวให้เข้ากับเพื่อน ๆ ได้ตลอด 5 ปี ในรั้ว V.C. ในขณะที่เพื่อนสนิทของบ๊องพากันหนีออกไปสู่โลกภายนอกทีละคนสองคน สมัยหนุ่ม ๆ บ๊องมักอยู่เป็นฝูง เช่น แจ็ก, แบน, แวน, กบ ฯลฯ ซึ่งต่อมาได้พากันหนีไปเสียหมด ทำให้บ๊องเปลี่ยนจากตัวใจดีสุด มาเป็นคนสุขุมเยือกเย็น

ในด้านดนตรี บ๊องเป่าทรัมเป็ตอยู่ 4 ปี เครื่องหมายสามารถชั้นหนึ่งวงโยธวาทิตไม่พ้น บ๊องบ่นเสียตายที่ต้องแฉกเสียในที่สุดท้าย (ไม่มันละก็..... "แห่นบเป็นของบ๊องแน่") เพื่อหนีมาเอาดีทางการเรียน ซึ่งบ๊องขอข่มตัวพ่อให้จบ 8 เสียก่อน ก็คิดว่าหน้าบ๊องจะไปเดินโชว์หุ่นในรั้วเกษตร

เกี่ยวกับพานั้น บ๊องมีประวัติมากมายเพราะความที่เล่น ได้ทุกอย่าง เรื่องไล่ไม่ต้องพูดถึง ตัดมาแล้วทั้งรักบี้และฟุตบอล ทั้งนี้เพราะบ๊องผ่านการชนมาอย่างดุจากพี่บ๊องเอกอัครมหาโค๊ช บ๊องคิดว่าบ๊องน่าจะไปหางานในรั้วสีเขียวให้ได้

เมื่อถามถึงเรื่องผู้หญิง บ๊องมักจะขมขื่น ๆ โดยไม่ตอบอะไร ผู้สันตติกรรมจึงแจ้งว่า สมัยหนุ่ม ๆ บ๊องเคยตกม้ามาหนึ่หนึ่งแล้ว เวลานั้นกำลังมองหาม้าเผือกจืดมาแทนที่ เจ้าของคอกโคกโคสนใจติดต่อที่อยู่ข้างล่างได้เสมอ อ้อ! สำหรับนักเรียนที่บ้าน บ๊องเป็นที่รักในนาม "แน็ต"

ส่วนเวลานอนของบ๊องนั้นไม่ว่าใครจะซักถามอย่างไร บ๊องเป็นขี้นัยน์ว่า จะต้องกลับมานอนคนละก่อน 5 หุ่ม เสมอ

ที่อยู่ 50 ถนนคำลือ อ. เมือง จ. แพร่ โทร. 189
ต่างจังหวัด 127/3 ซอยสายลม ถนนพหลโยธิน เขตพญาไท กรุงเทพฯ โทร. 281076
วันเกิด 2 ก.ย. 00

แผนกศิลปะ

ทำเนียบรุ่น ๔๘

แผนกศิลปะ

	เลขประจำตัว	ชื่อ	นามสกุล
๑.	๓๑๓๔	สุขุม	กษะสุด
๒.	๓๒๔๕	รัชชัย	แสงมณี
๓.	๓๒๕๐	พัชโรคม์	รักตประจิต
๔.	๓๒๕๑	เมธรัตน์	ธีระชัยชยุติ
๕.	๓๒๕๒	รัชต์	แสนโกสีก
๖.	๓๒๕๖	อนุสนธิ์	ชินวรรโณ
๗.	๓๒๕๘	โอฬาร	ศิริเจริญ
๘.	๓๒๖๕	ประคัลป์	เอกพจน์
๙.	๓๒๗๒	ทรงธรรม	อัคราชนัน
๑๐.	๓๓๓๖	อุทัย	กุลโสภณ
๑๑.	๓๓๓๘	อวยชัย	เนี่ยวกุล
๑๒.	๓๓๔๑	สัตยา	เทพบรรเทิง
๑๓.	๓๓๔๓	พัฒน์นรินทร์	นพจินดา
๑๔.	๓๓๕๒	ธนพัฒน์	ลากเจริญ
๑๕.	๓๓๕๖	ฉัตรชัย	ศรีบุญ
๑๖.	๓๓๕๗	เจริญ	ชัยกิตติ
๑๗.	๓๓๕๑	พนม	แก้วเกตุ
๑๘.	๓๔๓๒	นพดล	ธีระศิลป์
๑๙.	๓๔๓๔	ชาญเชาวน์	ลิมโกลา
๒๐.	๓๕๓๓	สมพล	ปลื้มมนัส
๒๑.	๓๗๓๑	ปิยะพร	พุกกะณะสุด
๒๒.	๓๘๕๕	ม.ล. เทวพร	เทวกุล

“ขุม” เป็นหัวหน้าใหญ่ของคณะจิตรลดาและหัวหน้าทีมรักบี้ของโรงเรียน ขุมรับผิดชอบในงานที่ได้รับมอบหมายเป็นอย่างดี เอาใจใส่ดูแลทุกข์สุขของเพื่อน ๆ และน้อง ๆ ร่วมคณะ ขุมจึงเป็นที่เกรงใจของเพื่อน ๆ และเป็นทีเคารพเกรงกลัวของน้อง ๆ ขุมเล่นกีฬาได้ทุกชนิด โดยเฉพาะรักบี้ ขุมมีความชำนาญเป็นพิเศษ จึงได้ครองเหรียญสามารถพิเศษมาครองอย่างง่ายดาย อนาคตเจ้าตัวยากเข้าจุฬาฯ (ถ้าสอบ ม. 8 ได้)

✓ **ขุม คบะสูต**

ขุมเป็นหนุ่มรูปหล่อ มีความสุภาพเรียบร้อย และสุ่มสมซ้อ ในหมู่เพื่อนฝูงแล้วขุมคุยเก่งเรียกเสียงเฮฮาได้เป็นประจำ ขุมมักจะมีเรื่องนำตลกตมมาขยายให้เพื่อน ๆ ฟังทุกวัน บางครั้งขุมเป็นคนลึกลับจนเพื่อนฝูงตามไม่ทัน สำหรับเพื่อนหญิงคู่ใจ ขุมบอกว่าไม่ขอตอบ (เราก้เลยไม่ถามต่อเพราะเดี๋ยวมักบ๊ย)

ขุมเป็นที่รักของเพื่อน ๆ และน้อง ๆ ทุกคน ถ้าใครมีเรื่องเดือดร้อนแล้วขุมเต็มใจช่วยเหลือ นอกจากนั้นขุมยังสปอร์ตต่อเพื่อนฝูงเท่า ๆ กับปู่ เพราะฉะนั้นการที่จะต้องจากกันจึงทำให้ทุกคนคิดถึงขุมมาก.

ที่อยู่ 178/6 ถนนราชปรารภ กรุงเทพมหานคร

โทร. 2515031

วันเกิด 25 ส.ค. 99

ธัชชัย แสงมณี

ถึงแม้ว่าเล็กจะสายตาสั้นแต่ก็ไม่เป็นอุปสรรคในด้านกีฬาเลย เล็ก
เล่นรักบี้ตำแหน่ง HOOKER ทีม ร.ร. มา 2 ปี ได้รับเครื่องหมายสามารถ
พิเศษหลังจากเดินทางไปปลด้อมมาเลย์คอลเลจเสี่ยชัยยืน ซ้ำกลับมาขังติดทีม
O.V. อีกด้วย ปีก่อนเล็กติดโล่วอลเลย์โล่แรกของคณะ มาบนเล็ก (ตงตน)
เป็นหัวหน้าชุดนี้ทีมรักบี้รุ่นใหญ่คว้าถ้วยมาจากแชมป์เก่าได้อย่างสบาย

เล็กเป็นคนที่ไม่มัวพียง (งู) ไม่มีภัยสำหรับเพื่อน ๆ แต่กับเด็ก
ก็ไม่นั่นนะ.... เล็ก (ทำเป็น) ร่าเริงครึกครื้นอยู่ตลอดเวลา ความจริงเล็กไม่
ค่อยจะช่างพูด (น้อย) เท่าไรเลย แต่กลับได้ (สถาปนาตัวเอง) เป็นประธาน
สมาคมโต้วาที

สำหรับด้านการเรียน เล็กมักเป็นโรคแพ้หนังส้อเรียน (อย่างหนัก)
คือเมื่อมีหนังส้อเรียนอยู่ใกล้ตัว ร่างกายจะเกิดปฏิกิริยาต้านทานจนอ่อนเปลี้ย
เปลี้ยแรงแล้วจะหลับไปในที่สุด เล็กจึงโดนกล่าวหาอย่างไม่ค่อยจะยุติธรรม
ว่าเป็นคนราหลับประจำห้องประเภทเดียวกับ ปู, บ่อม, ต่อ ฯลฯ

เมื่อพูดถึงเรื่องอนาคต เล็กตอบอย่างรวบรัดว่า "ยังไม่รู้เลย (วะ)"
ในด้านความรักเราลองถามดูเล็กก็ยิ้มอย่างเศร้า ๆ พร้อมกับส่ายหน้าแล้วก็เดิน
หนีไป

ที่อยู่ 25 อินทามระ 24 ถนนสุขุมวิทวินิจฉัย เขตพญาไท กรุงเทพฯ

โทร 2772729

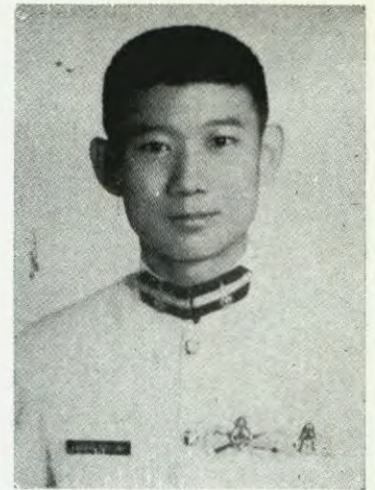
วันเกิด 30 ต.ค. 00

บุคคลที่อยู่ภายหลังกรอบแว่นคนนิยมชอทเพื่อน ๆ
เรียกกันว่า "เล็ก" เพียงชำเลืองหน้าอกด้านซ้ายก็จะ
รู้ว่าเล็กเป็นหัวหน้าคนหนึ่งเหมือนกัน เล็กอยู่คณะ
นันท์อุทยานมา 5 ปีก่อนจะมาใช้ชีวิต (อย่างฟุ่มเฟือย)
ทคณะตุสดี เล็กเบา (สลับอม) ปีสก็อดตั้งแต ม.ศ. 1
จึง (แสร้งทำเป็น) รักวงนี้มากจนในที่สุดทางโรงเรียน
ทนการรบเร้าไม่ไหวต้องตั้งให้เป็นที่หัวหน้าวง ดังนั้น
เพื่อน ๆ จึงมักได้ยินท่านผู้บังคับการเรียกหาเล็กบนหอ
ประชุมเสมอ

ถ้าจะพูดถึง FLY HALF ทีม ร.ร. ทีมลลาการเล่นอย่าง (ไม่ค่อยจะ) ถึงใจ
 ผู้ชมแล้วละก็ เห็นจะไม่พ้น "บ่อม" ไปได้ บ่อมติดรักับทีม ร.ร. มาตั้งแต่ ม. 7 เมื่อ
 ต้นปีได้ (แอบ) เดินทางไปปล้ำกับแจกมาเลย์จนได้รับเครื่องหมายสามารถพิเศษมา
 ครอบครอง บ่อมมีพรสวรรค์ในด้านกีฬาเป็นอย่างมากจนมีชื่อติดโลโก้ให้ห้อง ๆ ดู นับ
 (เกือบ) ไม่ถ้วน บ่อมเคยเป็นกัปตันทีมฟุตบอลรุ่นเล็ก (สมัยยังหนุ่ม ๆ อยู่) นำลูกทีม
 ชนะเลิศมาแล้วอย่างสะบักสะบอม

เมื่อก่อนบ่อมเคยเคยเป่าคลาริเน็ตอยู่วงโย ๆ แต่เดี๋ยวนี้บ่อมเลิกอาชีพเดิมหัน
 มาเล่น ALTO SAX อยู่วงหัดดนตรี แถมยัง (อ้างว่า) เป็นหัวหน้าวงอีกด้วย เมื่อปี
 ม. 7 บ่อมเคยได้รับพระราชทานรางวัลช่วยเหลือ ร.ร. ในด้านดนตรีไป ส่วนเครื่องหมาย

พัชโรดม รักษประจิต

สามารถดนตรีชั้นหนึ่ง บ่อมได้ตั้งแต่เด็ก ๆ แน่ นอกจากบ่อมยังได้เป็น
 ประธานสมาคมถ่ายภาพอีกด้วย

บ่อมเป็นหัวหน้าคนหนึ่งในคณะดุสิตทมิฬคือ "เล็ก" กับ "ใหญ่"
 ซึ่งทั้งสามเป็นหัวหน้าที่ไม่ค่อยเอางานเอาการดี บ่อมเป็นทรกของเพื่อน ๆ
 และเป็นที (ตอง) เคารพของเด็ก ๆ บ่อมมีบ้านอยู่คณะดุสิต แต่ตอนปี
 เรียน บ่อมมักชอบไปซุกอยู่ทีจัตรลดาจนติดดิน ... ไปหา ปู่กับ ยาย
 นะอย่าคิดมาก

ในห้องเรียน บ่อมชอบไปเฝ้าพระอินทร์เป็นประจำและมักจะขึ้น
 ไปเจอกับเพื่อน ๆ ร่วมห้องทีขึ้นไปก่อนบ่อม ๆ โดยเฉพาะวิชาภาษา
 อังกฤษ (ความจริงไม่ว่าวิชาไหนบ่อมก็ไปทีนั้น) ดั้งนั้นเพื่อน ๆ จึงไม่
 ค่อยได้เห็นบ่อมคุษในห้องเรียนมากนัก บ่อมสอบตุลาแล้วบอกว่าสบาย
 มาก ทำจริง ๆ 5 นาทีก็เสร็จ จึงไม่เป็นการยากนักทีการสอบกลางปี
 ของบ่อมจะสมความปรารถนา . . ก็ไม่แน่นอนเพื่อน . . ส่วนอนาคตบ่อมบอก
 กับเราว่า คงมีหวังทีจะเข้าไปแสดงความกะล่อนให้สาว ๆ ในรั้วมหา
 วิทยาลัยแห่งใดแห่งหนึ่งชมเป็นแน่แท้

ที่อยู่ วิชาวุฒวิทยาลัย คณะดุสิต เขตดุสิต กรุงเทพฯ

โทร. 2820931

วันเกิด 31 ม.ค. 01

เมธีรัตน์ ธีระชัยชยุติ

เพื่อนเราคนนั้น ถ้าจะว่าไปแล้วก็มีพฤติกรรมคล้ายมนุษย์ต่างดาวในหนังสือที่อยู่มาก ค่อมก็จะมาแบบแปลก ๆ แล้วก็ไปอย่างไม่เหมือนใครเสียอีกด้วย

ที่บ้านจะเรียกเขาว่าอย่างไรนั้น เพื่อน ๆ ไม่สนใจ แต่ที่แน่ ๆ เมื่อตอนที่เขาลูกศิษย์ครบรองครุจารีทุกคนเรียกเขาว่า 'เม' เมจบ ป. ๓ มาสอบเข้า ป. ๓ ทิวชิวราชด้วยคิดว่า "ซาเสียแต่ ป. ๓ ถึงยามมอเจ็ดมอแปดจะได้สบาย" สมัยอยู่เด็กเล็ก ๑ เมมี 'กอบเกียรติ' เป็นคู่หู แต่พอข้ามฟากดุสิต กอบเกียรติก็แวบไปเสียแล้ว ปล่อยให้เมได้รับนิคเนมใหม่ว่า 'ผัด'

ผัดเรียนแบบยังไม่เอาจริงมาโดยตลอด เมื่อชั้น ม. ๖ ผัดเลือกเรียนศิลป์เพราะเห็นว่ายากกว่าเรียนกว่าวิทย์ "วิทย์นี่ต้องได้ ๘๐ จึงจะนับว่าเก่ง (ติดบอร์ด) ศิลป์ไม่ได้ ทำได้ถึง ๗๕ ก็นับว่าเก่งแล้ว" ผัดให้เหตุผล แล้วพอกลับปี ม. ๖ นั้นเองผัดก็ทำให่วงการบนบ่วนกันพักใหญ่ โดยการสอบสิงหาแผนกวิทย์ได้อย่างสบาย (บอกแล้วว่าวิทย์นะหุ)

พูดถึงเรื่องดนตรีนั้นผัดเพิ่งมาเอาจริงตอนอยู่คณะใน เมื่ออยู่เด็กเล็กสังกัดวงบนของอาจารย์จุมพล เข้ามาคณะในผัดเลือกเบ้าปัสก๊อตเพราะไม่ค่อยมีใครฟัง เรื่องเครื่อง

หมายสามารถนั้นไม่ต้องเอ่ยถึง ผัดติดจนเปื่อยไปหลายอันเลยทีเดียว

กีฬาที่ผัดชอบคือฟุตบอล หน้าแข้งของผัดนั้นได้รับใบรับรองจากเพื่อน ๆ ว่า 'แข้งหยั่งหิน' ส่วนวอลเลย์บอลผัดก็ติดได้ประวัติศาสตร์ของคณะดุสิตมาแล้ว หลัง ๆ นั้นผัดมักจะขลุกอยู่แต่ในโรงยิม นัยว่าจะเล่นกล้ำแข้งกับครุยมิม

อีกไม่นานนักเราคงได้เห็น ผัด ในชุดตำรวจหรือมีฉะนั้นก็เป็นนัก

กฎหมายกับเขาบ้างก็ได้

อ้อ ผัดได้รับเลือกอย่างเป็นทางการเป็นเอกฉันท์ให้เป็นผู้แทนของพวกเราไปดูงานใน ม.ร. ๑ ปี

ที่อยู่ 51/8 ซอยสุขเกษม ตรีย่าน เขตดุสิต กรุงเทพฯ ฯ

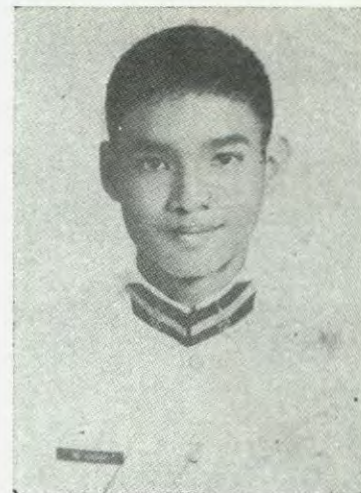
วันเกิด 30 ม.ค. 99

“ปู่ (บัง-แจก)” เป็นหัวหน้าคนหนึ่งของคณะจิตรลดา ปู่เป็นคนว่าเร่ใจ แจ่มใส ไม่ค่อยเอาใจใส่ในความทุกข์ใด ๆ ปู่รักการท่องเที่ยวมาก เคยไปมาแล้วร้อยเอ็ดเจ็ด ย่านน้ำผ่านมาแล้วหลายประเทศ

ปู่อยู่กับพวกเรามาานพอดู ตลอดเวลา 10 ปี ปู่ได้พิสูจน์ให้เห็นแล้วว่าปู่เป็นผู้มีความสามารถในเชิงต่าง ๆ เพียงไร ปู่เล่นรักบี้ให้โรงเรียนจนได้เครื่องหมายสามารถพิเศษมาเป็นเกียรติแก่ตัว ปู่เป่าปัสก๊อตจนได้เครื่องหมายสามารถมาแล้วและปู่ก็ได้รับเครื่องหมายสามารถทางการกีฬาด้วย นอกจากนี้ปู่ยังมีเชิงในการล่อบที่ไม่ซ้ำแบบใคร และไม่มีใครเหมือน (เพราะไม่มีใครล่อบแบบปู่)

ปู่เป็นเพื่อนที่พวกเราทุกคนไม่อาจจะลืมได้ ปู่มักจะมีเรื่องตลกขบขันมาให้เพื่อนฝูงเฮฮาเป็นประจำนใคร ๆ ยกให้เป็น Joker ประจำคณะ ด้วยนิสัยสนุกสนานครนเครงนเอง ทำให้ปู่เป็นคนขมง่ายหัวเราะง่าย ซึ่งมีส่วนช่วยให้คณะสดใสน่าอยู่ยิ่งขึ้น

ปู่ให้สัมภาษณ์ว่า อนาคตอยากเป็นนักบิน เพราะฉะนั้นผู้ใดมีความสามารถทางการบิน อยากจะพบปะพูดคุยกับปู่ก็เชิญได้เสมอด้วยความยินดี

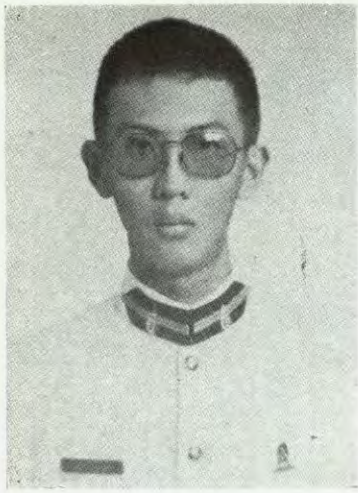
รัชต์ แสนโกศิก

ที่อยู่ วชิราวุธวิทยาลัย คณะจิตรลดา เขตดุสิต กรุงเทพมหานคร

โทร 2813901

วันเกิด 27 ม.ค. 01

อนุสนธิ ชินวรรณ

“หนอน” เป็นนักเรียนที่ขยันขันแข็งคนหนึ่งของคณะจิตรลดา ทางบ้านเรียกขื่ออย่างเพราะเพราะว่า “Egg” แต่ทำไมพวกเพื่อน ๆ ถึงเปลี่ยนมาเรียก “หนอน” (และอีกหลายชื่อแต่บอกไม่ได้ ต้องถามเจ้าตัวเอง) หนอนเรียนอยู่แผนกศิลป์ (ฝรั่งเศส) และเป็นความหวัง (อันน้อยนิด) ของโรงเรียน ที่จะทำชื่อเสียงด้วยการติดบอร์ดของประเทศในการสอบ ม.8 ครั้งนี้ หนอนเป็นผู้ที่มันส์สนุกร่าเริงในหมู่เพื่อนฝูง ทั้ง ๆ ที่ในบางครั้งจะถูกเบรคและอวยอย่างแรงก็ตาม เป็นคนที่มีความขยันขันแข็งในการทำงานมาก ช่วยเหลือกิจกรรมทุกอย่างของโรงเรียนเท่าที่จะช่วยได้ (รวมทั้งหนังสือเล่มนี้ด้วย)

ในอดีตหนอนเคยเป็นนักดนตรีด้วย แต่ในปัจจุบันหนอนบอกว่าแก่เกินไปจนยกเครื่องดนตรีไม่ไหวเสียแล้ว (เลยเปลี่ยนไปเป็นนักนิยมฟังดนตรีแทน) ด้านการกีฬาหนอนพยายามฝึกซ้อมเทนนิสมานาน จนกระทั่งประสบความสำเร็จเป็นนักเทนนิสตัวยงของคณะในที่สุด

หนอนเป็นคนมีเสน่ห์มากในยามพูดคุย เพราะหนอนมีความรู้กว้างขวาง จึงทำให้ผู้พูดคุยกับหนอน (โดยเฉพาะเด็ก ๆ) ต้องหลงใหลหนอนอย่างแรงทีเดียว

มีอยู่เรื่องหนึ่งที่เพื่อน ๆ ชอบถาม แล้วหนอนก็ชอบยิ้มเสมอ ๆ คือปัญหาที่ว่า “ไก่อักไข้ (Egg) อะไรเกิดก่อนกัน” พอใครถามปุ๊บต้องหลบ ป๊อบ (มิฉะนั้นเดี๋ยวโดนกั๊งฟู)

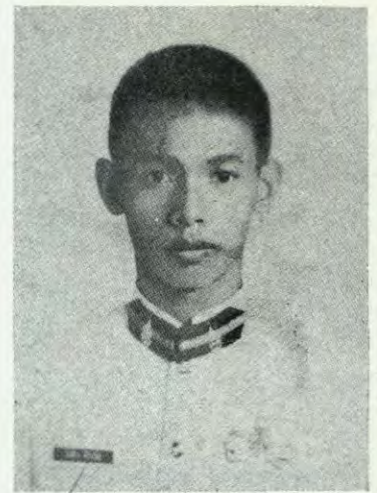
ในอนาคตหนอนอยากจะไปอวดความรู้ต่าง ๆ ให้ประจักษ์แก่สาว ๆ ในรั้วจามจุรีเป็นอย่างมาก

ที่อยู่ 61 ซอยสายลม ถนนพหลโยธิน แขวงสามเสนใน เขตพญาไท กรุงเทพมหานคร

โทร. 2796916

วันเกิด 9 เม.ย. 01

“แหลม” เป็นหัวหน้าคนหนึ่งในคณะจิตรลดาเป็นผู้ที่มีความสามารถในชั้นเชิงการกีฬาไม่ยิ่งหย่อนไปกว่ารุ่นพี่ ๆ แหลมเล่นกีฬาได้ (เกือบ) ทุกประเภทโดยเฉพาะรักบี้และกรีฑา แหลมได้ชื่อว่าเป็นนักวิ่งทางไกล (กรุงเทพ ฯ - อุดรดิตถ์) ที่หาคู่แข่งมาทาบติดได้ยากจนทางโรงเรียนมอบตำแหน่งหัวหน้าแผนกกรีฑาให้และมีใช้เท่านั้นแหลมยังได้รับเครื่องหมายสามารถทางกรีฑามาเป็นเครื่องยืนยันอีกด้วย ส่วนทางรักบี้ก็เล่นติดทีมโรงเรียนจนได้เสื้อ White มาโจ้วหนึ่งตัว เรื่องดนตรีแหลมก็มีความสามารถไม่น้อย เบ้าปัสกอตมาหลายฉบับจนได้เครื่องหมายสามารถชั้นหนึ่งมาแล้ว อนาคตเจ้าตัวบอกว่ายอยากเป็น Police เพราะชอบค่านับเป็นพิเศษ (เก็บตกมาจากมาเลย์จ๊ะ)

โอพาร์ สิริเจริญ

แหลมถึงแม้จะมีร่างกายสมส่วน แต่ช่างน่าประหลาดคือบังเอิญไม่มีส่วนคล้ายกับดารภาพยนตร์เรื่อง “โลกลับปี” (It's about time) แหลมจึงออกจะเป็นที่ชื่นชอบของน้อง ๆ ที่เป็นแฟนภาพยนตร์ เรื่องนี้ แต่อย่างไรก็ตามแหลมก็เป็นเพื่อนที่ดีของคน โดยเฉพาะความเป็นคนที่มันส์ขี้ร่นเร้ง และรักความสนุกสนานทั้งหลาย จนได้ชื่อว่าเป็นหนุ่มเจ้าสำราญแห่งยุคเลยทีเดียว

เราบังเอิญฟลุ๊คสัมภาษณ์แหลมมาได้ว่าแหลมโปรดปรานภาพยนตร์จีนกำลังภายในกับหนังญี่ปุ่น (ไอ้มดแดง) มากนอกจากนี้แหลมยังได้กระซิบผ่านเรามาถึงทุกคนว่า ใครอยากทราบรายการหนังจีน-ญี่ปุ่น ดี ๆ ขอให้บอก

แหลมอยู่กับพวกเรามาเนาน (นานพอ ๆ กับที่โลกหลุดมาจากดวงอาทิตย์) จนเป็นที่ชอบพอรักใคร่ของเพื่อนทุก ๆ

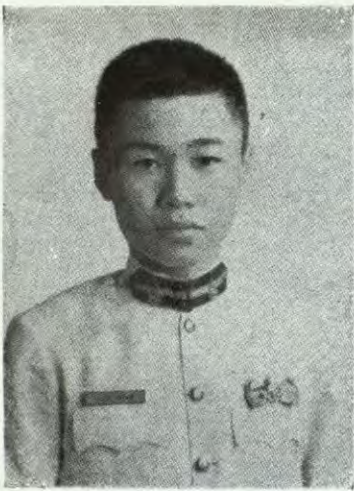

คนเพราะแหลมเป็นคนเปิดเผย มีความจริงใจ โดยเฉพาะมักจะม้เรื่องจ๊ ๆ (แบบต้องหยอดน้ำมันช่วยนิดหน่อย) มาให้เพื่อนฝูงเฮฮาเป็นประจำ ไม่ว่าจะในห้องเรียน, ที่คณะหรือแม้แต่วางที่ไปต่างประเทศก็ตาม

ที่อยู่ 133 ซอยสวัสดิ์ ถนนประชาสงเคราะห์ สามเสน ห้วยขวาง กรุงเทพมหานคร.

ต่างจังหวัด 3/610 โรงงานน้ำตาลไทย อำเภอมือง จ. อุดรดิตถ์.

วันเกิด 30 ต.ค. 99

ประคัลป์ เอกพจน์

บุรุษที่เปลี่ยนชื่ออยู่เสมอ ๆ ด้วยเหตุที่ว่าชื่อประคัลป์นั้นหูเกินไป เพื่อน ๆ จึงเรียกว่า “เหนาะ” แต่ต่อมาเห็นว่าไม่เหมาะสมจึงเปลี่ยนเป็น “ปูจิน” ปูจินเป็นเพื่อนที่ดีของทุกคน ไม่ว่าจะงานไหนต้องมีปูจินร่วมด้วยทั้งนั้น ปูจินมักจะเป็นคนที่ชอบตบตีเล่นอยู่เสมอ มีเหตุการณ์อะไรไม่น่าตื่นเต้น ปูจินก็จะตบตีเล่นอยู่กับคนเดียว บั้น มศ. 5 ศิลป ปูจินได้รับเลือกเป็นหัวหน้าแผนก “กระดาน” ไม่ว่าจะเล่นหรือลบบปูจินเหมาเองหมด ปูจินเป็นนักกีฬาคนหนึ่งของคณะเล่นมาตั้งแต่อยู่เด็กเล็กจนเข้าคณะใน ทุ่งรื่นเล็ก กลางใหญ่ การดนตรีปูจินเล่นได้หลายอย่าง แต่ที่ถนัดที่สุดคือ แมนโดลิน เป็นมือหนึ่งของวง String Band เจ้าตัวคุยว่าเก่งไม่จริงก็คงไม่ได้ชิ้นหนึ่งมาครองหรอก ในด้านการเรียน ปูจินเรียนในระดับปานกลางมาตั้งแต่

เด็ก เรียนอยู่ห้อง ข. มาตลอดจนถึง มศ. 3 พอขึ้นมศ. 4 ปูจินอยากจะเรียนวิทย์ เพราะเปอร์เซ็นต์ตอนสอบ มศ. 3 ทำได้ตั้ง 80 กว่า จึงตัดสินใจเรียนวิทย์ ผลปรากฏว่า สอบ Midyear เป็นไปตามความคาดหมายของเพื่อน ๆ คือปูจินสอบได้เป็นครั้งแรกของเปอร์เซ็นต์ มศ. 3 แต่อย่างไรก็ตามก็ยังคงสามารถผ่าน มศ. 4 ไปได้อย่างหวาดเสียว เมื่อขึ้นมาอยู่ มศ. 5 ปูจินจึงขอเลื่อนชั้นมาเรียนศิลปฝรั่งเศส อนาคตปูจินอยากจะเจริญรอยตามผู้บังเกิดเกล้า คือเป็นผู้พิพากษา ซึ่งเจ้าตัวบอกว่าคงไม่เป็นการยากนัก สุภาภิตของปูจินกล่าวว่า “ความพยายามอยู่ที่ไหน ความสำเร็จอยู่ที่นั่น” ฉะนั้นหน้าเราคงไม่เห็นปูจินไปจับสาวอยู่แถว ๆ หัวหมากหรอก

ที่อยู่ 179/1 ต. บางค้อ เขตบางขุนเทียน กรุงเทพฯ ๑

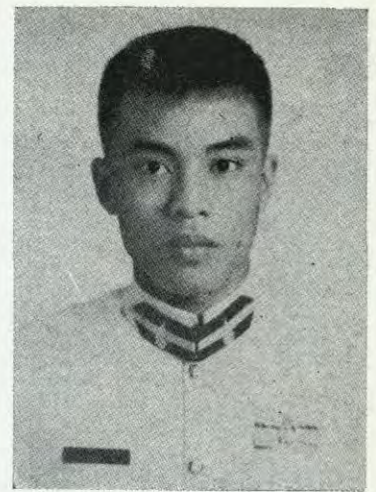
โทร 4680048

วันเกิด 14 กค. 00

“ใหญ่” เป็นนิกเนมที่พวกเพื่อน ๆ เรียกมาตั้งแต่เล็ก ใหญ่เป็นคนที่มีนิสัยร่าเริง สนุกสนาน แล้วยังเป็นคนใจกว้างยิ่งกว่าแม่น้าอเมซอนทั่วกว้างที่สุดในโลกแล้วเสียอีก (โอกาสหน้าจะมาให้เลี้ยงใหม่ ขอบใจมากนะใหญ่) DOMINANCE ของใหญ่ก็คือ “ลัทธิ” ซังยาม (แสบ) ้มจะได้ระดับรับกับเขี้ยวเสน่หอนเป็นที่ต้องตาต้องใจของสาว ๆ มาแล้ว

การเรียนของใหญ่ ใหญ่จำต้องยอมรับว่าไม่ค่อยสันทัดนัก เมื่อเล่าถึงเรื่องการสอบตุลาที่ผ่านมา ใหญ่ก็ตอบอย่างถ่อมตัวว่า “ถ้ามอเป็นแม่นจริงละก็ผ่านแน่”

ในด้านการศึกษา ใหญ่ถนัดมากทีเดียวละ ติดรักบี้ทีม ร.ร. ตั้งแต่อยู่ ม.7 ตลุยถึงแดนมาเลเซียมาแล้วจึงได้เครื่องหมายสามารถพิเศษมาเป็นเกียรติยศแก่ตัวเอง เท่านั้นยังไม่พอ รักบี้ O.V. ก็เล่นเหมือนกัน นอกจากนี้ใหญ่ยังเป็นหัวใจของทีมบาสเกตบอลของ ร.ร. อีกด้วย เป็นตัว MAKE SCORE ในคราวแข่งขันชิงชนะเลิศกับปανεพันธ์ุ ซึ่งทีมเราเอาชนะได้อย่างหวุดหวิด ดังนั้นทาง ร.ร. จึงต้องยอมรับในความสามารถของใหญ่พร้อมกับมอบเครื่อง

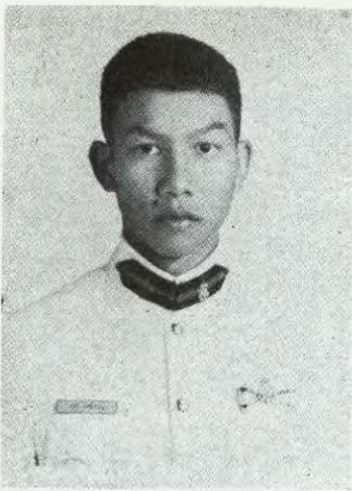
ทรงธรรม อัลภาชน์

หมายสามารถให้อีกอันหนึ่ง มาปีนี้ใหญ่ก็สามารถคว้าเอาถ้วยชนะเลิศรุ่นใหญ่ของกรมพละมาให้แก่ ร.ร. อีก ทางดนตรี ใหญ่เป่า TROMBONE จนได้เครื่องหมายชั้น 1 มาเก็บไว้ ที่สำคัญที่สุด ใหญ่เป็นหัวหน้าคนหนึ่งในคณะดุสิตที่มีความเข้มแข็งและเป็นหน้าเกรงขามของลูกน้องทุกคน เมื่อเรากลมาถึงชีวิตข้างหน้า ใหญ่บอกว่าอยากเป็นตำรวจตามอย่างคุณพ่อหวังอย่างยิ่งว่า ลูกวชิราวุธเช่นใหญ่คงจะแต่งตั้งคุณนายร้อยตำรวจมาอวดเราสักวันหนึ่งนะ

ที่อยู่ 134 ซอยอ่อนนุช (หมู่บ้านมิตรภาพ) เขตพระโขนง กรุงเทพฯ

โทร. 3919994

วันเกิด 26 ก.ค. 01

อุทัย กุลโสภณ

“อุทัย” เป็นหนุ่มรูปหล่อระดับโรงเรียนคนหนึ่ง ถึงขนาดที่ “เส้า” ยังอาย อุทัยสถาปนาตนเองเป็นรัฐมนตรีว่าการกระทรวงสาธารณสุขไทย อุทัยจึงมีตระกูลเรื่องสุขภาพอนามัย โดยเฉพาะความสะดวกของร่างกายเป็นอย่างยิ่ง จนได้ฉายาว่า “สิ่งล้ำค่า (THE SAINT)” แต่ว่าแปลกที่อุทัยกลับไปถือคติถึงฟูคือ “หลักเลี้ยงดีกว่าต้านทาน ต้านทานดีกว่าบาดเจ็บ บาดเจ็บดีกว่าพิการ พิการดีกว่าตาย ตายดีกว่าผมขุ่น” อุทัยเป็นหัวหน้าใหญ่ของคณะแพทย์ไทย และยังเป็นประธานสมาคมบันเทิง ที่มีนโยบายจะฝึกฝนเด็กในสมาคมให้แก้เครื่องเป็นโดยที่เจ้าตัวไม่ต้องสอน อุทัยคาบปัสสาวะมาตั้งแต่สมัยหนุ่ม ๆ จนได้โบสฬามาเป็นประกันในความสามารถ เรื่องการกีฬาอุทัยไม่ยอมแพ้ใครเลย ตัวเตะซึ่งไม่เคยพลาดเป้า (นก) ของรักกับทีมโรงเรียนก็คืออุทัยนี่เอง โรงเรียนกล่าวกันว่านกีฬาจะสูญพันธุ์เสียหมด ก็เลยมอบเครื่องหมายสามารถสมบูรณ์มาปลอบใจเสียหนึ่งอัน การเรียนนั้นอุทัยเล่นตัวไม่ยอมเรียนวิทย์ (เพราะกลัวเหมือน “ปูจิน”) อุทัยบอกป็นผ่านแปดตุลาสบาย ป็นหน้าเผลล ๆ จะไปเป็นสิ่งที่อยู่แถวเชิงใหม่ (หรือราม ?)

ที่อยู่ 2020 ถนนสุขุมวิท ต. บางจาก พระโขนง กรุงเทพฯ
 โทร. 3910659
 วันเกิด 8 ก.ย. 00

“ต๋อ” เป็นนิคเนมของหนุ่มรูป (ไม้) หล่อ คนนี้ พวกเราคงลืมต๋อไม่ได้แน่ เพราะต๋อเป็นคนรักสนุก ร่าเริง เข้ากับเพื่อนทุกคนได้ดี ต๋อเข้ามาอยู่ในโรงเรียนตั้งแต่เด็กเล็ก (ตอนเด็กๆ ต๋อเป็นคนเครื่องขี้ม แต่พอโตขึ้นก็กลายเป็นคนเฮฮาที่สุด) ต๋อเล่นกีฬาได้ทุกอย่าง แต่ชอบที่สุดคือ ฟุตบอล ซึ่งต๋อเล่นได้ดีขนาดเปเล่ (ตอนขาหัก) สำหรับรักบี้ก็ไม่ยอมม้น้อยหน้าใครเพราะต๋อติดโล่รักบี้มาแล้ว

ต๋อเป็นคนที่มีเสน่ห์ต่อเพศตรงข้าม จึงทำให้สาว ๆ ออกหัดกันมาหลายคน ต๋อมีพรสวรรค์ในการร้องเพลงและตีกีตาร์ จึงทำให้เป็นที่พอกพอใจแก่ทุกคนมาก เพราะพอเข้าเฟรปเราจะได้ยินเสียงของต๋อลอยมาตามสายลม ส่วนการเรียนเมื่อสมัยยังหนุ่ม (เดี่ยวนั้นแก่แล้ว) ต๋อเรียนอยู่ห้อง ก. มาตลอด ระยะเวลาหลังต๋อไม่ชอบเรียนวิทยาศาสตร์ เลยมาอยู่ศิลป์ (คำนวณ) ในห้องต่อหลังเก่งไม้แพ้ใคร อนาคตเจ้าต๋ออยากจะไปอยู่.....(เจ้าต๋อไม้บอก) แต่อาจจะไปร้องเพลงให้สาว ๆ ฟังและหลบเจ้าของหัวใจ (คนตั้งเดิม) ของต๋อด้วย

อวยชัย เนียวกุล

ที่อยู่ 239/50 ซอยสังฆะวิมานะ 1 ถนนลาดพร้าว กรุงเทพมหานคร

โทร. 2784669

วันเกิด 19 ก.พ. 00

ศศิยา เทพบรรเทิง

“หยา” มีชื่อที่บ้านตั้งมาให้อย่างไรเพราะว่า “จู้” แต่ไม่ยักมีใครเรียกกลับเรียกกันว่า “หยา” บ้าง “เผือก” บ้างตามอชชาสัย หยาเป็นหัวหน้าคนหนึ่งในคณะจิตรลดา มีความสามารถของแหลมและป่วนรวมกัน คือ หยาเล่นรักบี้ให้ทีมโรงเรียนอย่างสุดกำลัง เคยได้รับบาดเจ็บมาแล้ว จนโรงเรียนต้องอนุมัติเครื่องหมายสามารถสมบูรณ์ให้เป็นรางวัล ด้านกรีฑาหยาถนัดเป็นนักวิ่งทมิฬเท่าเทียมเอกหาใครเทียบได้ หยาซึ่งหยาได้ทำสถิติไว้หลายอย่างโดยยังไม่มีใครลบได้ และหยาถนัดกีฬาก็ได้รับเครื่องหมายสามารถทางด้านกรีฑาด้วย ทางดนตรีหยาถนัดเป่าปี่สก็อตอยู่หลายปีจนได้เครื่องหมายสามารถชั้นหนึ่งมาประดับอกที่สำคัญคือ หยามีความสามารถในการหลับไม่ยั้งหย่อนไปกว่าปีเลย

หยาเพื่อนเรานั้นเป็นเสียใหญ่มาจากหนองคาย นิสัยใจคอหนักแน่น เขือกเย็นเป็นที่ไว้วางใจของเพื่อนฝูงและเป็นเพื่อนที่อบอุ่นใจแก่น้อง ๆ ร่วมคณะ หยาถนัดกีฬาหลายชนิด เป็นคนโกรธยาก ขี้มขี้มแจ่มใส พร้อมทั้งจะเฮฮาทุกขณะ

เพราะหยาถนัดสมบัติพร้อมหลายประการ เช่น รูปก็หล่อ (พ่อก็รวย) เล่นกีฬาเก่ง หยาจึงเป็นที่ชื่นชอบของสาว ๆ หลายคน แต่น่าเสียดายที่ไม่อาจเปิดเผยได้ว่าชื่ออะไรบ้าง (เพราะหยาสั่งห้ามเด็ดขาด)

อนาคตของหยา เรายังไม่ทราบแน่ชัด เพราะเราส่งคนไปสัมภาษณ์ที่ไรไม่ได้ความสักที ถึงอย่างไรเราก็หวังว่าคงจะพบเห็นหยาในรั้วมหาวิทยาลัย (ที่ต้องสอบคัดเลือกเข้า) สักแห่งเป็นแน่

ที่อยู่ 625 ถนนบรรเทิงจิต อำเภอเมือง จังหวัดหนองคาย
 โทร (ทางไกล) 411605, 411222
 วันเกิด 21 ก.พ. 01

พัฒนินทร์ นพจินดา

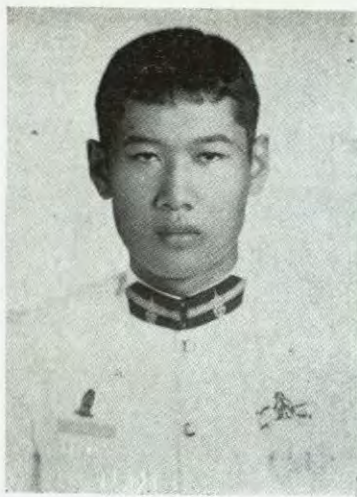
แต่ก่อนมามีคนเฒ่าว่า "ต้อย" แต่เนื่องจาก
ความผันแปรของร่างกาย เพื่อน ๆ จึงตั้งชื่อแถมให้
อีกชื่อว่า "ต้วน" ต้อยเป็นหัวหน้าที่น่ารัก (สำหรับ
เด็ก ๆ) คนหนึ่งของคณะพญาไท ชรรมต้อยเป็น
คนมีนิสัยร่าเริงรักเพื่อนรักฝูง แต่เวลาโมโหขึ้นมา
ใครอย่าไปแหยมที่เดียว อาจหัวแตกกลับมาได้ ด้วย
เหตุนี้เองต้อยจึงได้สัญญาใหม่ที่เพื่อน ๆ ยัดเยียดให้
ว่า "นักเลงหลักสี่" ต้อยมีใบหน้าบวกกับทรงผมที่
คมและน่ารัก จนเพื่อนหมั่นไล่ไปตาม ๆ กัน ดังนั้น
สิ่งที่ต้อยเกลียดที่สุดก็คือการตัดผม ด้วยความสามารถ
ที่ไม่ค่อยเหมือนคนอื่น ทำให้ต้อยติดรถกับทีมโรงเรียน
ไปกับเขาด้วย เท่านั้นยังไม่พอ ด้วยสปริงขาอัน

ก้องแก๊ง ต้อยก็สามารถคว้าตำแหน่งเจ้าแห่งการ
กระโดดสูงที่สุดในโรงเรียนมาครองอย่างสบาย ใน
ด้านดนตรี ต้อยจับปี่สก็อตมาเป่าจนต่อมทอนซิด
อีกเสบ ก็ได้เครื่องหมายสามารถขึ้นหนึ่งมาประดับ
อก การเรียน ต้อยเรียนแบบสิงห์ข่ม ที่แรกโรง
เรียนเกณฑ์ให้เรียนวิทย์ แต่เมื่อเจ้าตัวเห็นตารางสอน
แล้ว รู้สึกว่าไม่ค่อยจะอำนวย เลยขยับขึ้นมาเรียน
ศิลป์คำนวณแทน แล้วก็คว้าหนังสือของห้องด้วยคะแนน
ที่สูงเป็นประวัติศาสตร์ (ยากในการลบสถิติ) ทั้งเพื่อน ๆ
จนสาลักฝุ่นไปตาม ๆ กัน บั้นจรับพระราชทานรางวัล
เรียนดีไปตามระเบียบ เมื่อถามถึงอนาคต ต้อยตอบ
ว่า "บนสวรรค์"

ที่อยู่ 94 ถนนแจ้งวัฒนะ หลักสี่ บางเขน กรุงเทพฯ

โทร. 5791003

วันเกิด 20 ธ.ค. 00

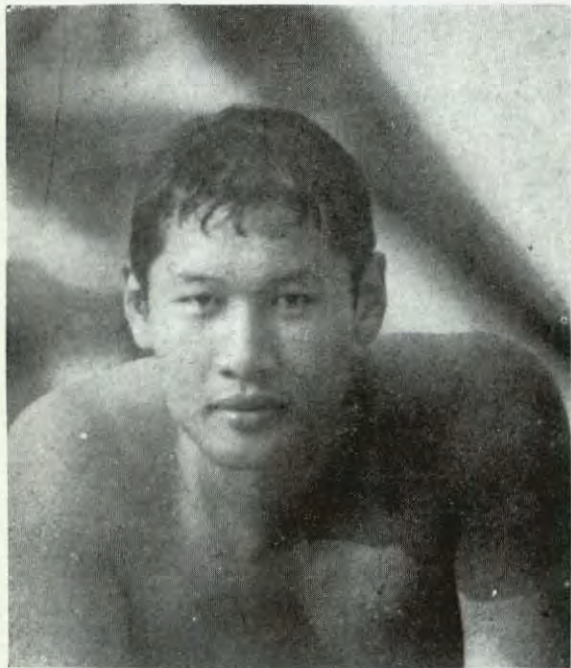

ชนพันธ์ ลากเจริญ

ด้วยเรือนร่างที่ใหญ่ราวกับยักษ์บั๊กหล่นของ
“โชค” ประกอบกับความเงิบขี้นที่ไม่ (ค่อยจะ) ได้
สูงส่งกับน้อง ๆ ร่วมคณะ เลยทำให้โชคได้รับฉายา
นามว่า “อังกูมัล” แท้ที่จริงแล้วโชคเป็นคนทมิ
อารมณเ่เย็นเสมอ (ถ้าไม่มีใครเอาน้ำร้อนไปปราด) แต่
พวกเราที่ต้องหายใจไม่ทั่วท้องยามที่โชคไม่ได้เคียว
จีเคิลท์ (เพราะเหมือนอังกูมัลยังง้อย่างนั้น.... แะะ!
....แะะ!)

โชคอยู่กับพวกเรานานจนทำให้เรารู้จักและรักน้ำใจอันกว้างใหญ่ของโชค
ยิ่งนัก เพราะโชคถือคติว่า “มีเงินอยู่กับตัว กลัวไม่หมด” โชคจึงต้องชักชวนเพื่อน
ฝูงมาร่วมใช้เงินของโชคด้วย และถึงรูปร่างของโชคจะใหญ่ไปสักหน่อยก็ไม่ใช่
อุปสรรคสำหรับโชคในการเล่นกีฬาทุกประเภท (แม้กระทั่งกระโดดสูงข้ามกำแพง)
ทั้งรักบี้ บาส กรีฑา (ยกเว้นว่ายน้ำ เพราะโชคยังไม่อยากลดน้ำหนัก) โชคเล่น
ให้ทั้งโรงเรียนและคณะ จนได้รับเครื่องหมายสามารถสมบูรณ์ เพราะไม่ค่อยมีใคร
อยากจะเล่น (ปล้ำ) กับโชคมากนัก

บ้แล้วโชคหมกมุ่นกับเรื่องต่างๆ มากไปหน่อย จึงทำให้โชคต้องย้าย
อยู่กับตึกหนึ่งปี แต่เมื่อคราวสอบตุลาที่ผ่านมามีความสามารถของโชค (และ
ของมอบน) ทำให้โชคแหวกกลุ่มคนอื่น ๆ จนจบพร้อมกับพวกเราในบั้นได้สำเร็จ
สำหรับอนาคตโชคบอกว่า “ถ้าเลือกได้ อ้อยากเป็นตำรวจ (วะ) จะได้ปล้ำกับผู้
ร้ายได้สะดวกหน่อย” อ้อ! ลืมบอกไปว่าโชคเป็นหัวหน้าคณะปัญญาไทที่เด็กชอบ
(กลัว) เหมือนกัน

ที่อยู่ 77/1 ถนนแจ้งวัฒนะ อ. ปากเกร็ด จ. นนทบุรี
โทร 5884716
วันเกิด 14 มิ.ย. 01

ฉัตรชัย ศรีบุญ ✓

“ต่าง” หน้รูปร่างมาจากพิจิตร เมื่อยู่เด็กเล็ก มีชื่อเล่นว่า “ใหญ่” เมื่อเริ่มเขาสู่วัยหนุ่ม ด้วยใบหน้าอันหล่อเหลาและอะไรที่พิเศษไปจากเพื่อน จึงทำให้เปลี่ยนชื่อเสียใหม่เป็น “ต่าง” ต่างเป็นหัวหน้าคนหนึ่งในคณะพญาไท ต่างเป็นที่รักของเพื่อนๆ และน้องๆ ทุกคนในคณะ เพราะต่างมีนิสัยร่าเริง ไม่ถือตัว ด้วยเสียงอันทุ้มเปล่งในลักษณะเบสของต่าง ทำให้ต่างได้รับคัดเลือกเป็นนักร้องทีมโรงเรียนไปออกออส. ในวงจิตรลดา ซึ่งทำให้ห้องส่งเกือบระเบิดเมื่อต่างเปิดเบสออกมาเป็นเพลง BLACK SUPERMAN

ต่างยังได้รับเชิญเป็นหัวหน้านำสวดมนต์ของโรงเรียนอีกด้วย เนื่องจากหุ่นที่ยาวเก้งก้างแต่ดูน่ารัก ทำให้ต่างต้องถูกเชิญตัวอีกครั้งหนึ่ง ให้ไปเป็นดรัมเมเยอร์มือหนึ่งของวงปัสก๊อต เรื่องกีฬาแล้วต่างเก่งไม่ใช่ย่อย ตำแหน่งหัวหน้าทีมบาสเก็ตบอล ทีมโรงเรียนก็อยู่ในกำมือของต่าง ฝีมือแบคของต่างก็ไม่เบา และจากมืออันยาว (ผิดมนุษย์) ทำให้ต่างมีฝีมือในการพุ่งแหลนเป็นยอดในโรงเรียน แต่ว่าข้อสำคัญต่างไม่ค่อยจะชอบ “ตะคริว” เลย การเรียนของต่างไปได้สวย ต่างบอกอนาคตจะเข้าไปนั่งอยู่ในกระทรวงยุติธรรม

ที่อยู่ 11 หมู่บ้านมงคลนิเวศน์ บางเขน กรุงเทพฯ

โทร. 5794398

ต่างจังหวัด 43 ถนนเจริญผล อ. เมือง พิจิตร โทร. 611020

วันเกิด 28 ต.ค. 00

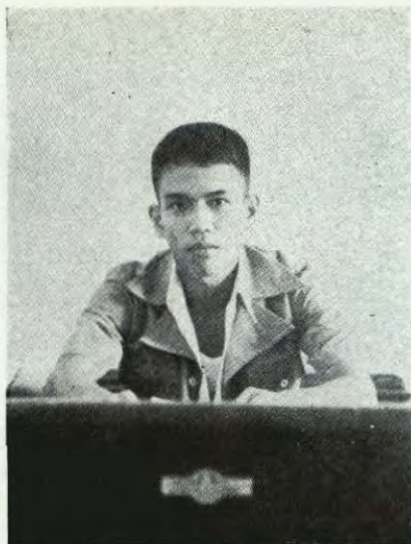
เจริญ ชัยกิติ

เมื่อพูดถึง "แมท" เพื่อน ๆ ทุกคนต้องอิจฉา
ในความเป็น PLAY BOY ของแมท แมทเป็นบุคคล
สำคัญ (V.I.P.) ในขบวนการ "DANGEROUS
TIGER" แมทเป็นคนชอบสนุกรักเพื่อนฝูง
อุปนิสัย โกรธยาก หายเร็ว แมทมีความ
สามารถหลายด้าน แต่มักจะซุ่มไว้ เพราะเจ้าตัว
เกลียดการมีชื่อเสียง แต่ก็ไม่วายออกลาวอยู่เรื่อย ๆ
การเรียนอาจารย์ทั้งหลายบ่นเสมอว่าแมทฉลาดล้ำ แต่
ขาดการฝึกซ้อม ถึงอย่างไรแมทก็เอาตัวรอดได้
ตลอดมา ในเรื่องการศึกษา แมทช่วยนำได้เสมือน
"ปลา" จนติดทีมเยาวชนไทยและกีฬาเขตมาแล้ว
อีกทั้งแมทยังเป็น PROP ตัวกลางในทีมรักบี้ของโรง
เรียน ซึ่งมีเครื่องหมายสามารถสมบูรณ์เป็นประกัน
ในฝีมือ ค้านดนตรีแมทเล่นเป็นทุกอย่าง แต่ไม่
ยอมเล่น เพราะไม่มีเวลา (รบกวนเวลาพักผ่อน)
พูดถึงอนาคตแมทบอกว่าไม่สวรรค์ก็นรก

ที่อยู่ 38 ซอยอารีสัมพันธ์ 7 ถนนพระราม 6 กรุงเทพฯ

โทร. 2791407

วันเกิด 14 ก.ย. 00

พนม แก้วเกตุ

“ตติ” เป็นหัวหน้า (หล่าย ยย) ของ ผ.บ.ก.
หน้าเกรงขามสำหรับเด็ก ๆ ตติมีรูปร่างอันเป็นประกาย
กับความสูงอย่างเอาเป็นเอาตาย แม้ว่าตติจะตัวเตี้ย
ไปสักหน่อยแต่ด้วยหน้าที่หล่อเหลาเอการ ทำให้
สาว ๆ มองจนตากลับไปเหมือนกัน

เนื่องจากตติเป็นหัวหน้าเอง ตติจึงพยายาม
เล่นกีฬาแทบทุกชนิด โดยเฉพาะกีฬากลางแจ้งตติ
ไม่ย่อเหมือนกัน

ตติอยู่วงปี่สก๊อต ตักลงกับเขา(จนกลงทะเล)
มานาน จนได้เครื่องหมายสามารถมาติดอกหว่า

เรื่องการเรียน ตติเราไม่ค่อยดูหนังสือจนมาก
เกินไปนัก เจ้าตัวบอกว่ามันออสโมซิสเข้าไปหมด
แล้ว มหาวิทยาลัยตติบอกว่า “ตอบไม่ได้ต้องดูเอา
เอง ถ้าหาแถวจุฬาไม่เจอ ก็แถว ๆ หัวหมากก็แล้ว
กัน”

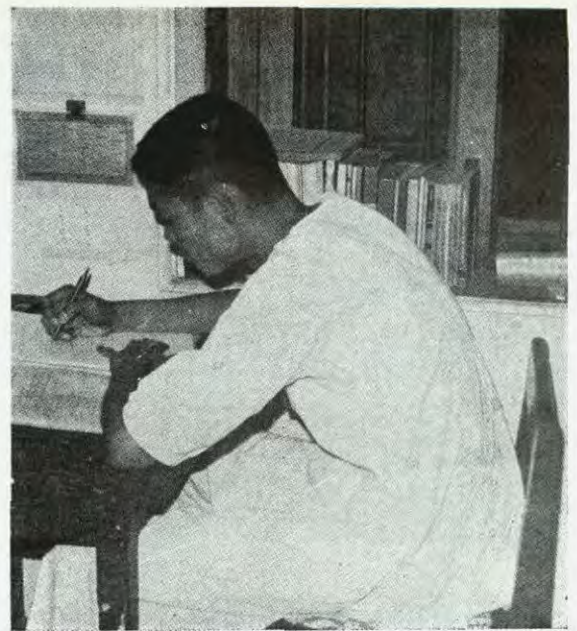
ที่อยู่ 35 สุทธิสาร กรุงเทพมหานคร

โทร 2780541

วันเกิด 19 ก.ย. 01

นพดล ถิระศิลป์ ✓

“ถิ” หรือฉายานามอันพิสดาร “เสียบูน” ถิ เป็นที่พึ่งของเพื่อน ๆ เสมอในวันอาทิตย์และวันจันทร์ ห้องของถิมักได้รับการต้อนรับอย่างอบอุ่นและอึดอัดทีเดียว (เปล่า ไม่ได้มาหาคน มาหาของนะ) ถิมั่นสยว่าเรื่องหัวเราะง่าย และมีวิธีการพูดไม่ซ้ำแบบใคร ถิใครทำตลกใจละก็ยิ้ม ๆ ถิจ่ายไม่อั้น (แม้หน้าแดงซีก็ยิงว่ากว้างหรือจะมาสู้อใจเสียบูน)

เรื่องดนตรีไม่ต้องเฝ้ามาก ถิติดกลองทั้งวงโยๆ และวงปี่สก็อตอย่างชำนาญ และนับว่าโชคช่วยที่หัวหน้าวงยังไม่ลืมถิของเรา จนให้เครื่องหมายสามารถชั้นหนึ่งมาติดอก (โถ ! ก็อุตสาหกรรมติดกลองทะเลมาหลาย

ใบจะไม่ให้ก็น่าเกลียด)

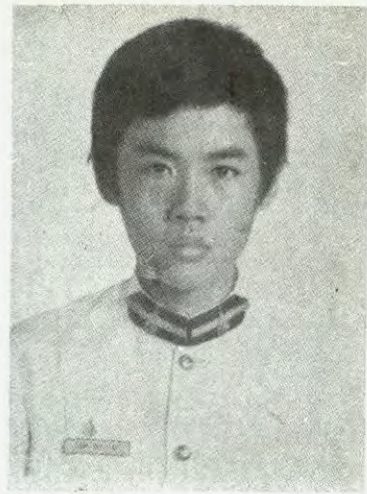
ในปีนั้นนอกจากถิจะพดปังในเรื่องการเรียนแล้ว เรื่องกีฬาถิขอให้บอกถิ ถิจะร้องว่า “สบายมาก” โดยเฉพาะสควอช (พูดเข้านั่น) เรียกว่าย่ากันแหลกจน (รอง) ทำเปื่อยกันอุตลุด

การเรียนของถิอยู่ในเกณฑ์ (เป็น) แนว (รับ) หน้ามานาน ในระยะหลังก็เปลี่ยนน้ำมันเตามาใช้ ชุปเบือรู้สึกว่ามีที่ท่าว่าจะวิ่งได้สวยงาม ใจๆ ความหวังมหาบรลย์ เอ๊ย ! มหาวิทยาลัยคงผ่านไม่ยาก (แค่หัดขันคอ) อนาคตอาจเห็นถิเป็นนักกฎหมายที่มีชื่อเสียงของไทยก็ได้

ที่อยู่ 92 เซนต์หลุย ซอย 3 สาทรใต้
โทร. 2860081
วันเกิด 23 ก.ย. 00

หลายคนสงสัยว่า “เจ้า” มีความสัมพันธ์
 ทางไหนกับ “เจ๊กเจ้า” ที่เรื่อนจาก เพราะเห็นสนิท
 ขัดเขอดีกับ เบตเครติระยะยาวกับเจ๊กเจ้าได้อยู่
 บ่อยๆ เจ้าอาวุโสที่สุดในรุ่นเพราะเจ้า (เพ็ง)
 เกิดเมื่อปี 02 แม่อายุของเจ้าจะน้อยกว่าพวกเรา แต่
 อาศัยว่าถูกแดดถูกลมมามากกว่าเด็กที่เกิดในปีเดียวกัน
 จึงทำให้เจ้าสามารถฟันฝ่าชั้นต่างๆ มาอย่างอ่อน
 แรง เพ็งจะมาหมดแรงเอาเมื่อชน ม.ศ.4 นี้เอง แต่
 เจ้าก็ไม่ละความพยายามในการที่จะเรียนให้จบพร้อม
 กับพวกเรา จึงเพียรไปสมัครสอบบุคคลภายนอกทุก
 ครั้งที่เขาเปิดโอกาสให้ จนกระทั่งมาประสบความสำเร็จ
 สำเร็จ (ในการรับและส่งโค้ด) เมื่อการสอบมีนาคม
 ที่ผ่านมาอย่างสดๆ ร้อนๆ

เจ้ามักจะเป็นผู้นำในกลุ่มพวกเราทุกครั้งที่มี
 โรคระบาด (ชนิดต้องกลับบ้าน) เกิดขึ้นเพราะภูมิ
 ต้านทานโรค (อยู่โรงเรียน) ของเจ้ามีเพียงนิดหน่อย
 (ตามอายุ) งานอดิเรกและความสามารถของเจ้าคือ
 การจุดไฟเผาณะกับแก๊ซของดี ๆ ให้เสียได้ ด้านกีฬา
 เจ้าเป็นนักนอนทนตัวฉกาจห่อๆ กับ “บิวเออร์” และ
 เป็นโค้ชสอนบาสให้กับน้องๆ จนออฉาวมาแล้ว ยาม
 ว่างเจ้ามักกระทำตนเป็นหมอเด็กอีกด้วย ส่วนอนาคต
 เจ้าบอกว่า “รอให้อ้วโตกว่านี้สักนิดแล้วค่อยคิด”

✓ ชาญเขาวัน ลัมโกคา

ที่บ้านเรียกกันว่า “ตง” แต่ที่ ร.ร. เพื่อน ๆ กลับเรียกว่า “ลุงเอียด” ตามคุณสมบัติของเจ้าตัว ตงเป็นนักกีฬาด้วยคนหนึ่งของคุณดี ไม่ว่าจะเป็นกรีฑา, บาส หรือฟุตบอล ยังสมัยที่ยังไม่เป็นคุณลุง ตงเคยได้รับรางวัลนักกีฬายอดเยี่ยมของคณะมาแล้ว อีกทั้งยังเป็นนักเรียนที่มัธยม โรงเรียนเมื่อตอนอายุ ๗ แต่มาบ่นตงบอก ว่า (ลุงแก่แล้ว) ขอพักเสียที

สมพล ปัทมมนัส

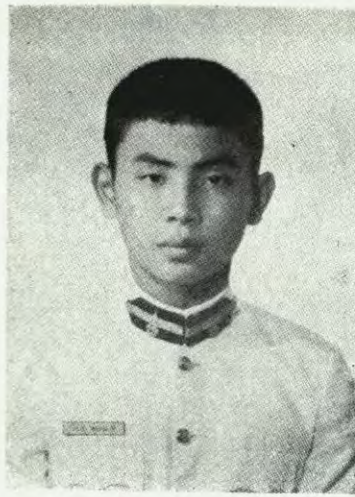
ยามว่างถ้าตงไม่หลับ เรามักจะได้ยินตงร้องเพลงคลอกีตาร์พร้อมด้วยพรสวรรค์ที่สามารถเล่นเพลง SLOW HARD ROCK ได้ สัมผัสเสียงของตงทำให้คนที่กำลังเคลิบเคลิ้ม สะดุ้งตื่นได้

ตงมีหุ่นที่ทรมาณใจทั้งชายและสาวมากที่สุดเลย โดยเฉพาะเมื่อกลับจากประชุมลูกเสือโลกที่พลบป็นส์ ซึ่งทาง ร.ร. ส่งไปเป็นตัวแทนพร้อมกับ “ไก” เมื่อก่อน ตงมักมีอาการเพื่อฝันและอมยิ้มอยู่ตลอดเวลาซึ่งใครพูดถึงสาวตากล้อแล้วตงจะรีบเข้าไปอวยทันที (เรื่องแบบนี้ตงไม่ยกเฉย)

ตงเป็นหัวหน้าคณะแบบประชาธิปไตย ตั้งแต่วันไหนเป็นเวรทำงานของตง เด็ก ๆ จะพากันดีใจมากเพราะมีเวลาว่างมากเป็นพิเศษ สำหรับอนาคตเมื่อออกจากโรงเรียน-ฟ้าแล้ว ตงบอกว่า ถ้าไม่หลับในห้องสอบ ก็คงได้เข้าไปใช้ชีวิตอยู่ในรัฐสมมุติ

ที่อยู่ 1247/6 ถนนตากสิน แขวงบวรบุรี เขตธนบุรี กรุงเทพฯ
 โทร. 4681135
 วันเกิด 26 ก.ย. 00

ปิยะพร พุกกะณะสุต

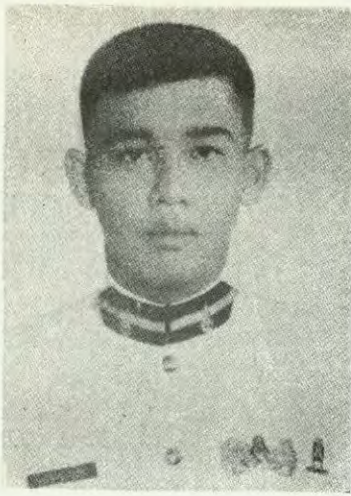
“ห้วกลม” เป็นชื่อที่ ๆ ตั้งให้ตอนสมัย
หนุ่ม ๆ (เดี๋ยวนี้อาจจะเบยวบ้าง) เพื่อนจึงพากันเรียก
ตาม ห้วกลมเป็นผู้ไม่เคยเล่นกีฬาอยู่ในรุ่นกลาง
ของคณะเลย เพราะเพิ่งจะสามารถเอาชนะกับความ
เตี้ยได้สำเร็จ เมื่อโตยรุ่นเล็กมาเป็นเวลาถึง 3 ปี
ม.ศ. 4 จึงข้ามรุ่นไปอยู่รุ่นใหญ่ ห้วกลมนอกจากจะ
พยายามเอาชนะกับความเตี้ยแล้ว ยังพยายามที่จะ
เอาชนะความไม่หล่ออีกด้วย เจ้าตัวบอกว่าเดี๋ยวนี้
สามารถเอาชนะได้ทั้งสองอย่างแล้ว การเรียนของห้ว
กลมรักษาระดับห้อง ค. (คอมพิวเตอร์) มาโดยตลอด
จน ม.ศ. 4 ทางโรงเรียนจึงต้องจัดให้ไปเรียนอยู่
“ห้องพิเศษ” ซึ่งเป็นรุ่นแรกและรุ่นสุดท้าย แต่ก็
สามารถรอดพ้นจากการเปลี่ยนสถาบันไปได้ค่อนข้าง
ข้างขำขัน การดนตรี เจ้าตัวชอบฟังทุกอย่าง แต่ไม่

ชอบเล่นเอง เพราะชอบสัมผัสกับดินทรายตาม
ธรรมชาติมากกว่า ทั้งยังไม่ชอบเดินไกล ๆ หลังอาหาร
กลางวันอีกด้วย ทางด้านการกีฬา ห้วกลมทำชื่อเสียง
ให้แก่คณะมากพอสมควร หลักฐานปรากฏอยู่บน
ระเบียบของคณะ (ไปดูได้) ห้วกลมตั้งใจอยู่กับรุ่น
เล็กมาก จึงยอมทุ่มเทเวลาให้กับการฝึกสอนรักบี้รุ่น
เล็ก จนสามารถเข้ารอบชิงชนะเลิศได้ สร้างความ
งังนให้กับทุกคนทั้งที่ดูและไม่ได้ดู ห้วกลมมีโรค
ประจำตัวอยู่อย่างหนึ่งซึ่งเหมือน ๆ กับบิวอร์ (ไม่รู้
ใครคิดใคร) คือ “เป็นหวัดทงบ” การสอบ ม. 8 ปี
เจ้าตัวบอกว่าไม่ต้องเป็นห่วง “ตุลาออด....เอ็ยรอดแน”
อนาคตนั้นห้วกลมบอกว่าเป็นสิ่งไม่แน่นอน แล้วแต่
บุญวาสนาจะพาส่ง ปีหน้าก็ “รามอยู่แล่น”

ที่อยู่ 70 บ้านพักรถไฟ สามเหลี่ยมจิตรลดา ถนนสวรรคโลก กรุงเทพฯ

โทร 2811566 ต่อ 262

วันเกิด 23 ต.ค. 01

ม.ล. เทวพร เทวกุล

บุรุษหนุ่มหุ่นสำอาง (ถึงเบียร์) แห่งคณะจิตรลดา ผู้มีนามว่า “ป๊อบ” ซึ่งเป็นนามที่เหมาะสมกับรูปร่างเป็นที่สุด (ขอชมผู้ตั้ง) แต่ในคณเมสสไนท์ที่เพื่อนเรียกกันก็คือ “หมู” ป๊อบมีสัญลักษณ์ประจำตัวที่เจ้าตัวแสนจะห่วงแหว่งคือ “ตะขบยักษ์” (ถ้าอยากทราบว่าคืออะไรขอเชิญถามได้ที่เจ้าของ ป๊อบยินดีตอบ)

ป๊อบเป็นน้องใหม่ที่มีอายุเขาวที่สุดเพราะ ป๊อบ ได้เข้าร่วมขบวนการเรียนกับพวกเราเมื่อ 4 ปีมานเอง แต่ถึงอย่างไร ป๊อบก็เข้ากับเพื่อนๆ ได้เป็นอย่างดีเพราะทุกคนให้ความเอ็นดูสงสาร ป๊อบเสมอ ป๊อบมีความสามารถหลายอย่าง ถึงแม้ ป๊อบจะมาทีหลังแต่ก็ยังตามทันเพื่อนฝูง ป๊อบสามารถเป่าทรัมเป็ตได้ดีจนวงโยธวาทิตต้องอ้าแขนรับ และได้เครื่องหมายสามารถชั้นหนึ่งมาประดับอกหนึ่งอัน ทางด้านการเรียน ป๊อบก็ทำได้พอใช้ทีเดียว สำหรับการกีฬา ป๊อบพยายามฝึกซ้อมจนติดกีฬาของคณะหลายประเภท กีฬาที่ ป๊อบชำนาญมากที่สุดคือ วูตวูต ซึ่งเขี้ยวเสียจน ป๊อบต้องตัดใจอุปโลกน์ตัวเองเป็นหัวหน้าทีมคณะในที่สุด นอกจากนี้ ป๊อบยังมีความสามารถพิเศษอื่นๆ อีกเช่น การพิมพ์ดีด เป็นต้น

ป๊อบมีมารยาทเรียบร้อยสมกับที่มีเชื้อแถว (อย่าเพิ่งลอบ) จนเพื่อนๆ พากันอวยบอชมๆ เพราะ ป๊อบชอบขอตัวเองเป็นที่สุด ป๊อบมีรสนิยมในการแต่งกายดีมาก (B.R. ช่างอาย)

ในอนาคตเจ้าตัวอยากไปทำงานที่เดียวกับป๊อจิมุงเซิมที่จะเรียนการบิน (ถ้าใครไม่กลัวตาย ลองนั่งเครื่องบินที่ ป๊อบก็แก้ไขได้)

ที่อยู่ 275/23 ถนนสามเสน แขวงวัดสามพระยา
โทร. 2816053
วันเกิด 24 ธ.ค. 01

บันทึกภาพกิจกรรมในรอบปี 2518

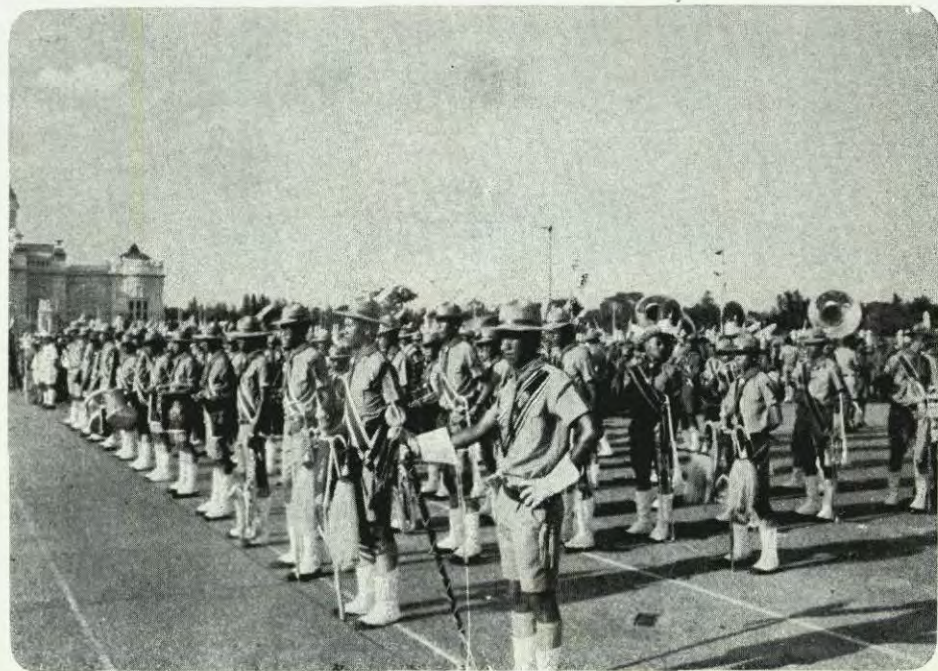
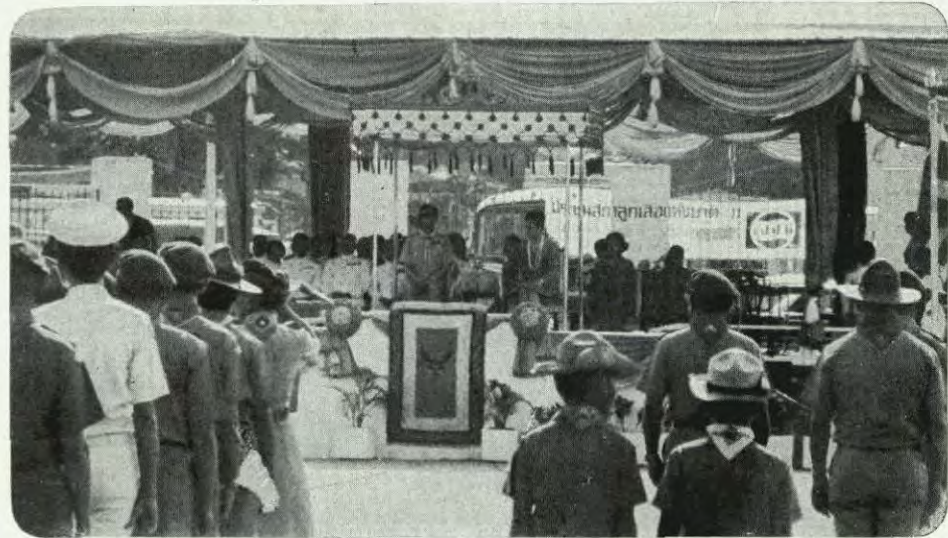
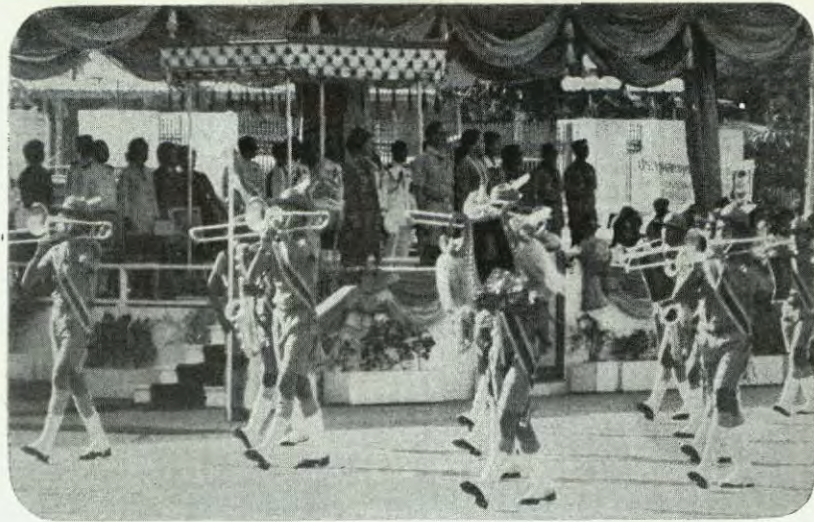
แข่งกับเตรียม

27 มิ.ย. 18

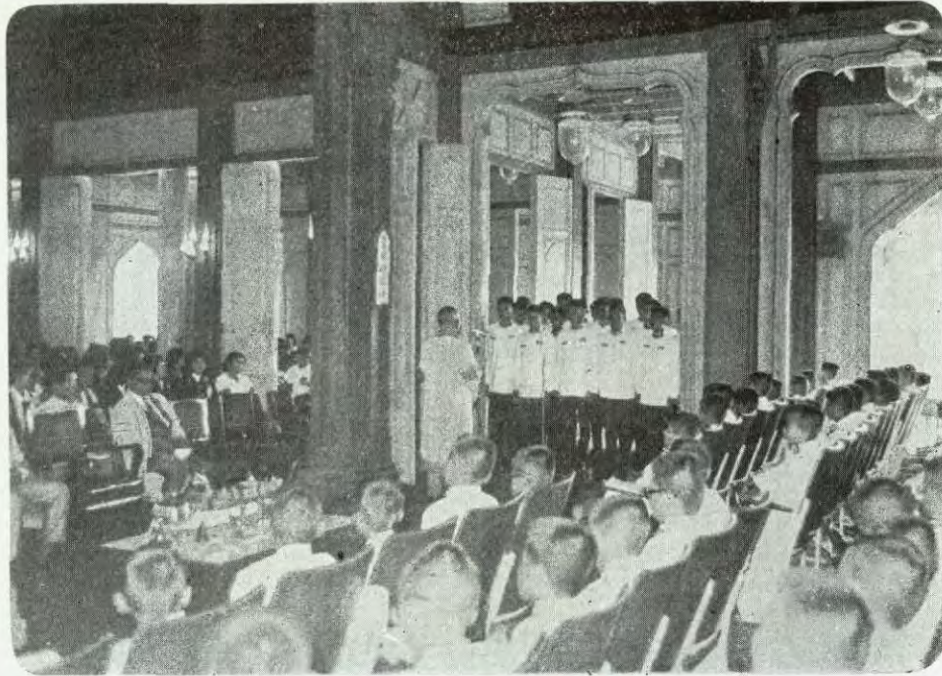

วันลูกเสือแห่งชาติ

1 ก.ค. 18

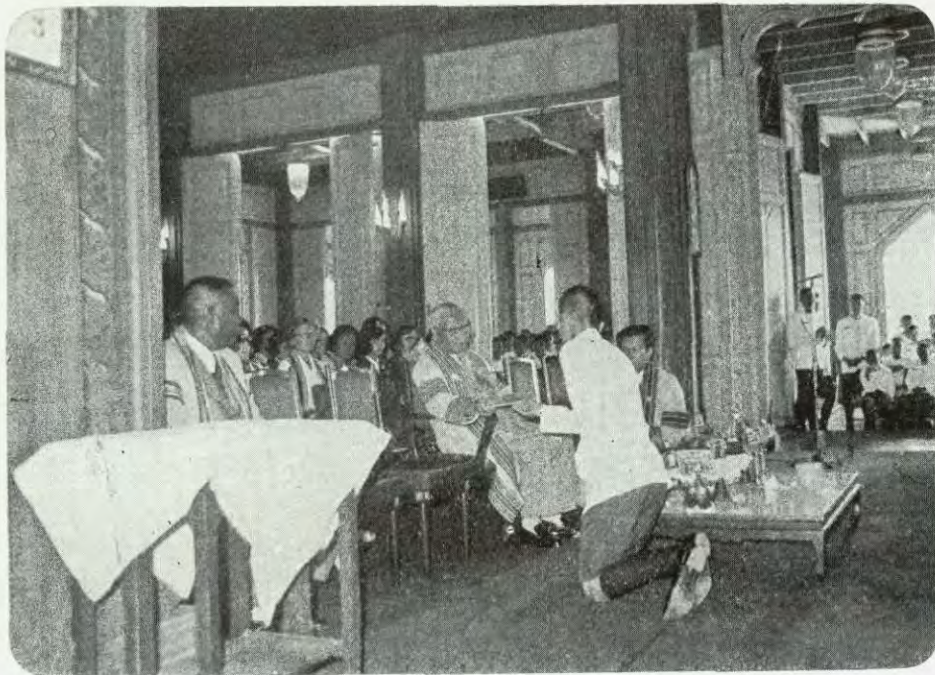

ให้โอวาทหัวหน้า

มอบทุนสมาคมศิษย์เก่า

3 ก.ค. 18

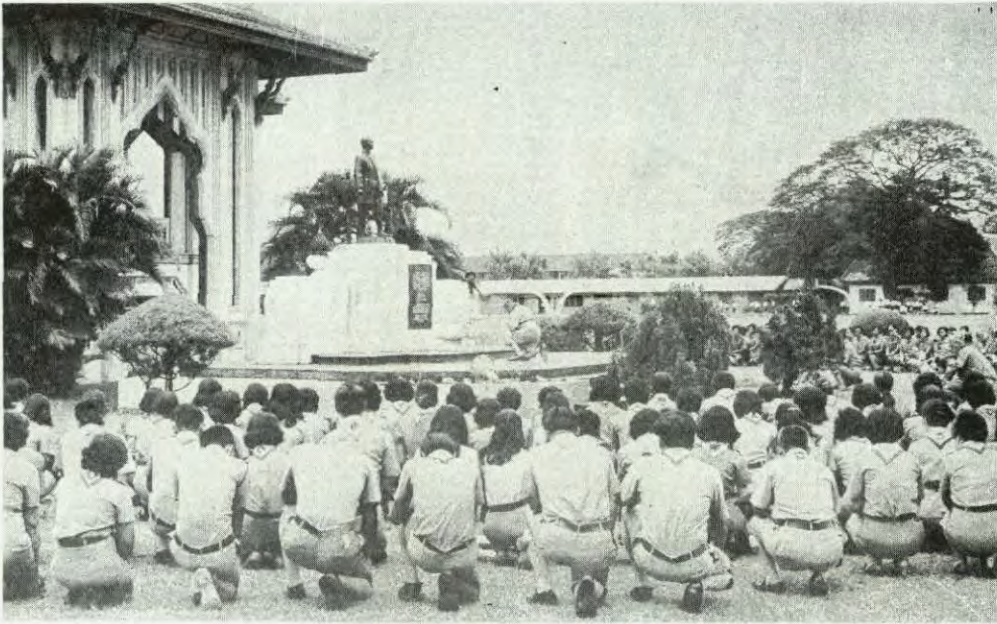
ไหว้ครู

3 ก.ค. 18

ช่
แต่งคงหัวหน้า

3 ก.ค. 18

วันชุมนุมผู้กำกับลูกเสือ

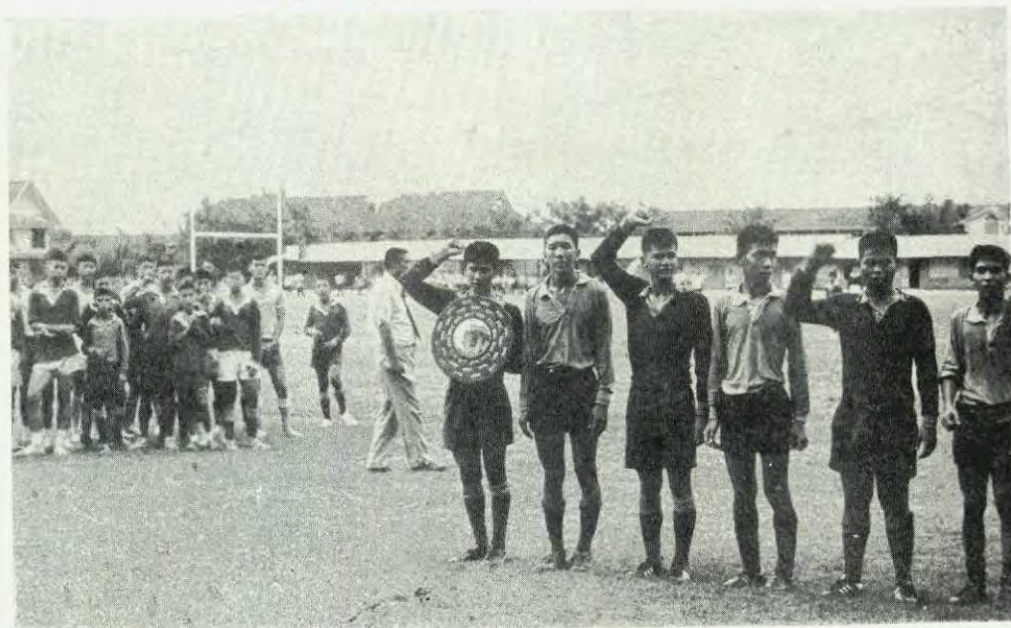
12 ก.ค. 18

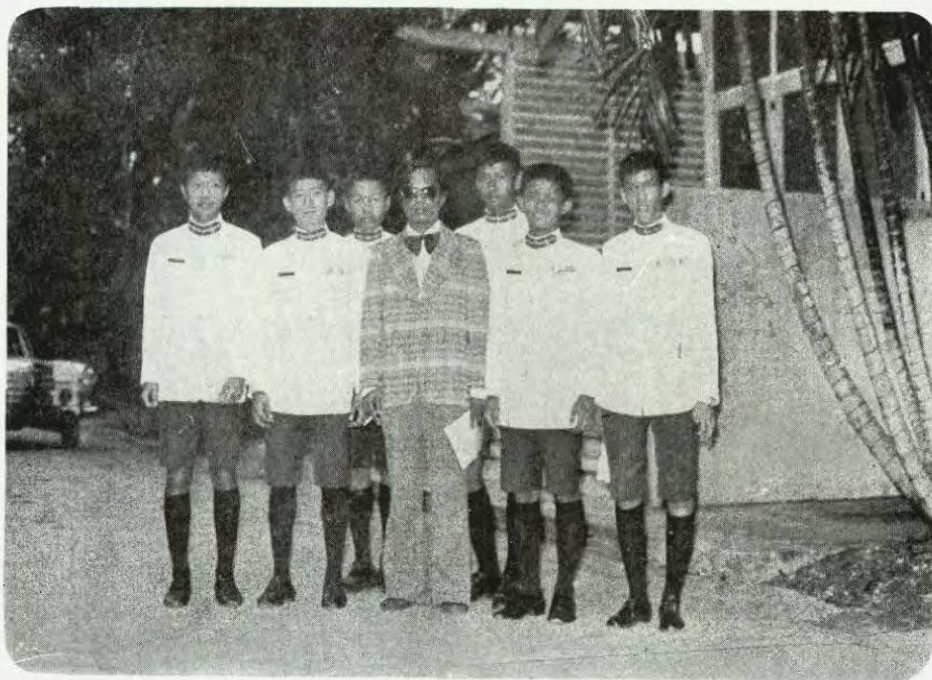

ชิงชนะเลิศรักบี้กับ ก.ป.ร. ราชวิทยาลัย

17 ก.ค. 18

ออก อ.ส.

18 ก.ค. 18

ชนะเลิศว่ายน้ำ

19 ก.ค. 18

ทงจ้โหลน

15 ค.ค. 18

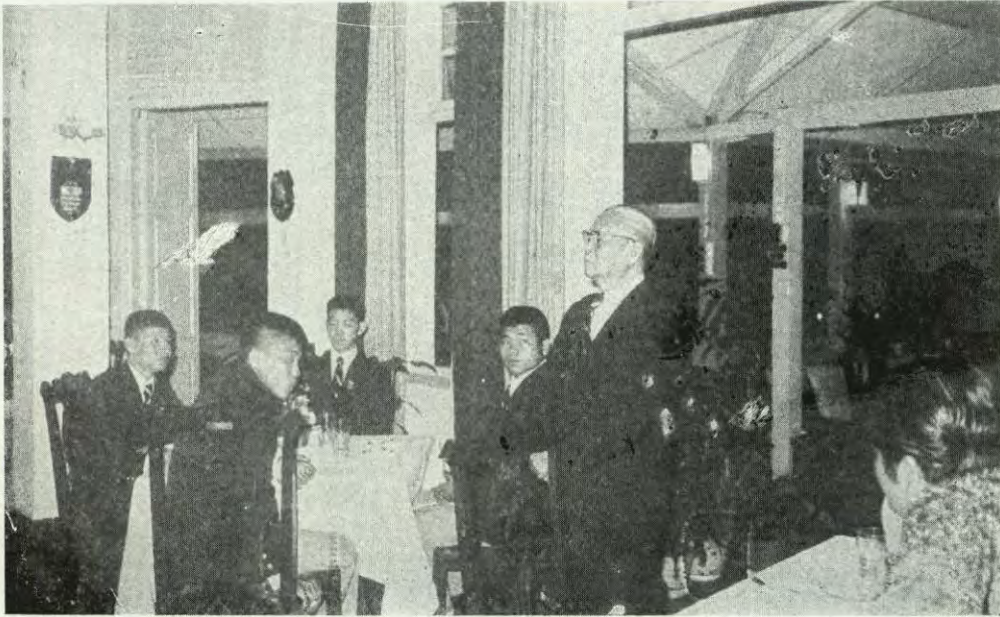
แข่งกับ T.I

16 ค.ค. 18

บ้านท่านทูต

18 ส.ค. 18

งานเลี้ยงที่สมาคมนักเรียนเก่ามาเลย์

ครูใหญ่มาเลยเคียงต้อนรับ

23 ส.ค. 18

กับพวกมาเลย

23 ส.ค. 18

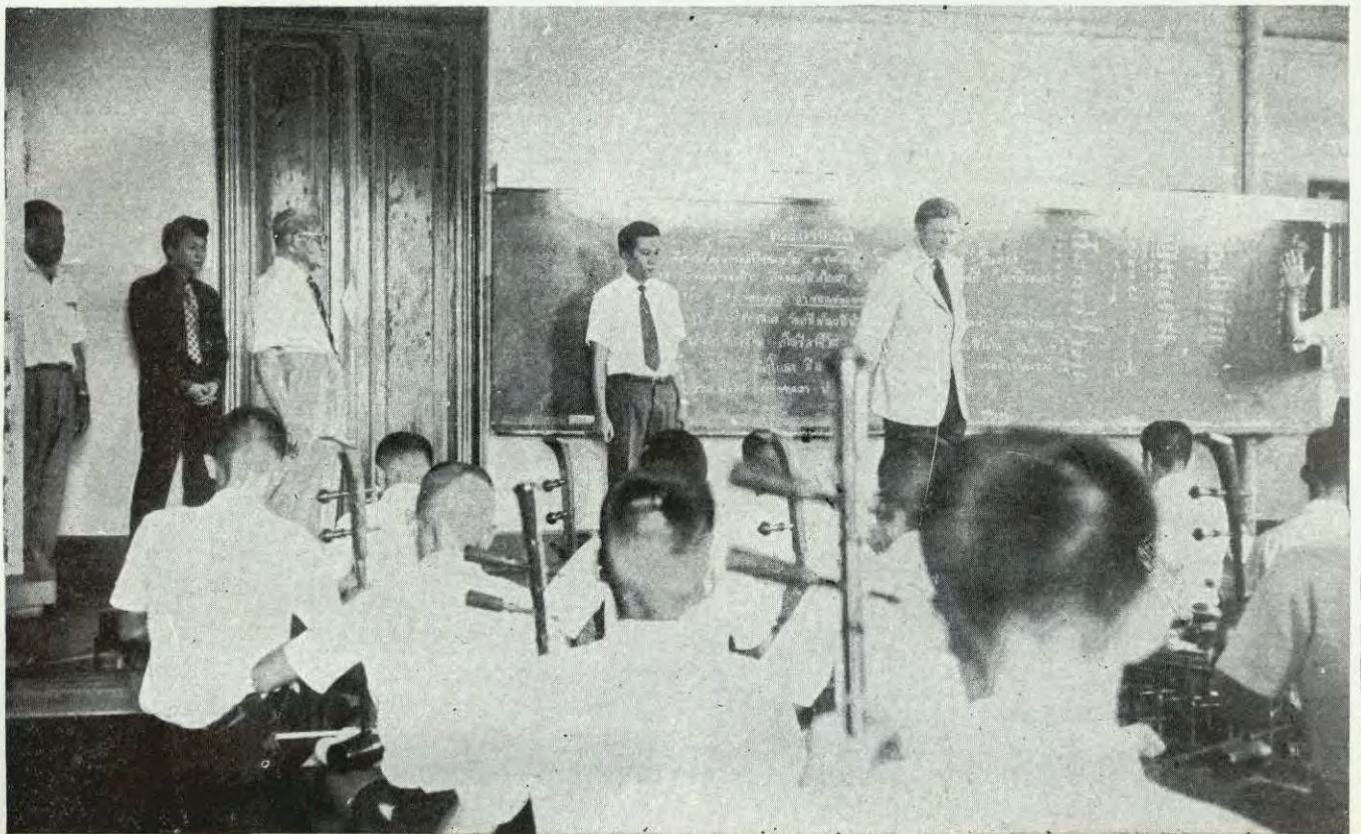

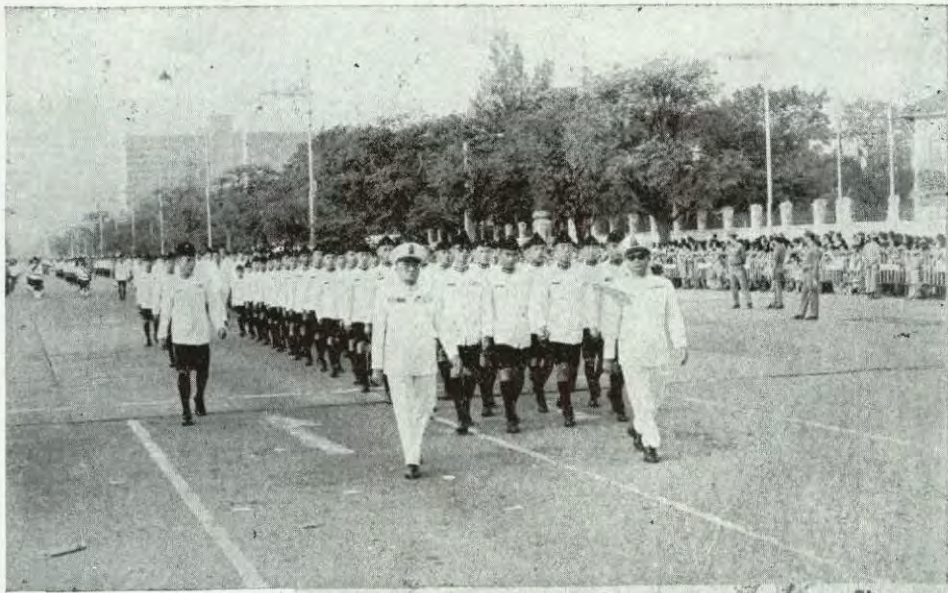
MR. ROBERT FLEMMING เยี่ยมชมโรงเรียน

30 ก.ย. 18

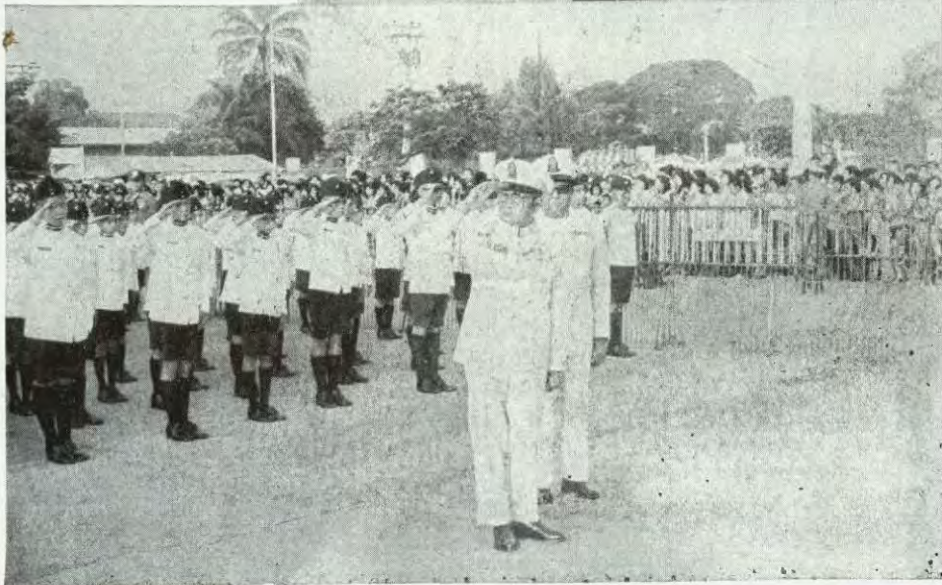
กฐินวัดเบญจมบพิตร

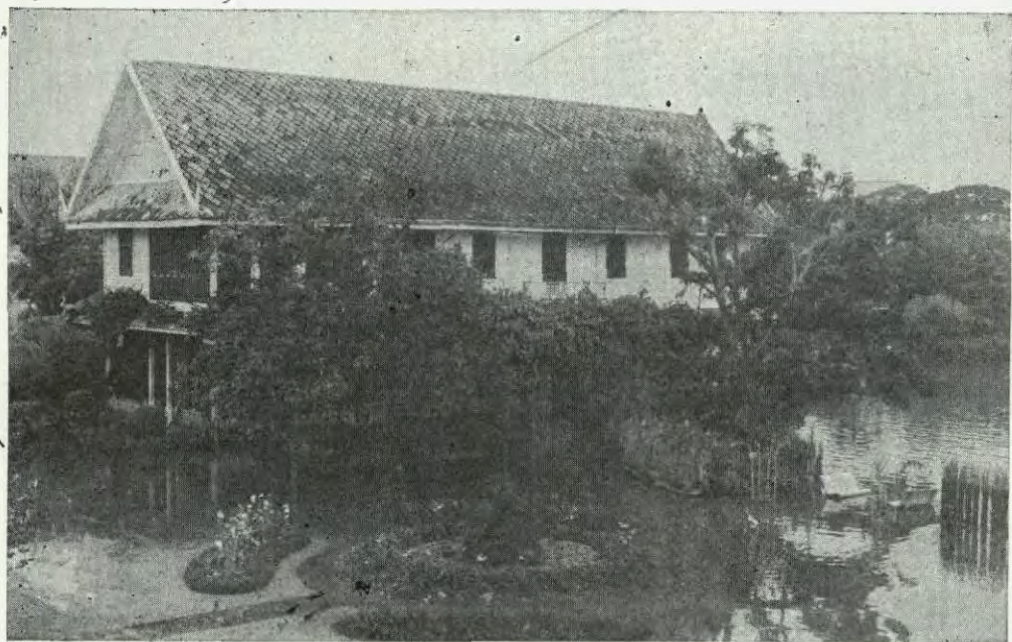
26 ต.ค. 18

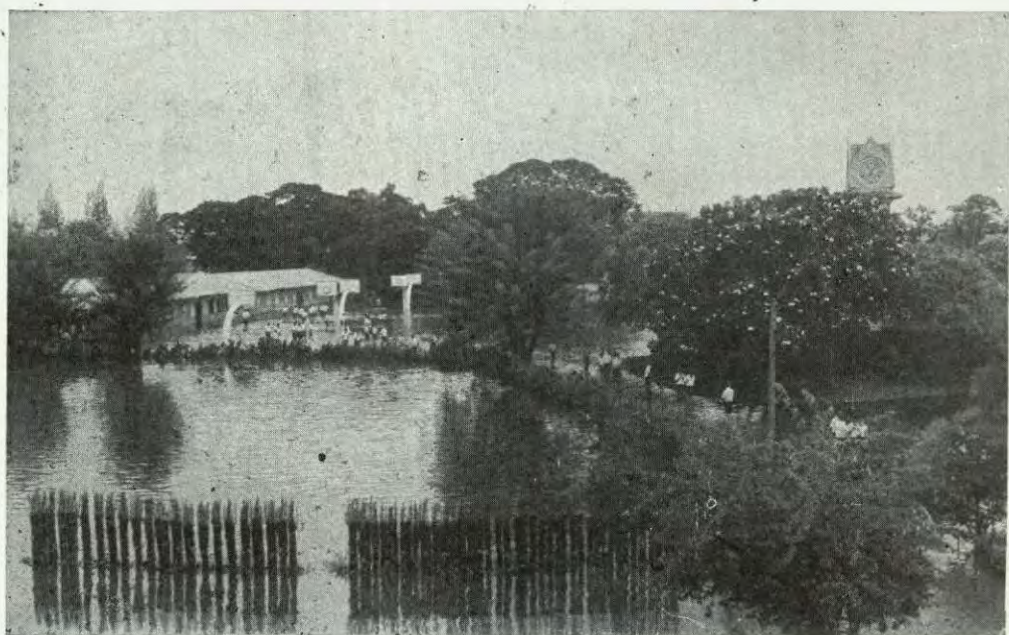
23 ต.ค. 18

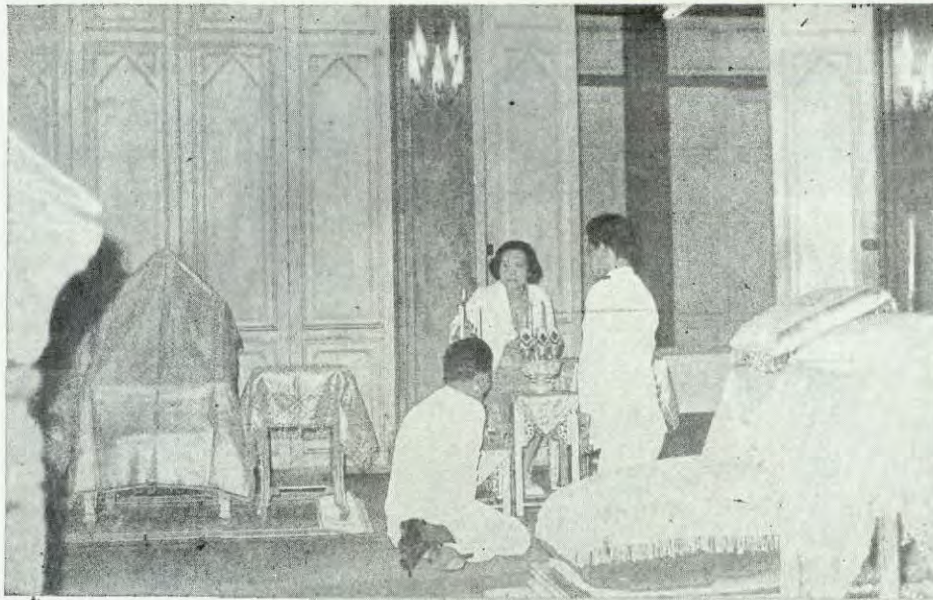

ช.
นาทวม

28 ต.ล. 18

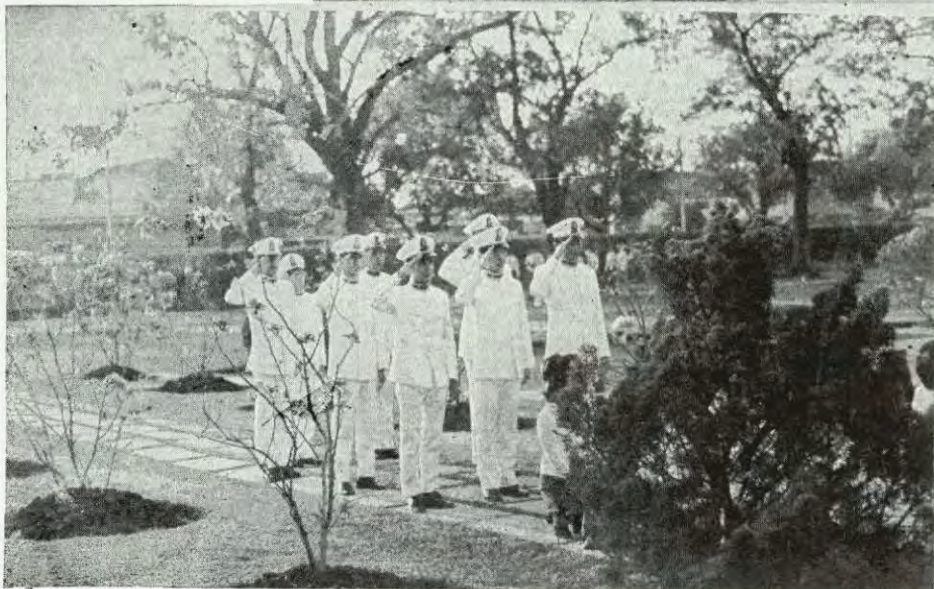
งานพิธีบนหอประชุม

25 พ.ย. 18

ครูศุภชัย

25 พ.ย. 18

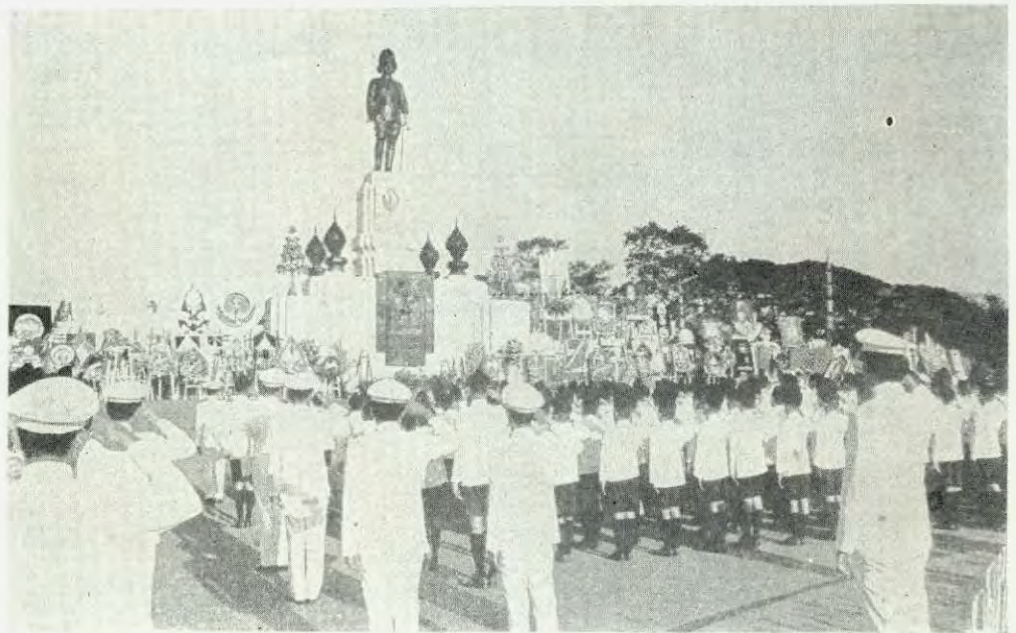

ครูศุภญิง

25 พ.ย. 18

ทรงสักการะพระบรมรูป

25 พ.ย. 18

มหาวชิราวุธราชสดุดี

25 พ.ย. 18

ไปสาธิตที่วัดบวรนิเวศ

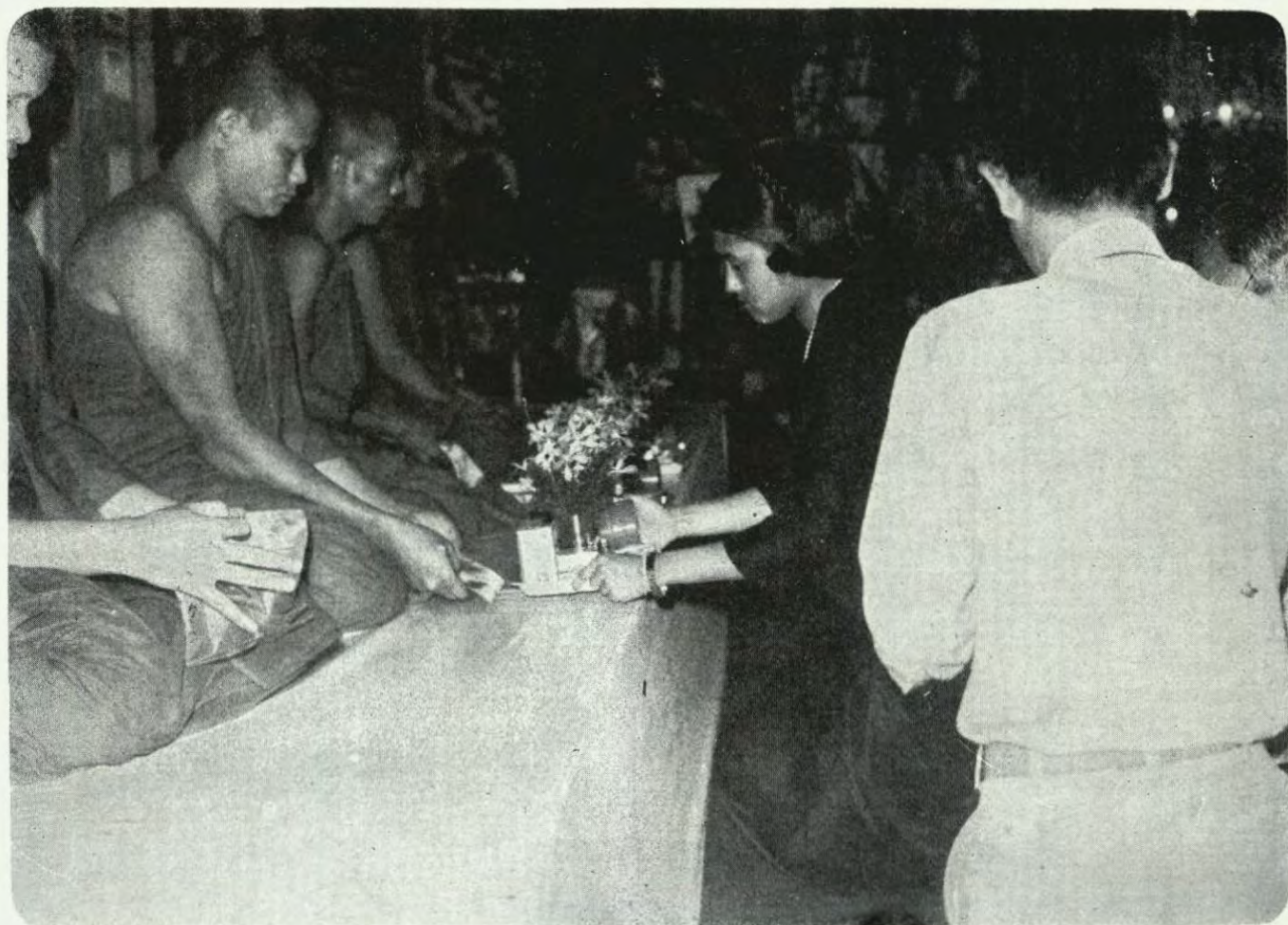
4 ธ.ค. 18

ไปส่ง St. Andrew

21 ธ.ค. 18

3 ม.ค. 19

9 ม.ค. 19

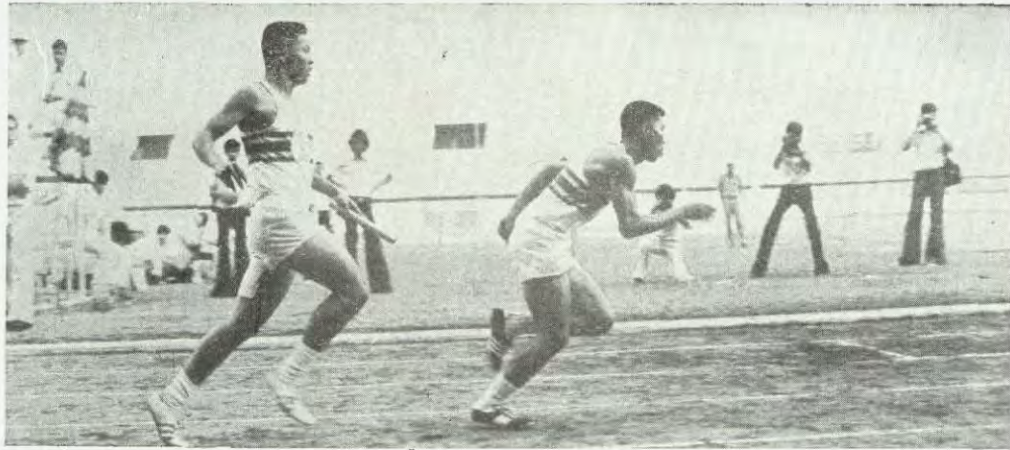

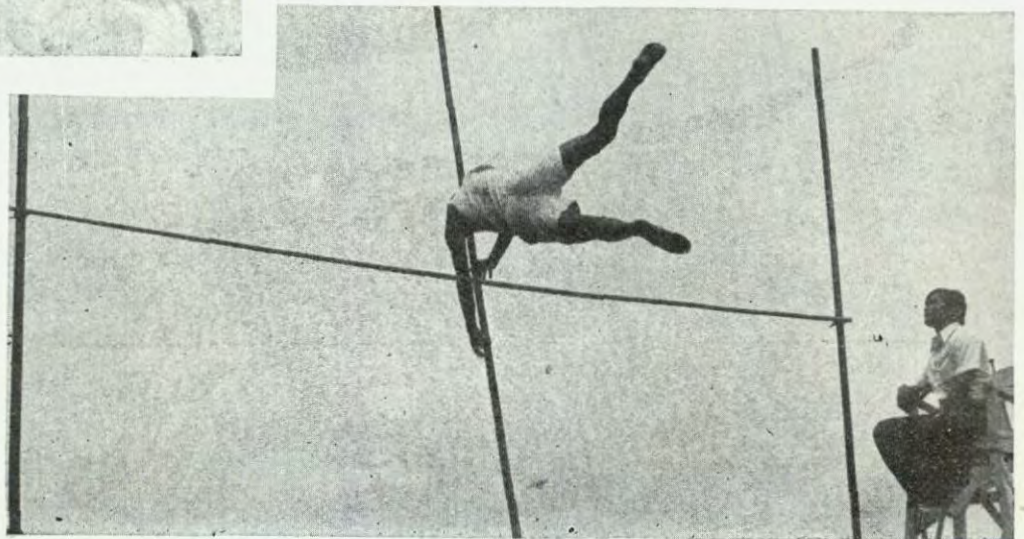
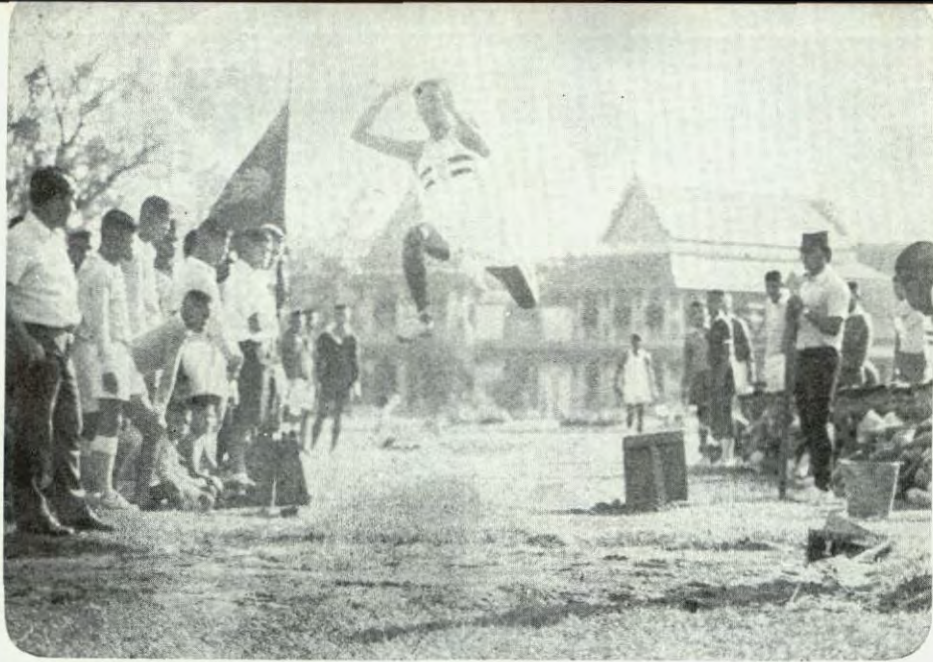
11 ม.ค. 19

กรีฑาโรงเรียน

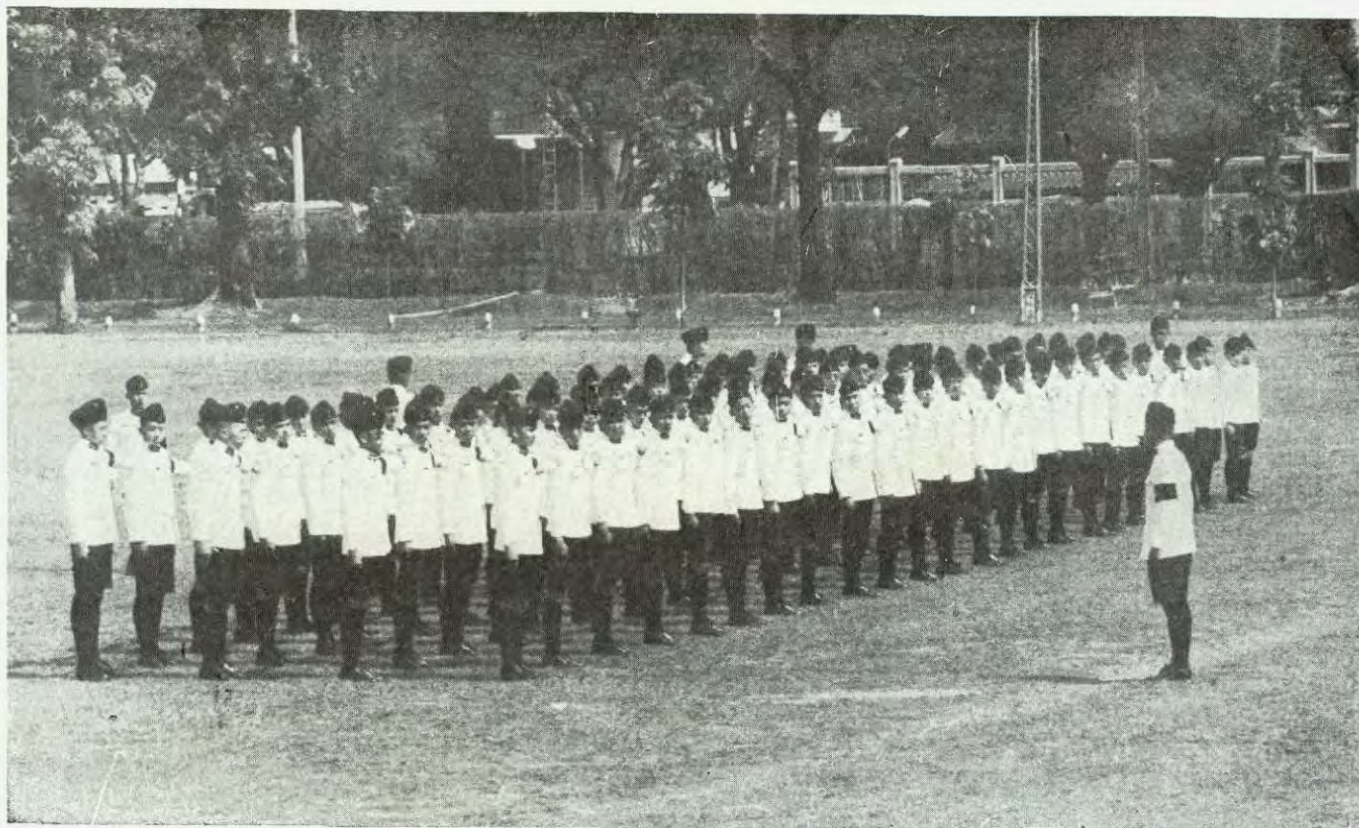
18 ม.ค. 19

แข่งระเป็ยบแถว

18 ก.พ. 19

งานพระราชทานประกาศนียบัตรและรางวัล

27 ก.พ. 19

พระราชทานโอวาท

27 ก.พ. 19

พระราชทานเสด็จครู

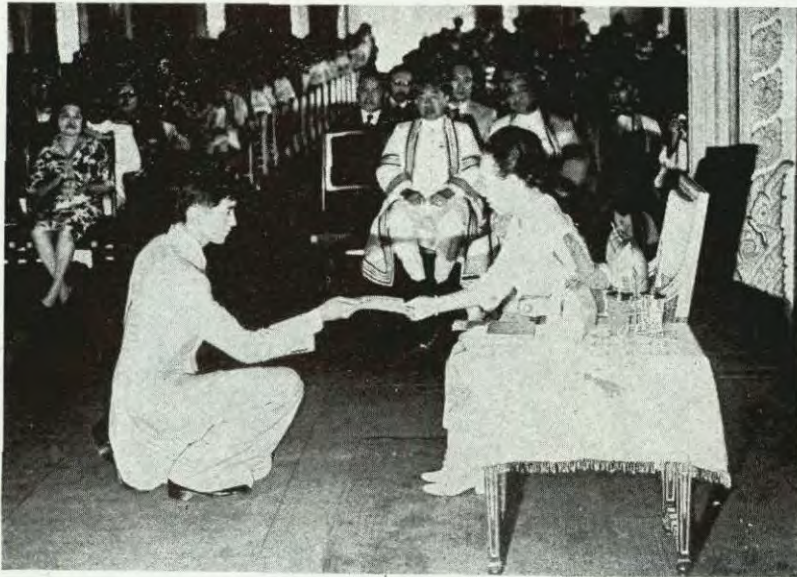
27 ก.พ. 19

ครูใหม่ถวายตัว

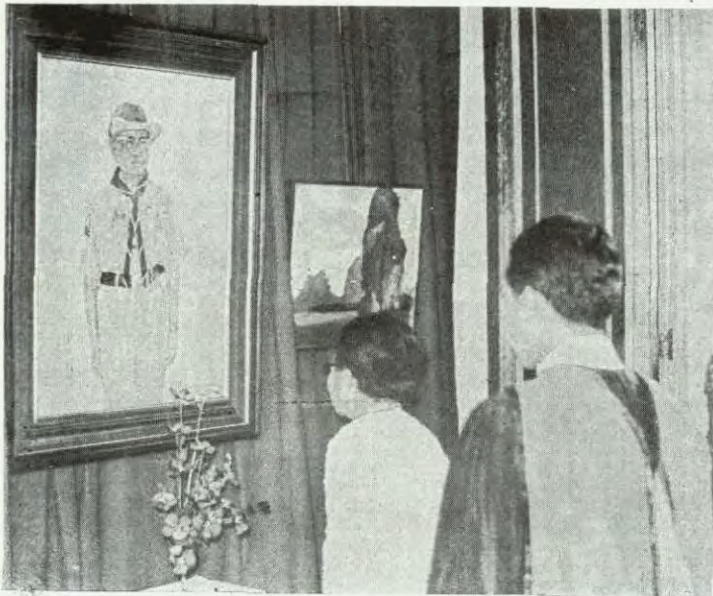
พระราชทานประกาศนียบัตร

27 ก.พ. 19

ทอดพระเนตรกิจกรรม

27 ก.พ. 19

งานวิทยาศาสตร์

27 ก.พ. 19

ถ้วยชนะเลิศกีฬา

27 ก.พ. 19

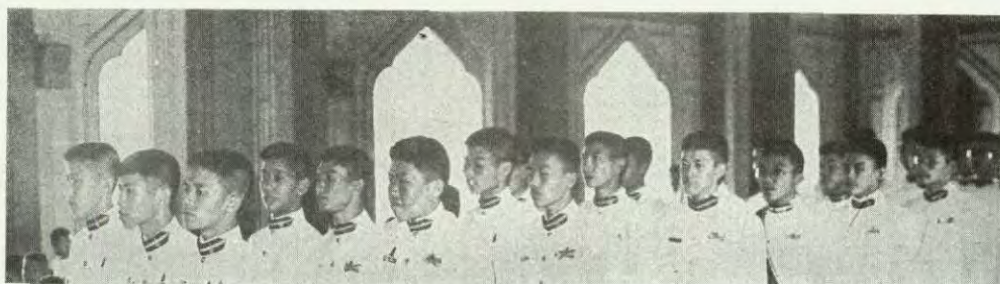
การแสดงกายบริหารของเด็กเล็ก

27 ก.พ. 19

VAJIRAVUDH GOOD BYE

27 n.w. 19

LS7

เจ้าเหล่านี้ ข้าก็อันเหมือนนรกของข้า
ส่วนตัวเจ้า เจ้าก็ต้องรู้ว่าข้าเป็นพ่อเจ้า
ธรรมดาพ่อกับลูก พ่อຍໍຍมอยยากให้ลูกดี
เล่หมอ ทำลูกประ:พฤติตัวดีส่มใจพ่อ พ่อก็
มีใจยินดี ทำลูกเฉลวไหลประ:พฤติแต่ความ
เลื่อมเลี้ยว พ่อก็ไทม่นัส ลูกคนใดที่ประ:พฤติ
ดขเลวทรามต่ำช้า เป็นเหตุให้พ่อได้ความ
ไทม่นัส ลูกคนนั้นเป็นลูกนักรคนพ่อ....

พระสงฆ์

วันที่ ๑๒ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๕๖

สวัสด์หมื่นกเรียนแก้ววีรราชวิทยาลัย ในพระบรม
ราชูปถัมภ์ ราลึกถึงพระมหากษัตริย์คุณ พระบาทสมเด็จพระ
พระปรเมนทรมหาเจ้าอยู่หัว พระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว ผู้
พระราชทานกำเนิดสถานศึกษานี้ จึงสร้างพระบรมรูปขึ้นมอบ
ให้เป็นสมบัติของวีรราชวิทยาลัย เพื่อเคารพสักการะสืบไป

พระราชพิธีเปิดของ กะทำในวันทรงเปิดงาน
วีรราชวิทยาลัย ณ พระราชอุทยานสราญรมย์
เมื่อวันที่ ๒๕ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๐๕
เวลา ๑๗.๑๑ นาฬิกา

To SIR WITH LOVE

จะไปไหนดวงใจครูปักด้วย

เร็ว ๆ ครู่วงแล้ว

ผมต่อพญาสองหนึ่ง

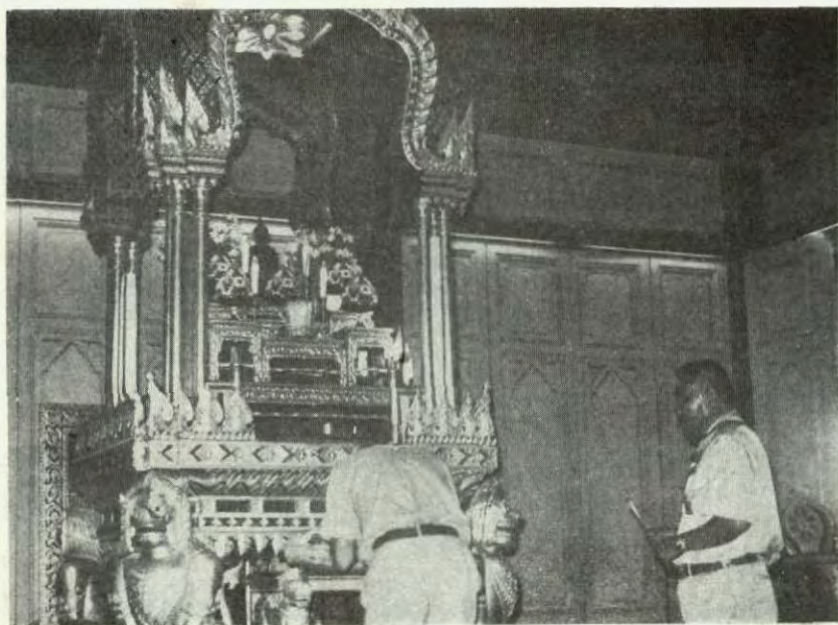
จิบเดียว เจ็บใจ
ขาดใหญ่ เสือกเดียว

หยุด ! นี้ FBI

ดูเอาเถอะครูดส์ห้า
ยอมเข้าห้องเรียนสายนะนี้

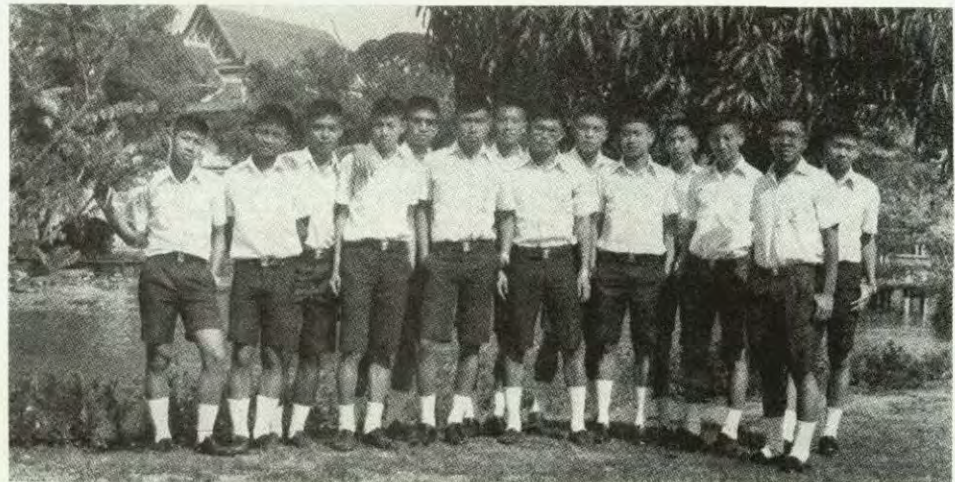
วันนี้เราจัดรดดา

อ้อ...งามทั้งนั้น

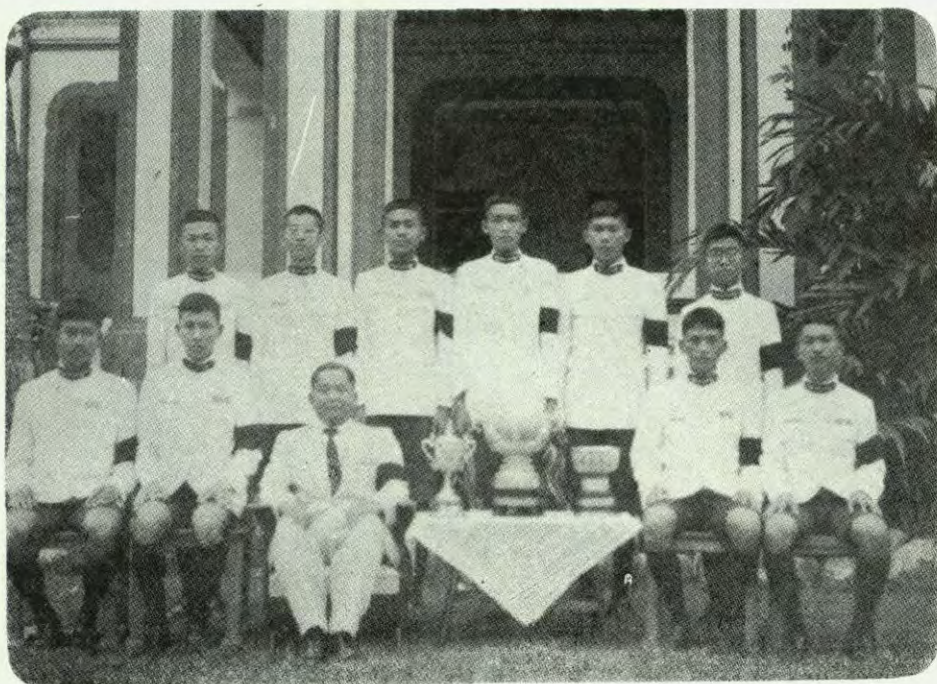
สมัยหนุ่ม ๆ ครับ

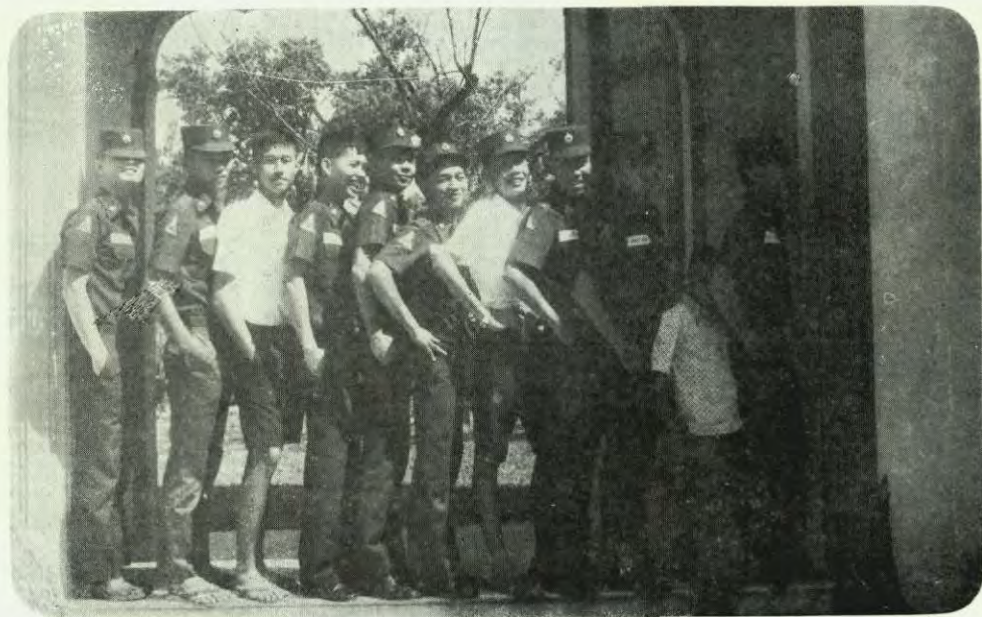
มอแปดขาวดุสิต

จตุพรรค

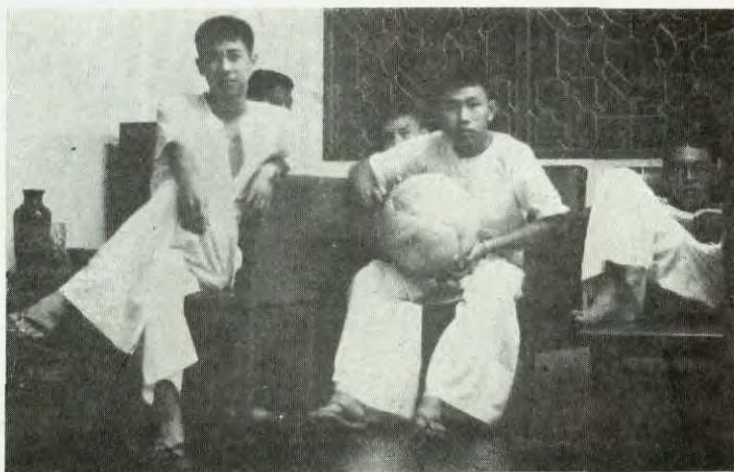
มอบแพดพญากับ ผ.ก.ค. (ผู้กำกับคณะ)

(เกือบ) ลิป เอ็ดรอตอ

ชาวจิตรลดา

พี่เจ...จิ้น

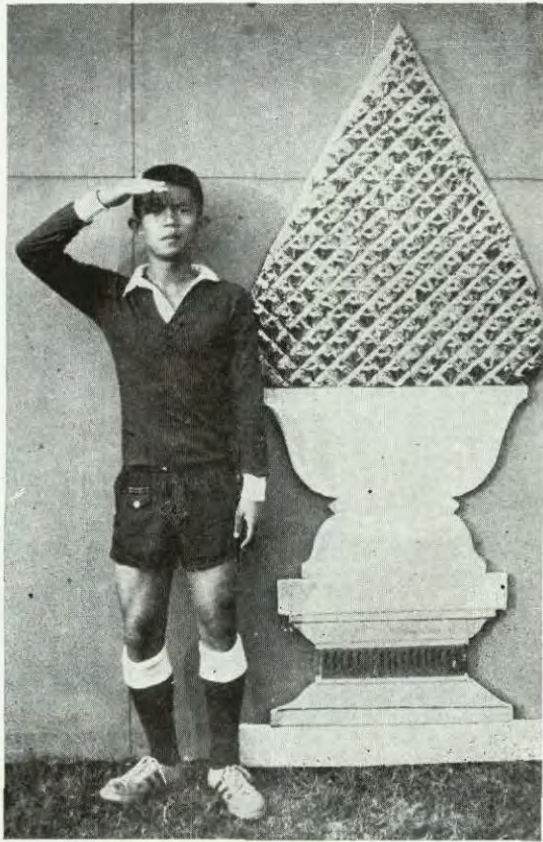
๒ หุ่นครึ่งหรือยังจิ้น

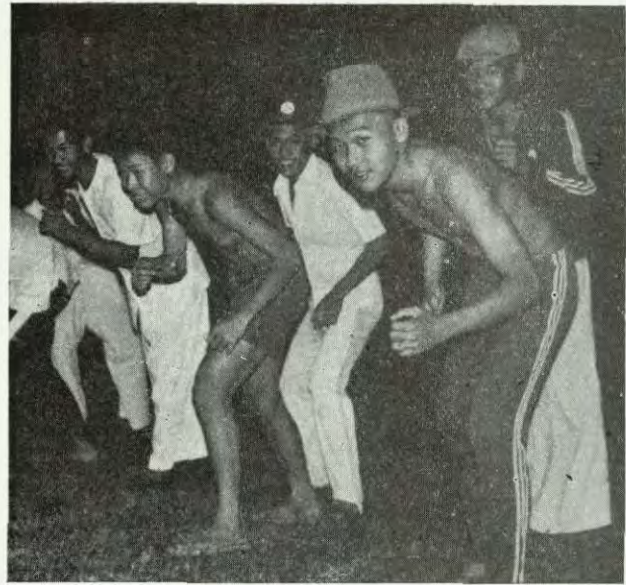
บริการใหม่ที่ไว้ใจได้เสมอ

หนาวัยกับเมือง เวอร์โคยน์สก์แนะ

แลไปข้างหน้า

ระวัง ๑...๒...ปัง

ต้องใช้นิ้วเท้าช่วยนับด้วยไหม

บริการทุกระดับคับแค้นใจ

นั่นแน่

งานนี้ เสียมกก็มาครับ

เก่าไป ใหม่แทน

ขุนศึกของไม้เมืองคอย

ของไอ ๑๑ งานเท่านั้น ที่เหลือของยุหมด

ต่อไป *LADY BUMP* นะ

BUMP ค่ายคนลิฟ

ว้าย *JAWS* จับเท้า

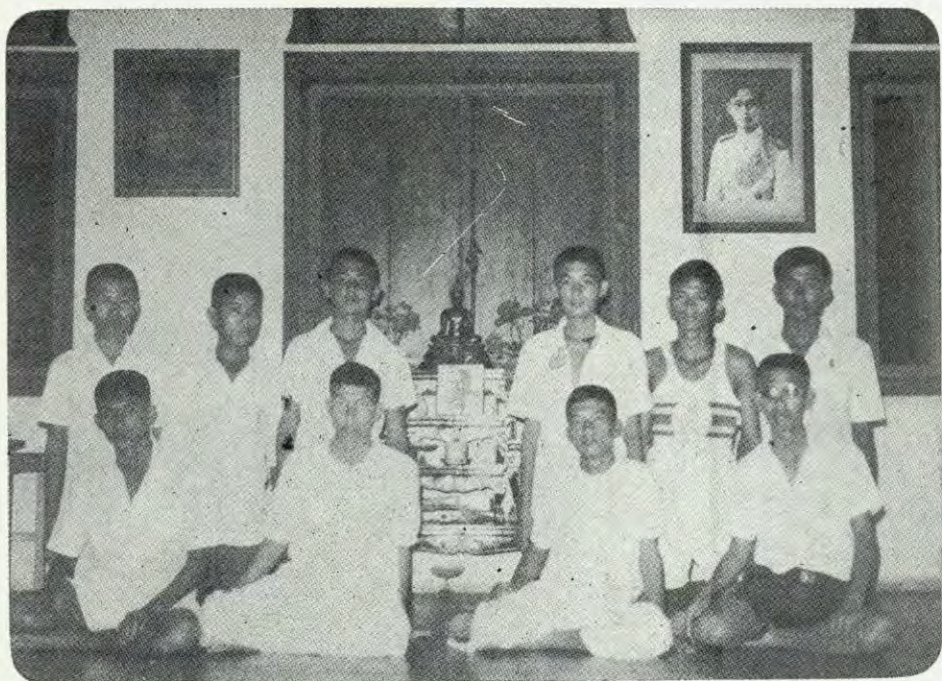
งานประจำของบ๊อบ

แก้กับจ๊กอดทนมาตลอด
เพื่อความอยู่รอดของผอบ

(หน้า) มีาหมากรุกทั้งนั้น

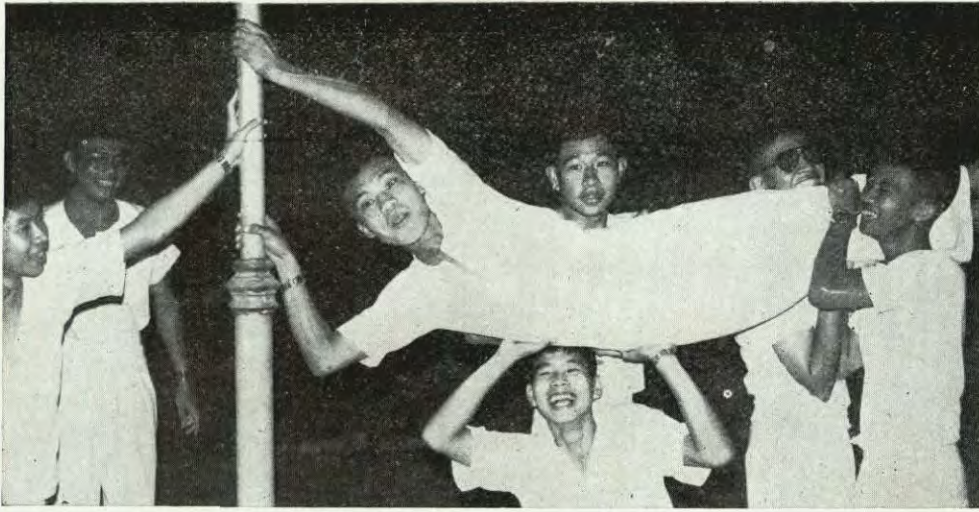
รอดำตอบจากสวรรค์?

สิบสิงห์พญา

นำรักทั้งบ้าน

กายกรรมวางเงา

หลายมือนักก็ยุ่งตายหะ

ถือบาย

แปลกก็แปลก

แปลกแต่จริง

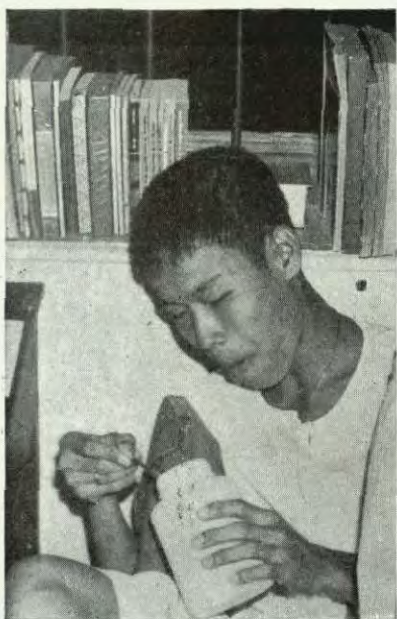
จีเอ๋ E หยิบ

ทำยื่นเค้าเท่าดินะ

สี่คนเอ๋ย

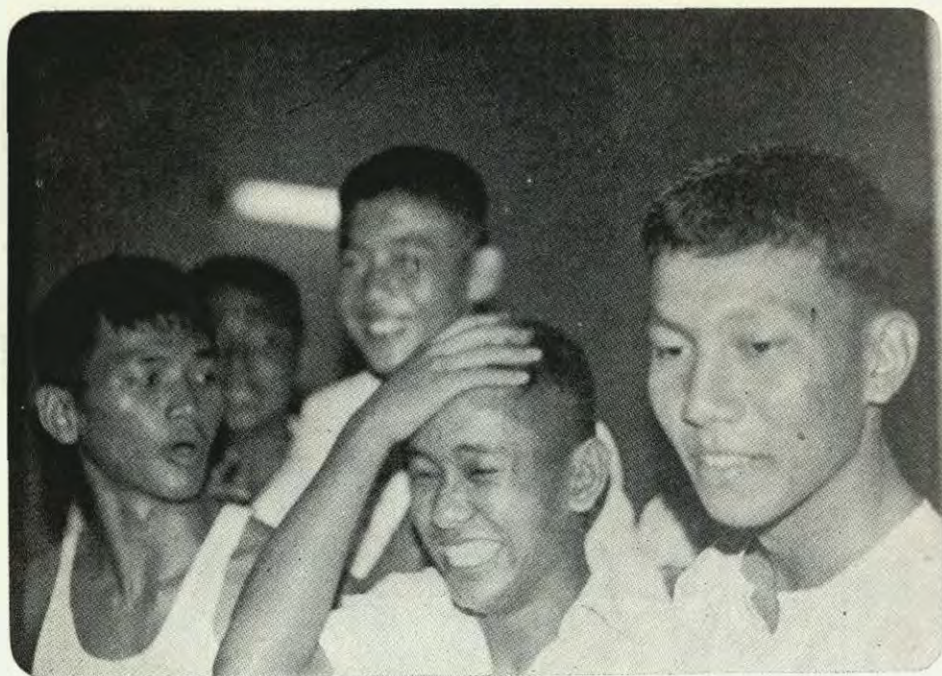
จูกน่องถนัดศรี

มาเฟีย

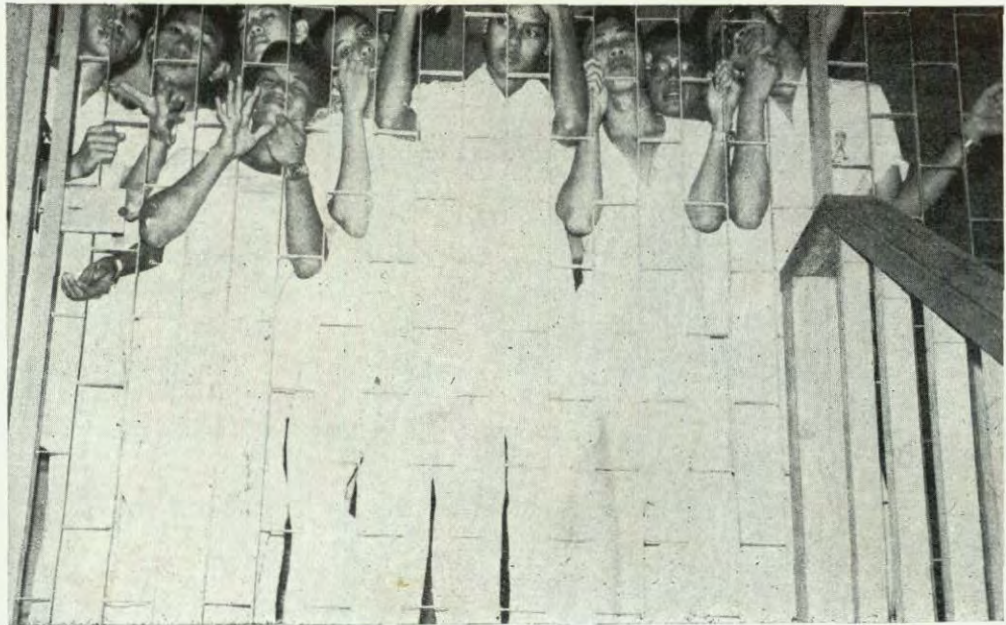
นักโหว่น้ำ

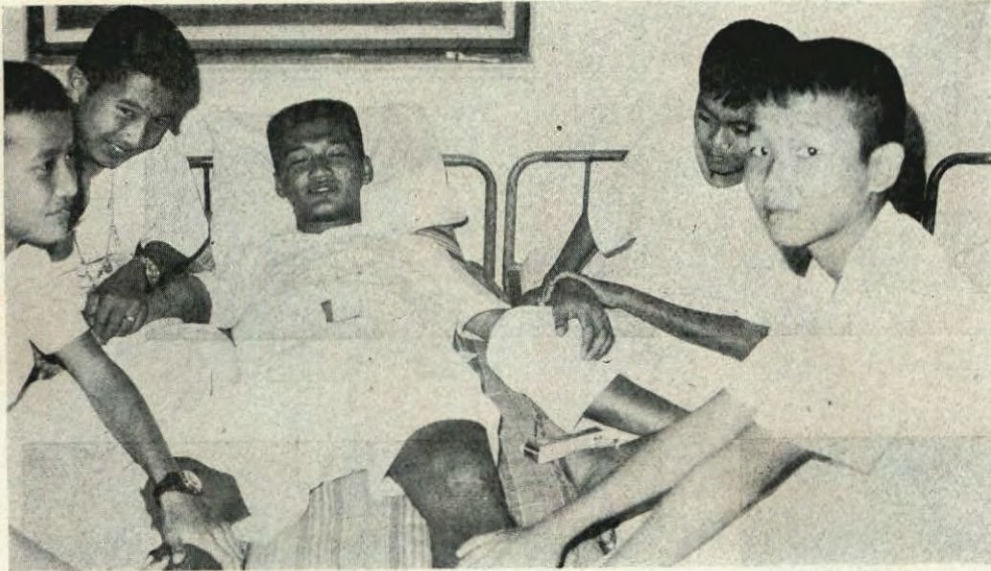
โอย ! ใครเขกหัว

บอกไม่เชื่อ...ที่หลังอย่าชน

ซังเก้า (ไม่ใช่ ๘)

ยิ่งกว่าสุข

ถูกใหญ่

ครบทุกที

โอเล่

กตหมวกไฉนทยา

ล้ำม

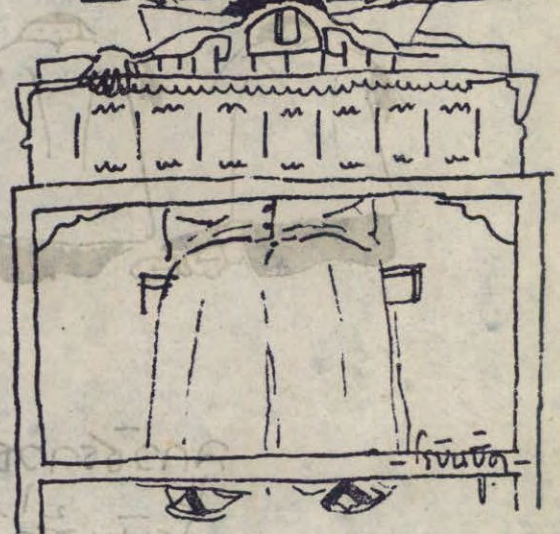

เดี่ยวขึ้นอีกดวง

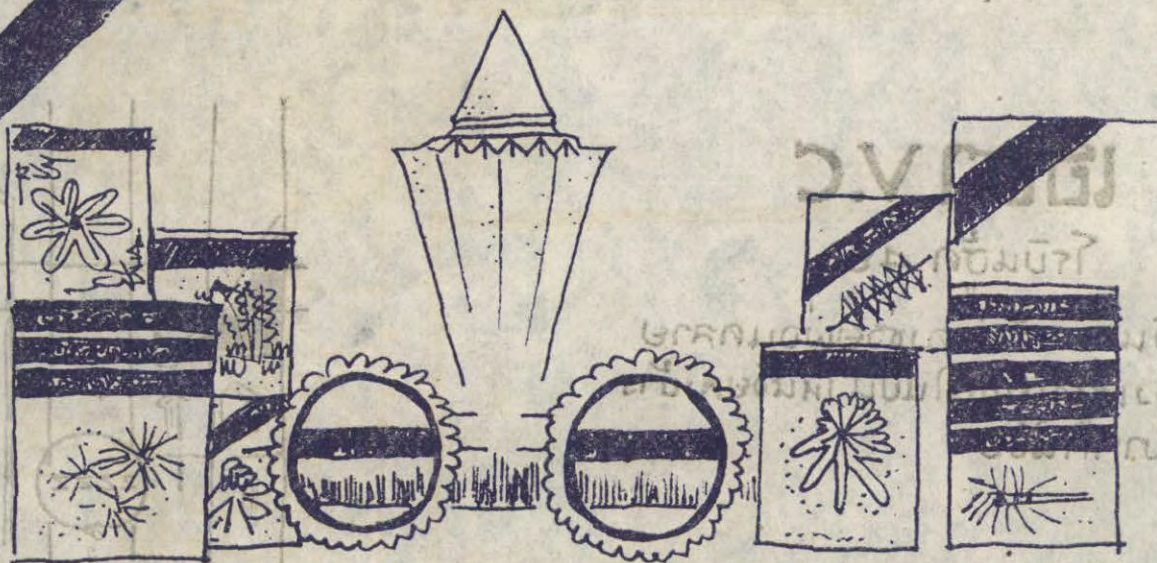
เฮฮา V.C

โรบินซัด 48

โรบินซัดหวังว่าคงช่วยเพื่อนคลาย
เรื่องได้ร้านหมอวินี่น้ำหั้น้อยสข้าง
ไม่มากก็น้อย.

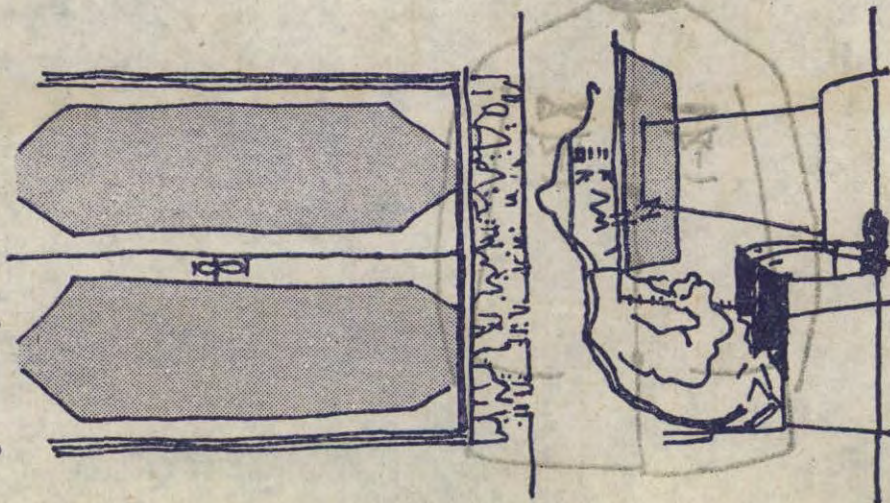

ไปโดยคงมกที่เด็กคือระสงเส...
กษ... มกษ... มกษ... มกษ...

ลควธราวชพระลิกกิวท่านตลอดไป.
โรบินชู้ดไว้อาลัยน.หน้านี้ 1 นาที

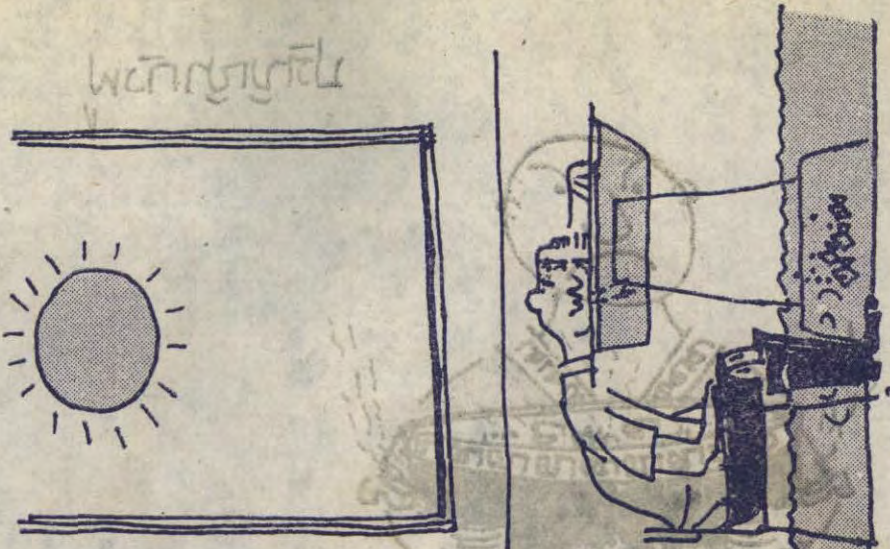
คุณวิเศษจากห้องเขียนกับทุกสัปดาห์

เมฆเทา

หม้อฝน

หน้าเจ้าท่อม

พลาธิการ

และ

ปรีทญากิวฟ

ปรีทญากิว V.C

มันคนๆเดียวที่โดนยกให้เป็น
"คนดี" คนเดียวใน ค.ศ. นี้

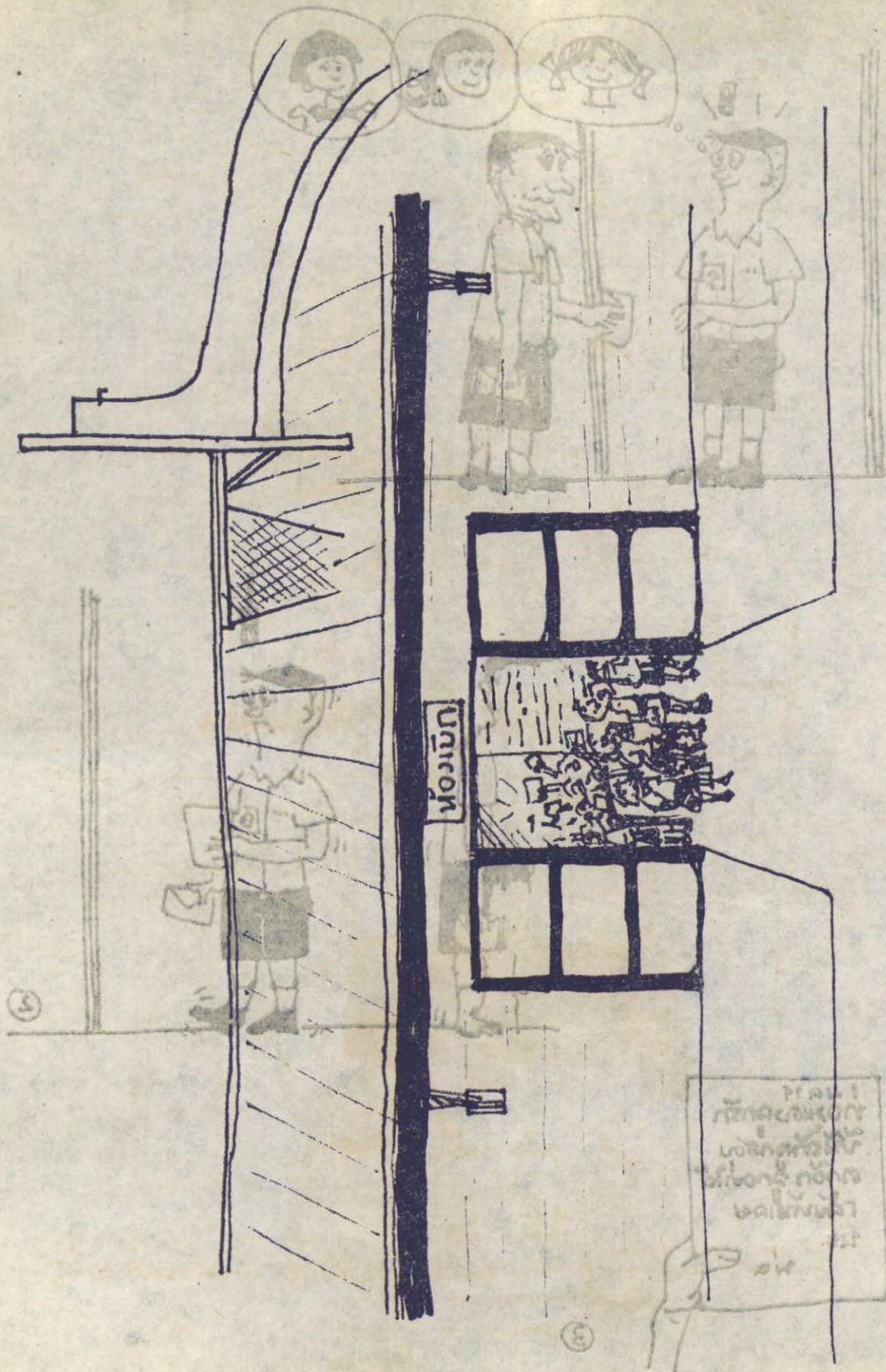

นี่... มันก็ทำได้เน-นาย

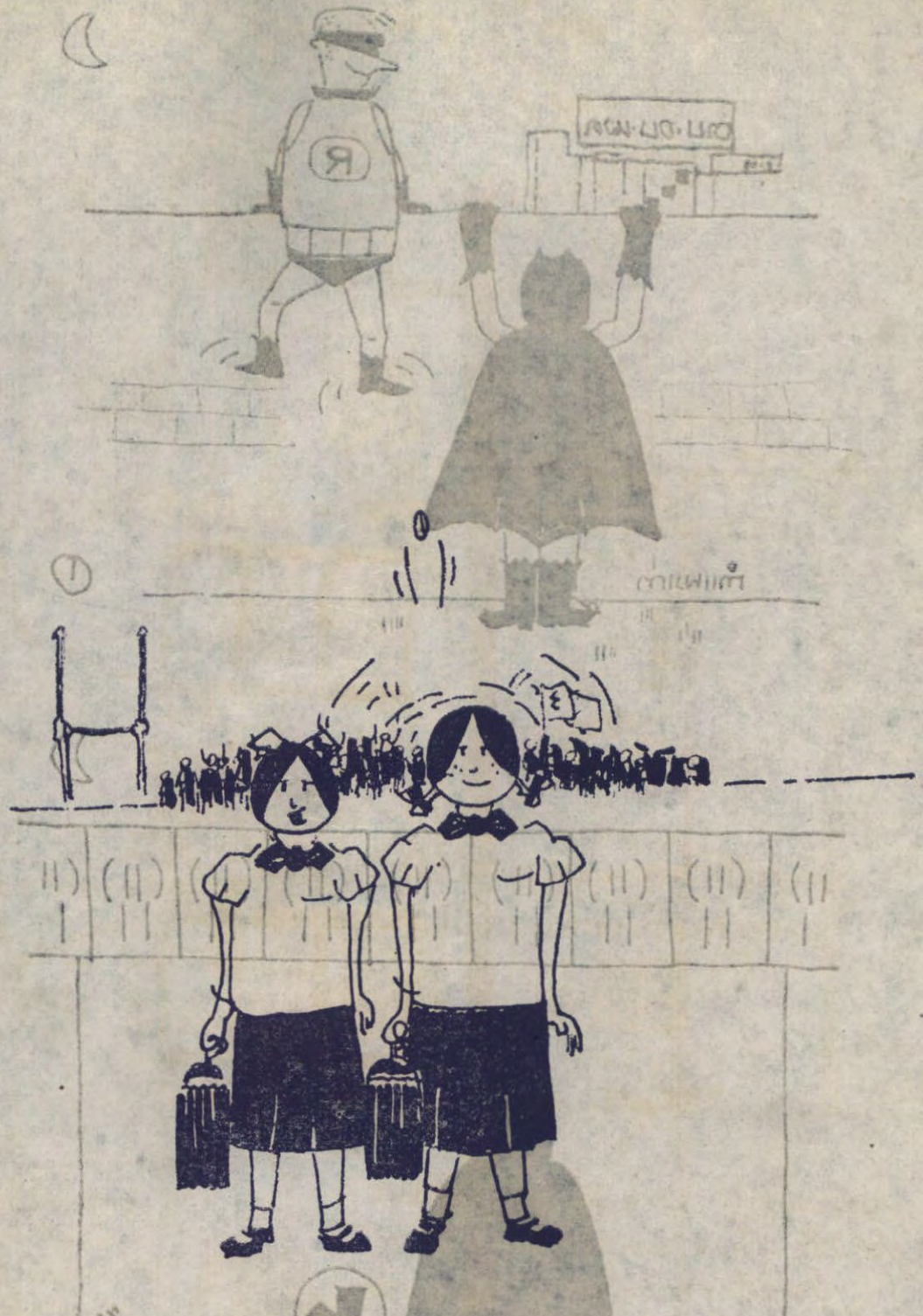
1 นศ 19
 ทอมชอบคนรัก
 ที่ใส่ตุ๊กตาหัว
 ตามันที่ใส่ตุ๊กตา
 หัว
 นศ. พ.อ.

3

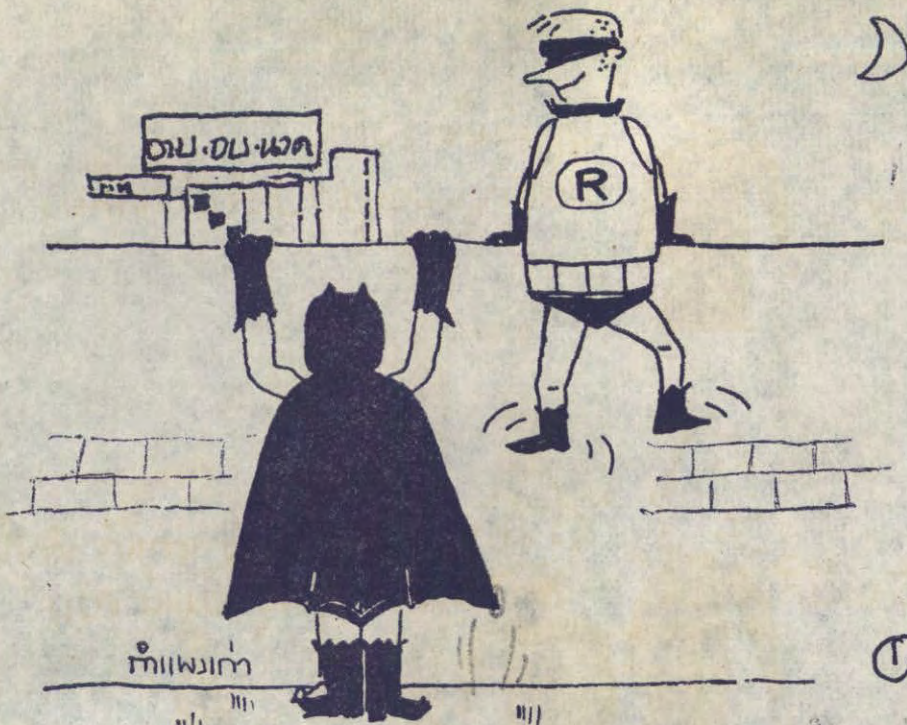

ปรับปรุงใหม่หมด บริการทันสมัย (ห้องมีกิจกรรมพิเศษ)

โรงเรียน
 1. ห้องเรียน
 2. ห้องสมุด
 3. ห้องปฏิบัติการ

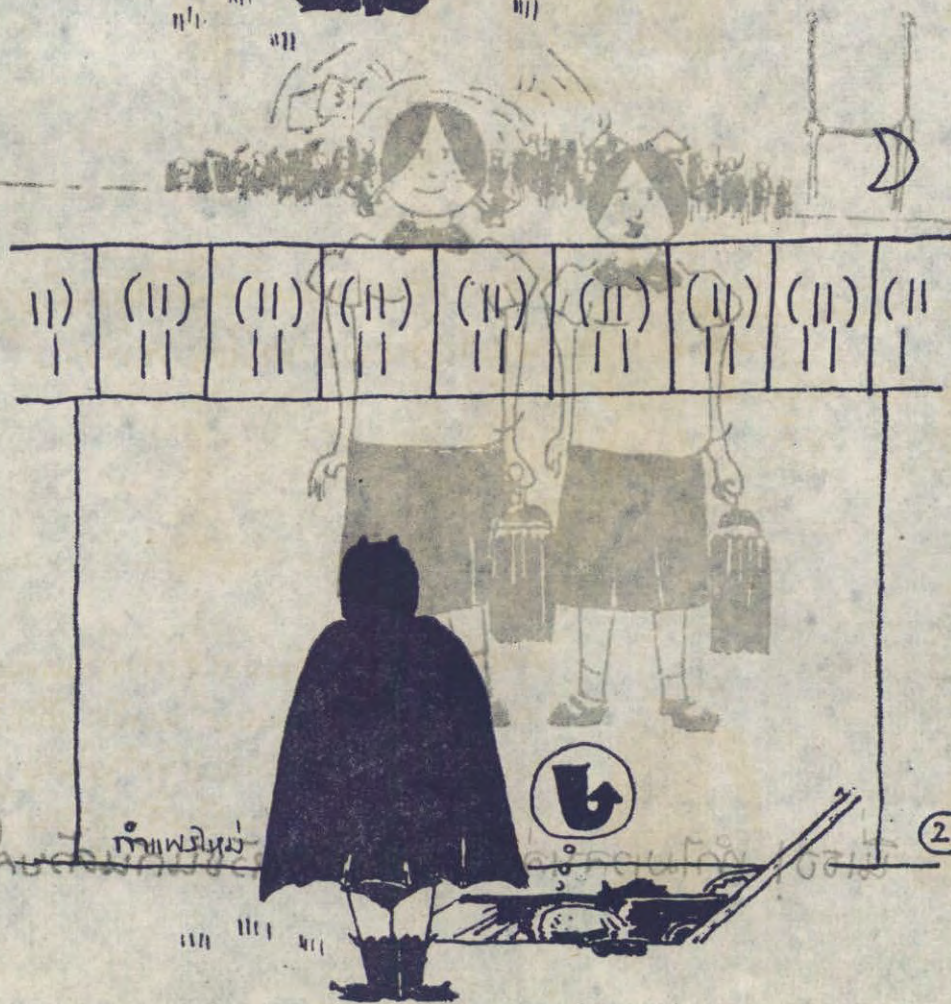

นี่ขอ! ทำไมเวลาเล่นเขาต้องเอาเหรียญกันด้วยล่ะ

มั่วพริ้ว

①

๒

②

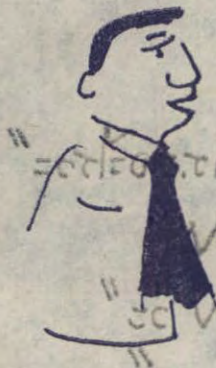
มั่วพริ้ว

"นี่คุณรั้งยี่...
เมื่อได้ก็พมอยู่ร.ร.ประจำมีชื่อเสีย"

"ร.ร.เก่าของพมก็ใช้อยู่ เก่าแค่ เก่าก็
ตั้งแต่คุณพ่อ, คุณปู่ พมแน่ครับ"

"วันร.ร.เก่าของคุณก็คงเลิกนึกได้
พิดกับของพมในตู้ โต สวยงาม"

"คุณติดตุ๊กแล้วก็นว่าร.ร.เก่าของพมราคา
ไหน ตึกพยามาหลาย นอพัก ตึกเรียน
นอประชุม สันามจิวเล่นก็กว้างใหญ่
พอให้เด็กเรียนวิ่งเล่นเป็นสิบบารอบ"

เพลงประจำโรงเรียน

มหาวิทยาลัยราชภัฏสุราษฎร์ธานี

คำประพันธ์ของ คุณหญิง มาลากุล ณ อยุธยา

ทำนองของ โฉลก เนตรสูตร

มหาวิทยาลัยราชภัฏสุราษฎร์ธานี

องค์พระธีรราชเจ้าจอมสยาม

ไผ่พระทัยให้ชาติพิลาสราม

เพื่อคงไทยสมนามนิรันดร

พระทรงมุ่งบำรุงการศึกษา

เพื่อปกถ้วนหน้าสโมสร

สมบุรณ์พูนพิทยาวรากรณ์

ธำรงธรรมบวรวิเศษไกร

จึงพระราชทานทรัพย์ส่วนพระองค์

สร้างสำนักลงจ่านงให้

เป็นสถานศึกษาประชาไทย

อบรมใจกุลบุตรพิสุทธงาม

มหาวิทยาลัยราชภัฏสุราษฎร์ธานี

องค์พระธีรราชเจ้าจอมสยาม

ไผ่พระทัยให้ชาติพิลาสราม

เพื่อคงไทยสมนามนิรันดร

พระทรงมุ่งบำรุงการศึกษา

เพื่อปกถ้วนหน้าสโมสร

สมบุรณ์พูนพิทยาวรากรณ์

ธำรงธรรมบวรวิเศษไกร

สำนักนงมคธธรรม

กตัญญูประจำฝังจิตให้

รักชาติศาสนากษัตริย์ เป็นนัครชัย

อกรูเสียดลได้ด้วยใจงาม

มหาวิทยาลัยราชภัฏสุราษฎร์ธานี

องค์พระธีรราชเจ้าจอมสยาม

ไผ่พระทัยให้ชาติพิลาสราม

เพื่อคงไทยสมนามนิรันดร

เราเด็กในหลวง
บทพระราชนิพนธ์ในรัชกาลที่ ๖

ทำนอง สังกัดโตเล่นทาง

เรานักเรียนมหาดเล็กเด็กในหลวง

ทั่วทั้งปวงก็จะมีไหน
กตัญญูฝังจิตติดดวงใจ
จนเติบโตใหญ่ไม่จางไม่บางเบา
แม้ผู้ใดล้มพระคุณกรุณา
พวกเราไม่คบค้าดูหน้าเขา
คนเช่นนั้นเป็นสัตว์จะกัดเรา
ถ้าขึ้นเข้าใกล้มันอันตราย
อันพวกเรารักเจ้าชีวิตมัน
ขอมสละชีวิตทุกถวาย
รักษาชาติ ศาสนา กว่าจะตาย
เป็นผู้ชาย ชาติไทย ไม่ล้มเออ

GRADUATES SONG

GOOD BYE

Melody and Words

by F. Rico

CHORUS; VAJIRAVUDH GOOD BYE,
'TIS TIME FOR ME TO GO,
MY IDEAL IS HIGH
FOR YOU TAUGHT ME TO BE SO.
LIFE IS BEFORE ME
WITH MANY THINGS TO DO:
WHAT WILL BE, WILL BE,
BUT I CANNOT FORGET YOU

1. Good bye to my teachers all,
To the school good bye;
All your kindness I'll recall
Be I far or nigh.
Like a bird out of the nest
'Tis time I should fly
And in life to do my best.
Good bye, good bye, good bye

2 Good bye to my laziness.
 To my sports, good bye;
 I must use my cleverness.
 I must my skill try.
 'Tis high time to be a man
 On myself rely,
 I will do whate'er I can

Good bye, good bye, good bye

3. Good bye to this happy life,
 In the school, good bye;
 In the world's unequal strife
 I must win or die,
 But when I am far away
 I won't fret or cry;
 I will follow the right way.

Good bye, good bye, good bye

4. But before my last good bye,
 Sorrowful and brave,
 If I have been rude or sly
 Your pardon I crave.
 All the good you've done to me
 In my heart does lie;
 Till my death your friend I'll be
 Good bye, good bye, good bye

GOOD BYE

ในความทรงจำ

เมื่อ พ.ศ. ๒๕๑๔ เป็นบทสัษย์รุ่นแรกเขาสู่วรุ่น ซึ่งนับว่าเป็นวัยเริ่มต้นวางแผนชีวิต ปรับปรุงเปลี่ยนแปลงตนเองครั้งใหญ่ในช่วงระยะหนึ่ง ต่างก็ใช้สติปัญญาตั้งมั่นอยู่ในความดีใฝ่ดีเชื่อมั่นตนเองวางแผนชีวิตไว้งามหรู และมุ่งมานะบุกบันเรียนไม่ย่อมน้อย ไม่ว่าจะกิจการของโรงเรียน การกีฬาและปัญหาที่จะต้องอดทนสู้สังคมในโลกใหม่ (เด็กโต) คอยรับใช้รุ่นพี่หนักอย่างไรก็ไม่ย่อท้อ สู้ฝ่าฟันอุปสรรคจนผ่านมาได้ นับว่าเป็นบทสร้างความเป็นนักต่อสู้อย่างดียิ่งสำหรับลูกชาวีรยุทธ บินเองจะตัดสินใจว่าใครจะเป็นลูกชาวีรยุทธต่อไป ถ้าสู้ไม่ได้ก็ลาออกไป ซึ่งสมัยเหล่านั้นได้รับประสบการณ์และรู้อารมณ์ดีคั่นนั้นสัษย์ที่เป็นลูกชาวีรยุทธอย่างสมบูรณ์ด้วยความรักโรงเรียน กอปรด้วยกตัญญู ต่อสู้ความยากลำบากทั้งหลาย จึงเหลือเพียง ๕๕ คนที่อยู่ในความทรงจำครั้งหนึ่งของครู

บิณฑุพร กิตติสัมพันธ์ เป็นเด็กหน้าตาสะอาด มีแววฉลาดปรากฏในดวงตา เป็นเด็กหัวอ่อนแต่เจ้าอารมณ์ฉุนเฉียวอยู่บ้าง เมื่อทราบว่าเรียนวิชาใดไม่ก็จะแสดงกิริยาไม่สนใจวิชาหนักที่ครูเคยเรียกมาข้แรงด้วยเหตุและผลเพียงครั้งเดียวก็ปรับตัวได้และเรียนตลอดมาจนอยู่ในชั้น ม.ศ. ๕ ก็ยังเรียนต่ออยู่ ครูรู้สึกใจที่เขาทำได้สมบูรณ์คล่องของเขาตลอดมาและคงตลอดไป เป็นเด็กวิทย์ที่แต่งกลอนคมคายคนหนึ่ง

ธนู วงษ์เกษม เป็นเด็กใหม่มาจากสมุทรสงคราม ตามพ่ามา มีลักษณะองอาจในที่ทำงาน เสงี่ยม มารยาทสุภาพ มีความรักใฝ่ดี พุดน้อยและพูดเบา ไม่เคยให้ครูต้องเห็นคเหนอในการสอนเลย ทั้งการเรียนและความประพฤติ

จารึก ทองศิริ เป็นเด็กห้อง ข. สมัยนั้น เป็นคนเจ้าทุกข์ขมขมยาก ไม่ยุ่งกับใครแต่การเรียนต้องคอยเข็น การงานมักขาดระเบียบ ถ้าได้ตั้งใจแล้วเขาสามารถแสดงความคิดเห็นได้ดีทีเดียวแต่ไม่ชอบแสดงตัว ไม่สู้หน้าครู เห็นครูเหมือนศัตรูเก่า

ทรงธรรม อภิรักษ์ เห็นเพื่อน ๆ เรียกกันว่า "ใหญ่" ในสมัยนั้นก็ใหญ่จริงเพราะรูปร่างใหญ่ เสียงใหญ่ ตาโต มารยาทและใจสุภาพ มีความพยายามได้เต้าจากห้อง ก. ชั้นห้อง ข. ได้ครูดใจมาก . แต่แล้วครูต้องผิดหวังอีกเพราะไม่สามารถขึ้นห้อง ก. ได้ ถึงกระนั้นก็ยังสามารถทำตัวให้อยู่ในวิชาครูได้อย่างสง่าผ่าเผยและยังได้รับตำแหน่งหัวหน้าคณะเดียวกับบุคคลที่ ได้รับตำแหน่งหัวหน้าห้องตลอดมา

พนม แก้วเกตุ เป็นเด็กตาหวานมาแต่เด็ก เงียบและพูดน้อย ได้แต่ชมสภาพเรียบร้อย ไม่เคยต้องให้ตำแหน่ง รู้สึกเป็นคนมีใจเบื่อกับงาน มีสติปัญญา เรียนได้ดีปานกลางและสม่ำเสมอ

จุลพงษ์ คุณวงษ์ เป็นเชื้อสายกำนันจุลที่รูปหล่อคนหนึ่ง ผิวคล้ำจริงแต่เนื้อละเอียด จึงเป็นบุคคลที่บุคคลก็จะเป็นผู้มาต่อไปในอนาคต เป็นเด็กเงียบ เรียบร้อย สงบเสงี่ยม ดูเป็นคนเอางานเอาการ ไม่มีอะไรที่ทำให้ครูหนักใจ

เจริญ ชัยกิติ ได้ขึ้นบรรดาศักดิ์ให้นามใหม่ว่า "เจริญลง" เพราะไม่สู้สนใจกับบทเรียนนัก แก่สังคม ทำตนว่านวย วันใดเจริญไม่มาห้องเรียน วันนั้นห้องเรียนเงียบเหงาทำให้ครูสบายใจ พุดมากเสียงดัง เป็นคนมีสติปัญญา เฉลียวฉลาดหลักแหลมคนหนึ่ง แต่ไม่นำมาใช้ให้เหมาะสม และยังทราบ ว่าถึงแม่จะอยู่ ม.ศ. ๕ แต่ก็ยังไม่ละนิสัยเดิม อยู่มหาวิทยาลัยแล้วคงเรียบร้อยเหมือนผ้าพับไว้

ก่อโชค จันทรวงกูร เป็นเด็กใหม่ ตัวเล็กนิดเดียว มาด้วยความสงบเสงี่ยมเจียมตัว ชุ่มเสมอและพูดเร็ว ถึงปัจจุบันตัวก็ไม่ยอมโตเลยและยังเป็นเด็กดีเช่นเดิม

ไชย ณ ศิลวัฒน์ เป็นเด็กตัวเล็กผอมบาง เอาใจใส่และสนใจกับบทเรียนดี มักมีปัญหามาเสมอ เป็นเด็กฉลาด ใฝ่ธรรม เรียกครอบครัวของเขาว่าครอบครัวผู้ใจบุญ เป็นเหตุให้ครูสนใจ จึงติดตามทราบความจริงว่าเป็นเช่นนั้นจริง ๆ ถ้าไม่ขัดคอเพื่อนตนเองจะมีความสุขมาก

วัชร ตรีสวัสดิชัย เป็นเด็กใหม่ เงียบ เชื่องช้า สงบเสงี่ยม พูดน้อย มีความตั้งใจจนสามารถเรียนได้ดีขึ้น ไม่ต้องหนักใจครู มาใหม่ก็พยายามปรับตัวให้เข้ากับเพื่อน ๆ ด้วยความอดทน ใจดี เข้มแข็งเหมือนพระ

กฤษณา จิตรปฏิมา เป็นเด็กเงียบ เรียบร้อย พูดน้อย ไม่ค่อยยุ่งกับใคร ใฝ่ดี ตั้งใจเรียน ปัจจุบันยังรักษาความสุภาพและนิสัยไม่เปลี่ยนแปลงมากนัก

นพคล ธีระศิลป์ เป็นเด็กเงียบ ๆ ไม่ค่อยขยันเรียนนัก แต่ไม่ทำความยุ่งยากให้แก่ครู เป็นคนเอาใจเพื่อนดี ใจดี ถ้าขยันเรียนตั้งแต่ชั้น ม.ศ. ๑ ก็คงเรียนเก่งไปแล้ว

อวยชัย เนียวกุล เป็นเด็กเงิบๆ เรียบร้อย ก่อนข้างขັນเรียนน้อยไป เรียนตามสบาย ไม่กระตือรือร้น ใจเยือกเย็นและขาดความพยายาม

ชัยยันต์ อัครวัฒน์ เป็นเด็กรูปร่างโปร่งบาง หน้าตาสะอาดมาแต่เด็ก ขันเรียน มาทราบ ว่าจนบัดนี้ก็ยังขัน้อย ขณะนั้นเจ้าอารมณ์ มีความเชื่อมั่นตัวเอง เป็นเด็กได้ทุนโรงเรียนตลอดกาล กุศลเก่าเขาจึงเป็นคนมีทรัพย์ มีปัญญา หน้าตาดี มีมารยาทงาม

อานนท์ ไวยะวงษ์ เป็นเด็กเงิบสงบ พุคน้อย เรียบร้อย มารยาทสุภาพ เป็นเด็กที่ มีพรสวรรค์ในทางกวี เรียนได้ดีทุกวิชา

ศุภพงษ์ เพ็ญสุวรรณ เป็นเด็กเงิบสงบพุคน้อย บุคลิกเข้มแข็งเด็ดเดี่ยว มารยาทสุภาพ เรียบร้อย ไม่เคยต้องทำให้ครูรำคาญใจ

อนุสนธิ์ ชินวรรณ เป็นเด็กรูปร่างบางอ่อนแอ เจ้าอารมณ์ ฉุนเฉียว เป็นพี่ชายของ เพื่อนฝูง เพราะเจ้าตัวแสดงกิริยาโกรธง่าย เป็นคนมีสติปัญญา มีนิสัยริเริ่มแต่เมื่อก่อนซัดให้ใครเสมอ ถ้าไม่โกรธง่ายจะดูเจ้าตัวแจ่มใสมากที่สุด

ฉัตรชัย ศรีบุญ เป็นเด็กชน ร่าเริงแจ่มใส พุคมากตลอดเวลา วันไหนไม่ถูกครูเรียก วันนั้นนอนไม่หลับแน่ การเรียนดี ถ้าใช้สติปัญญาที่มีอยู่อย่างจริงจังจะเรียนได้ดีมาก อาจจะคิดว่ารูปหล่อ ก็เลยเรียนตามสบาย

ก้องเกียรติ เพ็ญจตุรวิทย์ เป็นเด็กเงิบสุภาพเรียบร้อย พุคน้อย เป็นเด็กน่ารัก ตั้งใจ เรียน ไม่เคยวุ่นวายกับใคร การเรียนอยู่ในเกณฑ์ดี ปัจจุบันทราบว่านอนมากกว่าเรียน คงสำคัญว่าเป็น คารารักกับรูปหล่อกระมังเลยนอนใจ

เศรษฐีพงศ์ จันทนธัญ เป็นเด็กเงิบเรียบร้อยสุภาพ ไม่เคยวุ่นวายให้ครูต้องเดือดร้อน การเรียนตั้งใจใฝ่ดี เป็นคนมีบุคลิกเป็นผู้ใหญ่เกินตัว

วรสิทธิ์ อัครกุล เป็นเด็กตัวเล็ก ผอมบาง หน้าตาสะอาดเข้มแข็งแจ่มใส ตั้งใจเรียน เป็น คนเงิบ มีระเบียบวินัยดี

พัฒนินทร์ นพจินดา เป็นเด็กผอมบางเงิบๆ เรียบร้อย พุคน้อย สุภาพ ไม่ทำให้ครู ลำบากใจเลย

บิษะพร พุคณะสุด เป็นเด็กตัวเล็ก ๆ เงิบ ๆ เรียบร้อย ไม่ยุ่งกับใคร ไม่ต้องดูว่า มี ระเบียบวินัยดี พุคน้อยมาก ไม่เคยทำความยุ่งยากให้แก่ครู

ประคัลป์ เอกพจน์ เป็นเด็กเงยสุขภาพเรียบร้อย ตั้งใจใฝ่ดี ไม่ต้องให้ครูหนักใจทั้งเรื่อง การเรียนและความประพฤติ และทราบว่าจวบจนนี้ก็ยังดีอยู่

โอฬาร ศิริเจริญ มีท่าทางแก่เกินวัย ครูตั้งให้หมักคั่วลางเพราะเวลาเรียนมักนั่งหลับ ชอบ นิ่งหลังห้องหลับมุ่มพุ่มนอนตลอดเวลา เวลาเดินโคลงไปโคลงมาเหมือนเดินไม้ไหว มีใจคิดครูจะเรียก ว่า ลุง ก็ไม่เคยโกรธหรือแสดงกิริยาไม่พอใจลงข่มรับเสมอ นิสัยเป็นนัยที่จะชนะใจคน เมื่อเป็นนักเรียนที่ มโรงเรียนจึงคงดูเป็นหนูขนบ้าง

สามารถ นิรันดร์ เป็นเด็กเงยเสิร์ฟๆ ครูแอบส่งสารอยู่เงยๆ เพราะดูเป็นคนเจ้าทุกข์ ข้างคิด เป็นเด็กมึนสติปัญญา ใจเย็น ไม่ซุกซนเหมือนเด็กอื่น ๆ การทำงานเรียบร้อยมารยาทสุภาพ มา บินหน้าแจ่มใสดูมีความสุข ขน คุสบายใจด้วย

เอกราช กลดิพันธ์ เป็นเด็กลพบุรุษตัวเล็กแต่เสียงดัง พูดมาก ซุกซน การทำงานไม่ เรียบร้อยแต่เป็นเด็กมึนสติปัญญา รักเรียนใฝ่ดี บินดูเป็นผู้ใหญ่ สงบเสงี่ยมข้นมากคงจะทงนัยเสียเต็ม หมดแล้ว

เทวฤทธิ์ จันทศักดิ์ เป็นเด็กตัวเล็กๆ ผอมๆ เงย มารยาทเรียบร้อย ตั้งใจเรียน ใฝ่ดี การทำงานมีระเบียบเรียบร้อย รักงาน นิสัยจึงได้รับหน้าที่เป็นบรรณาธิการของสมาคมหนังสือพิมพ์

ธวัชชัย แสงฉวี เป็นเด็กช่างพูด ขน มีสติปัญญาแต่มีความขยันน้อย มักน้อย รักเพื่อน เข้าใจปัญญาให้เป็นประโยชน์ในการเรียนคงเรียนได้ดีกว่านี้ มีความน่ารักตรงทงนัยเสมอเมื่อทำผิด

ศัตยา เทพบรรเทง เป็นเด็กเรียบร้อยสงบเสงี่ยมเรียบร้อย เรียนในเกณฑ์พอใช้ ไม่ทุกข์ ไม่ร้อนเรียนตามสบาย เป็นคนใจดี เอาใจเพื่อนฝูง

วิรัตน์ แสนโกสิก เป็นเด็กขน ร้องไห้ รักสนุก เพื่อนเกรงใจ แต่ไม่ค่อยตั้งใจเรียน ต้องเรียกมากกระซิบอยู่เสมอ ปรับตัวได้ไม่นานก็เข้ารูปเดิม น่าใจดีเป็น तरहของเพื่อน ๆ

ธนา ศิริยาภัส เป็นเด็กเงยเรียบร้อย สุภาพ ใจดี เข้มแข็งข่มเสมอ พูดน้อย ไม่เคย ถูกตำหนิเลย การเรียนดี เสียอย่างเดชาเดินเป็นกึ่ง ขาดความสง่าไป

เลิศศักดิ์ ผลอนันต์ เป็นผลอนันต์คนสุดท้าย เป็นคนใจดี เข้มแข็งข่มเสมอ เรียนดี สุภาพ เป็นคนมีระเบียบเรียบร้อยดี พูดน้อย

บิณฑ์ บวรสมบัติ ดูเป็นเด็กเงยแต่เจ้าอารมณ์ไม่โง่งาย เพื่อนชอบแหย่ขำให้โกรธเพื่อดู อาการโกรธ เขาแสดงกิริยาโกรธได้ขงข่งน่ากลัว การเรียนตั้งใจใฝ่ดี

สมพล ปิลมณสี เป็นเด็กชุนอยู่ในที่ เพื่อนชอบล้อเลียนแต่เจ้าตัวอดกลั้นและสำรวมพอประมาณ เอาใจใส่ใฝ่ดีในการเรียน ปัจจุบันมที่ทำงานเป็นช่างใหญ่หน้าบด

อุทัย กุลโสภณ เป็นเด็กเงยบ เฉื่อย ไม่ตื่นตื่น สงบเสงี่ยม พุคน้อย การเรียนปานกลาง ดูแล้วเหมือนโลกนี้ไม่มีความหมาย

ปรียรัตน์ สวัสดิครณภักดี เป็นเด็กเล็ก ๆ ตัวบวม ๆ เพื่อนเรียกว่า "ปาน" เป็นเด็กเงยบ พุคน้อย ไม่สู้ร่าแรง ไม่ยุ่งกับใคร เอาใจใส่การเรียนดี ไม่ทราบว่าจะเรียนยังเงยบอยู่หรือเปล่า สักคมกับเพื่อน ๆ เสียบ้างชีวิตจะได้สดชื่น

อดิศร์ สุทินศักดิ์ เป็นเด็กใหม่หน้าตาสะอาดค่อนข้างจะเป็นเด็กหญิง แต่มีบุคลิกเข้มแข็ง จึงทำให้ดูเป็นหนุ่ม รูปหล่อ ใจเย็นสงบ พุคน้อยมีเหตุผล ตั้งใจเรียนใฝ่ดี เป็นคนรับผัดชอบในหน้าที่ที่ได้รับมอบหมาย และที่สำคัญคือสุขภาพ

หทัยโรคม รัตประจิด เป็นเด็กผอมบาง ขาว หน้าตาน่ารัก มีบุคลิกเงยบขรึม พุคน้อย ทำให้ดูเป็นคนทเข้มแข็ง แต่เข้มแข็งในการเรียนน้อยไป ปัจจุบันคงเข้มแข็งมากขึ้นแล้ว เป็นที่รักของเพื่อน ๆ ดี

ขรรค์ชัย วงศ์บุรี เป็นเด็กมาจากแพร่ ขาวสะอาด เงยบ ๆ พุคน้อย การเรียนดูทำดีแต่ไม่เข้มแข็งนัก การเรียนปานกลาง มีความตั้งใจและความพยายามพอสมควร

ณัฐฐวุฒิ โพธิสาโร เป็นเด็กร่างโปร่งบาง ผิวคล้ำ หน้าตาร่าแรงแจ่มใส มีสติปัญญา เริ่มสร้างสรรค์ดี การเรียนอยู่ในเกณฑ์ดี มารยาท สำรวมเสมอ ทราบข่าวว่าเป็นหัวหน้าคณะที่ดูคนหนึ่ง

สุภม ละครสุต เป็นเด็กหน้าตาหล่อเหลา ร่าแรงแจ่มใส แต่ขยันเรียนน้อยมาก เรียนตามสบาย ไม่กระตือรืน คงคิดว่ารูปหล่อเสียอย่าง แสงนอนด้วย ถ้าครูพูดไม่ถูกใจก็ไม่เรียนเสียเลย ๆ พอเป็นดาวรักกับทีมโรงเรียนดูเหมือนไม่รู้จักครูแล้ว คงเจ็บแค้นครูไว้มาก พอจะออกจากโรงเรียนเลย แสดงกิริยาไม่พอใจให้ครูตัวไว้ม่าง

ม.ล. เทวพร เทวกุล เป็นเด็กใหม่ที่ครูไม่เคยสอนแต่เป็นเด็กปรับตัวเข้ากับสังคมดี ค้อทำตัวเหมือนเป็นสัชชครูมาก่อน ด้วยอริยาศยทตจึงทำให้ครูรู้จักหน้าตาและทราบจากเพื่อน ๆ ครูว่า เรียนพอใช้ รักสนุก เข้ากับเพื่อน ๆ ได้เร็ว ถึงปัจจุบันก็ยังปฏิบัติตนเรียบร้อยสม่ำเสมอ

ชนพัตน์ ลากเจริญ มีร่างกายสมบูรณ์มาแต่เด็ก ๆ บุคลิกสง่างามผาย ใจดี ไม่ทุกข์
ไม่ร้อน มักน้อย เรียบตามอารมณ์เพราะเป็นลูกชายคนเดียว นอนกินมรดกจนตายก็กินไม่หมด ถึงกระนั้น
ก็สู้พยายามเรียนจนจบ ม.ศ. ๕ หวังว่าคงเข้าเรียนในมหาวิทยาลัยได้สักแห่งแน่นอน

เมธีรัตน์ ธีระชัยชยุติ เป็นเด็กรูปร่างโปร่ง ขาว เงียบ ๆ อารมณ์ขมรับเสมอ สุขภาพ
เรียวร้อย หุ่นน้อย การเรียนพอตัว ไม่ชอบแสดงตัว ดวงตาน่าสงสาร นับเป็นกำไรชีวิตอย่างขังเป็น
เหตุให้คนเมตตา

ข้อความที่เขียนวิจารณ์จากความทรงจำทั้งหมดนี้ ครูได้เขียนขึ้นเพราะเนื่องจากบรรณาธิการขอให้
ครูเขียนจากความทรงจำ ถ้าครูจำมาเขียนและเกิดไม่ถูกใจศิษย์คนใด ครูขออภัยด้วย เพราะเขียนจากความ
ทรงจำที่เห็นมาเมื่อ ๔ ปีก่อน เหตุที่จำได้เพราะเข้าสอนทุกวัน ได้เห็นอริยาบถสม่ำเสมอเฉพาะที่ครูได้พบ
นอกเหนือจากนี้ศิษย์บางคนอาจจะแสดงกิริยาต่างจากที่ได้แสดงกับครูก็ได้ ฉะนั้นถ้าใครโตขึ้นยังมีอริยาบถ
เหมือนเดิมในทางดี ก็ขอให้รักษาความดีนั้นต่อไปและยิ่งขึ้น ส่วนศิษย์คนใดทราบข้อบกพร่องสมัยเด็กและ
ขณะนี้ได้ปรับตัวดีแล้ว ครูขอแสดงความดีใจด้วย เพราะปรารถนาจะเห็นศิษย์ทุกคนเป็นลูกศิษย์ครูอย่าง
สมบูรณ์ตามพระราชประสงค์ขององค์ผู้พระราชทานกำเนิดวิชาวุฒวิทยาลัย

สุดท้ายนี้ ศิษย์ทุกคนกำลังจะจากสถาบันแห่งนี้ไปแล้ว ครูจึงถือโอกาสอัญเชิญอำนาจคุณ
พระศรีรัตนตรัยและดวงพระวิญญาณพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว ได้โปรดพระราชทานพระ
มหากรุณาธิคุณ ปกป้องรักษาคุ่มครองให้ลูกศิษย์ครูทุกคนพบความสำเร็จในการศึกษาเพื่ออนาคตอันสูงส่ง
มีความสุขความเจริญตั้งมั่นอยู่ในศีลธรรมคำสั่งสอนขององค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า จะได้นำชื่อเสียงมาสู่
ตระกูลและวิชาวุฒวิทยาลัย

รักด้วยความปรารถนาดีเสมอ

มณี พรหมประพัฒน์

ครึ่งเดียวและครึ่งสุดท้าย

วันนั้นเป็นวันอาทิตย์ หลังอาหารเช้าซึ่งตามโปรแกรมเป็นข่าวต้มเครื่องแล้ว ข้าพเจ้านั่งอ่านหนังสือ (เรียน) อยู่ในห้องส่วนตัวของข้าพเจ้า เพราะวันสอบไล่ประจำกำลังใกล้เข้ามา เข้าวินั้นไม่มีภาระขึ้นหอประชุม เพราะพวกวงดนตรีต้องซ้อมเดินสวนสนามเพื่อไปร่วมในพิธีเปิดกีฬาแหลมทอง ข้าพเจ้าจึงนั่งอ่านหนังสือไปเรื่อย ๆ โดยไม่ต้องกังวลและคำนึงถึงเวลาที่ผ่านไป

ครั้นพอแดดออกเริ่มจัดสักหน่อย เสียงหนังก็มารบกวนโสตประสาทและสมาธิของข้าพเจ้า

“พี่.....ครับ พี่.....อยากพบที่เรือนจากครับ”

ข้าพเจ้าเอ่ยปากขอใจเด็กที่มาบอกข่าว พร้อมกับนึกคำผู้ที่ไม่มาเรียกอยู่ในใจ เพราะวันใดก็ตามที่ข้าพเจ้าจะได้หยิบหนังสือขึ้นมาอ่านสักที ข้าพเจ้าจึงออกจากห้องไปโดยสวมรองเท้าฟองน้ำ (ตามความเคยชินของพวกเราเมื่อไม่มีการเรียนและขึ้นหอประชุม) รีบก้าวเท้าไปยังสถานที่นัดพบทันที โดยไม่วางสงสัยว่าเราต้องการพบข้าพเจ้าด้วยเรื่องอันใด หรือว่าเราจะเลี้ยงข้าพเจ้าในกรณีพิเศษ (นึกฝันเอาเอง) แล้วข้าพเจ้าก็พบสหายคนหนึ่งที่เรียกข้าพเจ้าพร้อมกับเพื่อนอีกสองหน่อกำลังหมาอาหารเข้าอย่างหัวโหย (เพราะพ่อเจ้าประคุณคนสาย บ่อยเลยเก็บอาหารที่ล้นไปหมดแล้ว) พอข้าพเจ้าขยับปากจะซักถาม เพื่อนผู้เห็นว่าเรื่องกินเป็นเรื่องใหญ่ก็พูดขึ้นก่อนว่า

“เคยรื้อให้อู๋กินให้เสร็จเสียก่อนค่อยพูด”

เพื่อนข้าพเจ้าคนนั้นรู้ว่าอาชุนให้ข้าพเจ้าพูดในขณะที่เขากำลังกินอยู่น เขาต้องกินไม่อิ่มแน่ ๆ เพราะนิสัยเขาไม่ต้องการให้ข้าพเจ้าเป็นผู้พูดแต่ฝ่ายเดียว ข้าพเจ้าจึงต้องนั่งรอ (ดู) พวกเขาบรรจุน้ำอาหารหลากหลายลงในกระเพาะที่ค่อนข้างจะใหญ่จนเสร็จเรียบร้อยแล้ว (เปล่า ข้าพเจ้าไม่ได้นำลายไหลหรืออยากจะได้ลมรสอาหารอีกหรอก เพราะข้าพเจ้าก็เป็นนักกินและนักกินในระหว่างนั่งอ่านหนังสือเหมือนกัน) คราวนี้ข้าพเจ้าจึงเริ่มถามโดยไม่ขมขื่นหรืออึดอัดไป

“เรียกมาทำไม (วะ)”

“คุยกันเรื่องหนังสือรุ่นหน่อย”

เรื่องนอกแล้ว ข้าพเจ้าเฝ้าอยู่ในใจ เราคุยกันตั้งแต่ต้นบั้นปลายปี เดี๋ยวก็กันไปดักกันมา หมอน้ำลายไปหลายแกลลอนแล้ว ก็ยังเอาเนื้อหาสาระที่แน่นอนไม่ได้สักที เพราะเราต่างต้องการให้ หนังสือรุ่นของพวกเรออกมามีลักษณะที่คึกคักที่สุดเท่าที่ความพยายามและความสามารถของเราจะทำได้ ดังนั้นใครมีความคิดอะไรก็เสนอมานะ เราเลยปรับรับความต้องการไม่ได้ (และท่านเชื่อไหมว่า ขนาดเราส่ง เรื่องและรูปเข้าโรงพิมพ์ไปแล้ว เราก็ยังสูดสูดสำห้เอียงกันอย่างหน้าดำหน้าแดงในโรงที่แล้วก็ไปแล้วและ เลขตกกลางกันแล้ว จนต้องเอากลับมาแก้กันใหม่ เพราะไม่ค่อยมีใครยอมแพ้ความคิดของกันและกัน โดยเฉพาะผู้ถือเสียงข้างมาก นี่แหละนิสัยอย่างหนึ่งของพวกเรานักจัดทำหนังสือรุ่น)

เราสั่นจิงคุยกันถึงเรื่องอาหารมอเซาที่สามหน่อและข้าพเจ้าบรรจกลงไปในกระทะเริ่มจะ ย่อหุ้มแล้ว และก่อนที่จะมีใครลุกไปซื้ออาหารมอกลางวันมาบริโภคต่อ เสียงขนาดปานกลางก็เอื้อ กับข้าพเจ้าว่า

“อ้าวอยากชวนล่อเดินรอบโรงเรียนแล้วเลือกถ่ายรูปวิวสวย ๆ ลงในหนังสือ”

เขาพูดจบ ข้าพเจ้าจึงเหลือบไปเห็นว่าข้าง ๆ ตัวเขามีกระทะเป่าหนึ่ง ซึ่งภายในบรรจกลี้งถ่ายรูป (ซึ่งห่ออะไรข้าพเจ้าไม่บอกเพราะไม่ได้คำโฆษณา) พร้อมอุปกรณ์ครบครันอยู่ในนั้น ข้าพเจ้าไม่อยากจะขัด สรรพยาของเขาจึงตอบตกลง

แล้วเราทั้งสองเริ่มงานถ่ายรูปของเรา โดยตั้งใจว่าจะถ่ายขณะผู้บังคับการก่อนเพราะแดดกำลัง สวยที่เดี๋ยว แล้วก็ตะลุยไปถ่ายทางคณะเด็กเล็ก ขณะที่ตากล้อง (สมัครเล่น) กำลังปรับโฟกัสอยู่บนบ่า ของเพื่อนผู้หนึ่ง เพื่อถ่ายภาพนั้นให้สวย (ด้วยความทรमान) โดยเพื่อนอีกคนหนึ่งนั่งของ ๆ ชูต้นและ ดอกกุระหงอยู่หน้ากล้อง และข้าพเจ้ายืนถือกระทะเป่าหนึ่งซึ่งหนักไม่ต่ำกว่า ๒ กิโล ถ้าก้มบ้นทอยู่ข้าง ๆ ตรงมุมหน้าทีกา เสียงอันกุ่นหูของอาจารย์สุรพล (ของเจ้าหน้าที่กระทรวง) ก็ดังขึ้นเบื้องหลังเราทางส

“ท่านให้ไปหาแนะ ว่าแต่งตัวไม่เรียบร้อย ท่านอยู่ใต้หอประชุม”

ข้าพเจ้าและเพื่อนจึงหันไปดูตามคำบอกนั้น เห็นท่านผู้บังคับการซึ่งมาตั้งแต่เมื่อไหร่ไม่ทราบ กำลังยืนดูวงปัสกอตซ้อมเล่นอยู่ใต้หอประชุม เพื่อนข้าพเจ้าคงแสดงความกังวลว่า

“เรื่องจริงหรือเรื่องหลอก อย่าล้อเล่นนำ กำลังจะทำงาน”

“จริง ๆ” นายเสาศูมนชนชนคำเดิม

เราซึ่งอยู่ในอาการเชอครึ่งไม่เชอครึ่ง แต่ตากลองกริบกคชศเตอร์ทันที เพราะเพื่อนที่ถูกข้าพเจ้าแถมอาการตัวสนขนมานัด ๆ แล้ว แล้วเราต่างก็พิจารณาเครื่องแต่งตัวของท่านและกัน เหมือนบังเอิญ (แต่เป็นเรื่องจริง) ไม่มีใครสักคนในสี่ที่สวมรองเท้าหนัง ล้วนแต่ใส่รองเท้าฟองน้ำกันทุกคน (ข้าพเจ้าบอกแล้ว เป็นความเขินอายที่ไม่ดีของพวกเขา) แถมบางคนยังเอาชายเสื้อออกมานอกกางเกงเสียอีกแนะ

“เอ! ท่านเห็นได้ยังไงนะ ไหนใครบอกว่าท่านมองไกล ๆ ไม่เห็นไงล่ะ” ข้าพเจ้ายังไม่วายสงสัย เพราะกระยะแล้วสายตาลนแก่อายุขนาด ๘๐ กว่าไม่น่าจะมองเห็นในระยะไกลเช่นนั้น

“ไม่รู้แหละ ท่านเห็นก็แล้วกัน โดยเฉพาะนักเรียนที่แต่งตัวไม่เรียบร้อย” เขาผู้คุ้นเคยกับท่านเป็นอย่างดีบอกให้เราทราบก่อนที่จะเดินจากไป

เราเลยต้องรีบแต่งตัวใหม่ให้เรียบร้อยเท่าที่จะทำได้ในขณะนั้น คือเอาชายเสื้อใส่ในกางเกง และขอมุมเขตรัดนักเรียนที่อยู่ในบริเวณนั้น เพราะเพื่อนผู้ชอบรับประทานขเคจแม่กระทั่งจะหยิบเข็มขัดมาร้อยหูกางเกง (นั่นแหละหน้าความมั่งง่าย) แล้วด้วยเวลาที่รวดเร็วยิ่งกว่ากานันตหนุ่มแรกพร้อมที่จะไปพบท่าน

“เฮ้อ!” เพื่อนที่ถูกข้าพเจ้าอดหายใจ “ลืมดูดูขยวมของสมิงอุบากองก่อนออกมาจากคณะ ถึงออกแจกพ้อทอย่างจัง”

“อวิกเขมนตาชายขบ ๆ อยู่แล้วเชยวานา” เพื่อนผู้ชอบอวยพุดออกมาบ้างตามนิสัย

เรียบร้อยแล้วเราทางสกกเคตหน้าแจ่มไปหาท่านผู้บังคับการ แต่ก็ยังมีเสียงพิมพ์ออกมาว่า

“ได้เป็นลูกวารัฐเต็มตัวกันวันนั้นแหละ”

เพราะพวกเราถือกันว่า ถ้าใครโดนฝ่ามือ (อันอ่อนนุ่ม) ของท่านสัมพัลไบหน้า (อันหยาบกร้าน) ละก็ เขาผู้นั้นเป็นลูกวารัฐแบบเต็มตัว

“อย่างนั้นอวิกชนพิเสษนะช เพราะอวเลขโคนมาทหนงแลวน” เพื่อนข้าพเจ้าคนที่เบนลูกวารัฐเต็มตัวมาแล้วกล่าวอย่างติดตลก แต่เราก็หัวเราะไม่ออก

แล้วเราก็มายืนแถวหน้ากระดานเรียงสอยของหน้าทาน ด้วยใจอันห่วงใยในเหตุการณ์ที่
จะเกิดขึ้น

“รู้ไหมว่าเรามาทำไม” เสียงอันดังฟังชัดของท่านทำให้หัวใจของเราบางคน (รวมทั้งของ
ข้าพเจ้าด้วย) ไปกองอยู่ที่ตาตุ่มอย่างห้ามไม่ได้

“ท่านบอกว่าแต่งตัวไม่เรียบร้อยครับ” คนที่อยู่หัวแถวเริ่มตอบเป็นคนแรก

“ฉันยังไม่ได้พูดกับเธออย่างนั้นสักคำ” ท่านแย้ง “เธอละฉันเรียกเธอมาทำไม” ท่านถาม
คนต่อไป

เหมือนกันนั่นแหละ (ทั้งที่ได้ยินคนแรกพูด) พวกเราที่เหลือ ๓ คนจึงตอบท่านเหมือนที่
คนแรกเรียนให้ท่านทราบไม่มีผิดเสยสักคำเดียว แต่ท่านก็ยังงงใช้ประโยคเดิมของท่านตอบพวกเรานั้นคือ

“ฉันยังไม่ได้พูดกับเธออย่างนั้นสักคำ”

เราต่างนึกกันว่า “เอ! ท่านจะใช้ไม่ไหนพินิจเราหนอ” แต่แล้วเราก็มองบ้างอ้อกันตรงน
เอง ใช่ซี ท่านยังไม่ได้พูดอย่างนั้นกับเราสักคำ ท่านพูดกับนายเสา แล้วนายเสาก็บอกให้เราทราบ เรา
เลยต้องนั่งและยอมรับฟังคำอบรมสั่งสอนจากท่านโดยคุณนึญ

“ทั้ง ๆ ที่เธอก็รู้ว่าเธอแต่งกายผิดกฎระเบียบที่โรงเรียนได้วางไว้ โดยที่ฉันยังไม่ได้บอก
เธอก็ยังทำ การแต่งกายให้สะอาดและเรียบร้อยพร้อมก็ถูกต้องตามระเบียบนั้น แสดงถึงจิตใจและความ
ประพฤติกของผู้สวมใส่ด้วย การที่พวกเธอทำอย่างนี้แสดงว่าจิตใจยังไม่สะอาดยังไม่สมกับเป็นลูกศิษย์
เพราะแม่แต่กฎและระเบียบของโรงเรียนมีอยู่เพียงเล็กน้อย พวกเธอยังปฏิบัติตามโดยเคร่งครัดไม่ได้
แล้วต่อไปเมื่อเธอออกไปจากโรงเรียน เธอจะต้องไปอยู่ในสังคมที่มีกฎหมายของประเทศชาติบ้านเมือง
เป็นหลัก ซึ่งมันมีอยู่มากมาย พวกเธอจะไม่ละเลยจะปฏิบัติตามหรือ” ท่านหยุดไปชั่วคราวแล้วถามขึ้น
ใหม่ว่า

“พวกเธออยู่ชั้นไหนกัน”

เราทุกคนเรียนให้ท่านทราบว่าอยู่ชั้น ม.ศ. ๕ ท่านจึงพูดขึ้นอีกครั้งสัหณาและน่าเสียดายที่ไม่
สบอารมณ์นัก

“ไม่น่าเลย ไม่น่าเลย เป็นนักเรียนชั้นสูงสุดของโรงเรียนกลับมาทำตัวอย่างที่ไม่ดีอย่างนี้
แทนที่จะช่วยเป็นหูเป็นตาให้โรงเรียนกลับมาเป็นเสียเอง เหลวไหลจริง ๆ”

ข้าพเจ้าและเพื่อนคนหนึ่งมองสบตาอย่างรู้กันว่า ถ้าท่านทราบว่าเราทั้งสองต่างเป็นหัวหน้า
คณะด้วยแล้ว เราคงลำบากกว่ากันเป็นแน่ ท่านได้อบรมให้เราทราบถึงความควรไม่ควรและเรื่องต่างๆ อีก
มากมาย เมื่อท่านอบรมเสร็จโดยไม่ได้กระทำการใดที่เรานึกและหวาดกลัวตั้งแต่ที่แรก นอกจากภาคทัณฑ์ไว้
หัวใจที่หล่นไปอยู่ที่ตาคู่มั่งแต่ได้ยินเสียงท่านก็กลับขึ้นมาอยู่ที่เดิมตามทตามทางของมัน

ข้าพเจ้าบอกไม่ถูกเหมือนกันว่ารู้สึกเช่นไรเมื่อท่านออกปากให้ไปได้และยังไม่ให้ประหลาดเช่นนั้น
อีก ความรู้สึกโล่งใจ ละอายใจ และเสียใจคงคละเคล้าอยู่ในความรู้สึกและสำนึกของเราเป็นแน่ จาก
นั้นเราก็กายกัยกันกลับคณะเพื่อไปใส่ถุงเท้ารองเท้าและคนเขมขุดทขอยมมาให้เรียบร้อย แล้วกลับมาพบ
กันใหม่เพื่อจัดการถ่ายรูปให้เสร็จดังที่เราได้ตั้งใจไว้

จากวันนั้นมาเราไม่เคยลืมที่จะสวมรองเท้าถุงเท้าและแต่งตัวให้เรียบร้อยก่อนออกจากคณะเสมอ
ไม่ว่าจะเป็นวันหยุดหรือไม่มีการชนหอประชุมก็ตาม เพราะเราได้รับปากกับท่านไว้แล้ว

แม้วันเวลาจะผ่านมานานแล้วก็ตาม แต่ภาพและเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นกับเราในวันนั้น น่าเสียด
ของท่าน ท่าทางของท่าน ตลอดจนคำพูดของท่านยังคงอยู่ในความทรงจำและกิดคำนึงของเราถึงสัณ
อย่างที่ไม่วันจะลบเลือนไปชั่ววันหนึ่ง เพราะหลังจากวันนั้นไม่นานนัก ท่านผู้บังคับการก็ได้จากเราไป
สู่สุดคติในสัมปรายภพ ยังความเสียใจและอาลัยมาสู่พวกเราเป็นอย่างมาก เพราะนับแต่บัดนี้ไม่มีท่านที่จะมา
คอยชี้แจงและตักเตือนพวกเราด้วยความรักและห่วงใยอีกแล้ว นับเป็นโอกาสดีสำหรับเราทางสภที่รับการ
อบรมสั่งสอนอย่างใกล้ชิดจากท่านก่อนที่จะจากพวกเราไป เพราะ นับเป็นครั้งแรกและครั้งสุดท้าย
สำหรับเรา

อดีต

สถานที่..... คือส่วนหนึ่งของชีวิตเรา
คือส่วนหนึ่งของความทุกข์สุขที่เคยได้รับ
แต่สิ่งเหล่านั้นกำลังกลายเป็นอดีต
อดีตที่เลือนไ้แต่ความทรงจำเท่านั้น
อดีตที่ไม่มีวันหวนกลับมาอีก....

ตน..... และตรงนเอง
ที่เคยเป็นสิ่งที่ให้ความหวังแก่เรา
เรามองภาพเหล่านั้นที่ไร ก็ทำให้เราคิดแต่ว่า
เมื่อไหร่หนอ.....เราจะได้อีกโอกาสกลับมาเยี่ยมสถานที่นั้นอีก
เรามองเห็นตัวเองในอดีต
อดีตที่เราเคยอยู่อย่างอบอุ่น ในอ้อมแขนของที่แห่งนี้
อดีตที่แต่ความสุข เสียงสรวลเสเฮฮากับเพื่อน ๆ
ภาพของเพื่อน ๆ ที่ ๆ นอง ๆ ที่มีความสนิทสนมกลมเกลียวกัน
ภาพความร่าเริงยินดีที่จะได้กลับบ้าน
ภาพเหล่านั้นกำลังจะกลายเป็นอดีต
อดีตที่เราอยากจะไขว่คว้าให้กลับมาอีก
เมื่อวานเป็นอดีตของวันนี้
และพรุ่งนี้เป็นความฝันของวันนี้
แต่สิ่งเหล่านั้นก็จะยังคงฝังแน่นในจิตใจของ "พวกเรา"
ดูทีวีราวดู.....ไปอีกนาน....

วิษณุพร กิตติสัมพันธ์

“เขา” เป็นลูกศิษย์ของฉัน

ฉันรู้สึกว้าวุ่นใจที่เพิ่งพบพวกเขาเมื่อวานนี้เอง

ครูใหม่.....ต้นเต็ง.....ประหม่า.....กลัวสารพัด

เอ.....พวกเขาจะเต็มใจเรียนกับฉันไหมหนอ? เด็กผู้ชายจะเหมือนกับเด็กผู้หญิงที่ฉันเคย
ฝึกสอนหรือเปล่านั้น? ฉันเฝ้าถามตัวเองด้วยคำถามแบบเดียวกันอีกหลายข้อซึ่งฉันเองก็ตอบไม่ได้
เหมือนกัน

และแล้ว เมื่อพบพวกเขาในช่วงโมงแรก ความรู้สึกกังวลต่างๆ ที่ฉันเคยมีก็หายไปทันทีที่ได้
สอน ได้ถาม และได้ตอบข้อสงสัยของพวกเขา แม้จะเป็นเพียงเด็ก ม.ศ. ๑ แต่พวกเขาถือช่างสงสัย
อะไรมาจริงจังๆ ฉันรู้จัก ขัยยันต์ บิษณุพร อานนท์ ธนา เศรษฐพงษ์ อนุสนธิ เอกราช
กองเกษรดี ท้อง ม.ศ. ๑ ก. พวกเขาเรียนด้วยความกระตือรือร้น ขัยยันต์ นานๆ จะถามฉันสักครั้ง
แต่คำถามของเขาแต่ละข้อนั้น แสดงถึงความเฉลียวฉลาด มีไหวพริบของผู้ถามได้เป็นอย่างดี ฉันชอบ
ดูดวงตาที่เป็นประกายของ ขัยยันต์ ดวงตาที่ความอยากรู้อยากเห็น นอบน้อมต่อผู้ถูกถาม ส่วนท้อง
ม.ศ. ๑ ข. ฉันได้พบ พนม เด็กที่เขยิบขยับ ไม่พูด ไม่เล่น และไม่ชอบถามในห้อง แต่มีคำถาม
แปลกๆ มาถามตอนหมดชั่วโมงเสมอ รัชต์ กับ พันธ์โรคม เหมือนคู่แฝด พอเรียกคนหนึ่งอีกคนหนึ่ง
ก็พร้อมที่จะตอบรับโดยอัตโนมัติ เพราะไม่มีใครที่ใครมักกำลังอยู่ในท่าเหม่อและสบาย และ ธัชชัย ผู้มี
รอยยิ้มทั้งปากและตาลอด ๒๔ ชั่วโมง มาถึงห้อง ม.ศ. ๑ ก. ฉันชอบสอน องอาจ นพคุณ แม้ว่า
เพื่อนรอบข้างจะคุยจะเล่น สองคนตั้งใจเรียนตลอดเวลา

.....บ๊อมา ฉันได้สอนพวกเขาอีก ฉันชักคุ้นกับพวกเขามากขึ้น จนบางครั้งต้อง “คุ”
กันมากขึ้น ห้อง ม.ศ. ๔ ข. นับว่าซนที่สุด อาจเป็นเพราะมีเด็กที่แจ่มใสเริงมารวมกันหลายคนก็
เป็นได้ แต่ พนม ก็ยังเบนเด็กค่อนข้างง่วงเหมือนบ๊อมา เขา นั่งมุมห้องด้านหลัง จนบางชั่วโมง ฉัน
ลืมไปด้วยซ้ำไปว่า “พนม” อยู่ในห้อง ฉันได้เป็นครูประจำชั้น (อ้อ, ไม่ใช่ เขาเรียกว่า “ครูกำกับชั้น”)
ของห้อง ม.ศ. ๒ ก. ฉันพูดได้เต็มปากว่าเด็ก ม.ศ. ๒ ก. นั้นขยันเรียน ความประพฤติดีเยี่ยม รวมทั้ง
“เจริญ” คนที่ฉันคิดว่าไม่ใช่เด็กว่ายาก เขา รับฟังโดยคุณทุกครั้งทีฉันชี้แจงถึงข้อผิดของเขา ส่วนที่
เขาจะนำไปปฏิบัติเพียงใดนั้นฉันไม่อาจรู้ได้ บินัน เทวรินทร์ ได้รับเลือกให้เป็นหัวหน้าห้องคนใหม่ หลัง
จากชนะคะแนนอย่างท่วมท้นในการโหวต เพราะ อานนท์ ประกาศอย่างเด็ดเดี่ยวว่าจะไม่ยอมเป็นหัวหน้า

อีก อาจเป็นเพราะ อานนท์ ไม่สามารถจะห้ามเด็กชน ๆ อย่าง เอกราช ไม่ให้แห่ อนุสนธิ์ ได้ หรือไม่
อานนท์ อาจไม่อยากพูดแม้คำว่า “นักเรียนตรง” กระมัง เพราะเท่าที่ฉันสอน อานนท์ พูดกับฉันแทบ
นับครั้งได้ทีเดียว ถึงจะไม่ได้เป็นหัวหน้า อานนท์ ก็เป็นลูกศิษย์คนหนึ่งที่เต็มใจจะช่วยเหลือครูทุกโอกาส
ไม่ยิ่งหย่อนไปกว่า ญักฐิวัฏฐิ หรือคนอื่น ๆ ในห้อง ส่วนเด็กที่เรียนอย่างสนุกที่สุดและใจน้อยที่สุดก็เห็น
จะเป็น “บิษณุพร” และ บิษณุพร อีกนั้นแหละที่ฉันคิดว่ามากที่สุด แต่ถ้าเขาจะมาถามฉันเดี๋ยวนี้ว่า
เคยไม่พอใจเขาเรื่องอะไรบ้าง ฉันตอบไม่ได้หรอก เพราะ บิษณุพร ที่ฉันจำได้ก็คือเด็กที่อ่อนน้อม มี
รอยยิ้มที่สดใส จนคนที่พูดด้วยต้องขมตอบต่างหาก

.....๑ บิษณุพรไปอย่างรวดเร็วสำหรับฉัน พวกเขาสอบไล่ได้คะแนนดีกันทุกคน และได้
เป็นนักเรียน ม.ศ. ๓ โดยสมบูรณ์

.....๒ บิษณุพรไปมา พวกเขาได้เลือกเรียนตามความถนัด บางคนเลือกเรียนวิทยาศาสตร์ บาง
คนเลือกศิลปภาษา หรือศิลปคำนวณ ฉันยังคงสนใจการเรียนพวกเขาเสมอ ครูคำนวณ วิทยาศาสตร์
มักชม บิษณุพร ว่า หัวไว และ บิษณุพร ก็สามารถวิชาที่ ๒ มากรองได้สำเร็จ ฉันดีใจกับเขาด้วย
ครูที่สอนภาษาอักษร พนม ว่า ชัยน เรียบร้อย พนมเป็นเด็กที่ความเสมอต้นเสมอปลายต่อครูทุกคน
อนุสนธิ์ ก็เป็นที่ ๑ ตลอดกาลของห้องศิลปฝรั่งเศส

.....๓ บิษณุพรที่ฉันได้พบพวกเขาอีกมาถึง เขาเขียนกันตลอดปี ลองสอบ ม.ศ. ๕ สำหรับ
บุคคลภายนอกเป็นส่วนใหญ่ ท้องวนสอบไล่เขาก็คร่ำเคร่งดูหนึ่งสัปดาห์ ฉันอยากเห็น ชัยนดี ประสบ
ความสำเร็จในการเรียนเหมือนกับที่เขาเคยทำสำเร็จแล้วกับตำแหน่งที่หนึ่งของประเทศเมื่อคราวอยู่ ป. ๗

.....๔ และวันนั้น.....วันที่ฉันตั้งใจ.....และเสียใจ ดีใจ และมั่นใจว่าพวกเขากำลังเดิน
ทางไปสู่อนาคตอันแจ่มใสซึ่งแต่ละคนมุ่งมั่นไว้ ฉันหวังว่า “เขา” เหล่านี้จะต้องกลับมาเป็นกลไกอัน
สำคัญของประเทศต่อไป เสียใจที่ต่อไปฉันคงไม่ได้พบพวกเขาเหมือนกับที่เคยพบมาตลอด ๕ ปี (อีกแล้ว)

.....๕ แต่ไม่ว่าจะเป็น “เมอวาน” “วันน” หรือ “พรงน” ฉันก็ยังคงเฝ้ามองพวกเขา
ด้วยความภูมิใจ และพร้อมที่จะบอกกับใคร ๆ ว่า “นี่ใจ ลูกศิษย์ของฉัน” และก่อนที่บันทึกฉบับนี้จะ
จะถึงบรรทัดสุดท้าย ฉันขอตั้งจิตอธิษฐาน ขอดวงพระวิญญาณของพระผู้พระราชทานกำเนิดของ
โรงเรียน และสิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลายในสากลโลก ได้โปรดอภิบาลรักษาศิษย์ที่รักทุกคนให้ประสบความสำเร็จ
ในชีวิต มีอนาคตอันรุ่งโรจน์ ปราศจากอุปสรรคภัยทั้งปวง ให้มีจิตใจเข้มแข็ง เปี่ยมด้วยความ
สามารถเป็นกำลังของประเทศชาติต่อไป

ลุยเขาใหญ่

สามสหาย

ก่อน ปี๓ ภาคเรียน ปีการศึกษา ๒๕๑๗
พวกเราได้เตรียมโครงการไว้ว่า จะไปเที่ยว
วนอุทยานแห่งชาติเขาใหญ่ ซึ่งตั้งอยู่ระหว่าง ๔
จังหวัด คือ สระบุรี นครนายก ปราจีนบุรี
และนครราชสีมา ในระหว่างที่ปิดภาคนี้ เพื่อ
เป็นประโยชน์ในทางทัศนศึกษา และพักผ่อน
รื่นเริง ภายหลังการคร่ำเคร่งกับการเรียนมา
ตลอดทั้งปี

เมื่อเราคิดต่อเรื่องที่ทัศนเขาใหญ่ได้เรียบ
ร้อยแล้ว เราก็กำหนดกันว่า จะออกเดินทางใน
วันที่ ๒ มี.ค. ๒๕๑๘ และจะพักค้างคืนบนเขา
ใหญ่ ๒ คืน พวกเราที่เป็นนักกิจกรรมชาติและ
ความรื่นเริงที่จะร่วมเดินทางไปในครั้งนี้ด้วยกัน
๑๕ คน คือ เหนี่ยว หนอน ชัน ชิต นา
กว้าง แทน กัม ฌิง อิม คุ๊ต เจียบ อ้อย
ก้อยและป่อง

ในตอนเช้าของวันกำหนดออกเดินทางซึ่ง
เป็นวันอาทิตย์ พวกเราทั้งหมดได้มาพร้อมกันที่
บริเวณอนุสาวรีย์ชัยสมรภูมิด้านโรงพยาบาลหญิง
เพื่อคอยรถยนต์ที่ตกลงเช่าไว้ เวลาประมาณ
๗.๓๐ น. เราก็กเริ่มออกเดินทาง รดแล่นไปตาม
ถนนพหลโยธิน เมื่อผ่านพ้นการจราจรที่แออัดของ
กรุงเทพฯไปได้ เราก็กเริ่มปลอดโปร่งใจ นั่งชม
ทิวทัศน์สองข้างทางไปเรื่อย ๆ ซึ่งส่วนมากเป็น
ทุ่งนาขาวเขียวตัดทแยงแล่งเนื่องจากเก็บเกี่ยวแล้ว

จนกระทั่งเวลาประมาณ ๘.๐๐ น. ก็มาถึง
สระบุรี เราแวะลงเหยียดแข้งเหยียดขาและซื้อของ
ใช้ที่ข้างทางอยู่ จากนั้นเราก็กตรงไปยังปากช่องซึ่ง
เลขทางแยกเขาใหญ่ไป ๓ ก.ม. เพื่อซื้ออาหาร
กลางวันเตรียมไปทานบนเขาใหญ่ เราใช้เวลาที่
นี้ประมาณครึ่งชั่วโมง เมื่อเรียบร้อยแล้วก็ย้อนกลับ
มาตามทางเดิม แล้วเลี้ยวซ้ายเขาดอนนระวีซึ่ง
ซึ่งเป็นถนนลาดยางอย่างดีเข้าไปอีก ๒๓ ก.ม. ถึง
ด่านตรวจของกรมป่าไม้ ซึ่งทั้งขาขึ้นและขาลง
เจ้าหน้าที่กรมป่าไม้จะขอตรวจรถ เพื่อความสุ
ดลกลอบนำของที่กรมป่าไม้ห้ามนำเข้าหรือออกจาก

โชว์ Face กันบรรด

วนอุทยานติดรถไปด้วยหรือไม่ ของที่หามนำเข้า
ก็บิ่นล่าสัตว์ต่าง ๆ ส่วนของที่หามนำออกก็อึด
ไม่ต่าง ๆ ที่ชนในวนอุทยาน แต่ก็ไม่เป็นปัญหา
อะไรสำหรับเราที่ด่านตรวจเงิน

พนักด่าน ตรวจมาถึงถึง ศาลเจ้าพ่อ เขาใหญ่
(เจ้าพ่อปลัดจ่าง) ซึ่งตั้งอยู่ที่เชิงเขาด้านขวามือ
เราจึงแวะเข้าไปกราบไหว้เพื่อขอให้ท่านช่วยคุ้มครอง
พวกเราในระหว่างที่มาเยือนเขาใหญ่นี้ มีบาง
คนในพวกเราที่เสียงเซิมเซ่เพื่อถามถึงเนื้อคู่และ
โชคชะตาของตน ขาชนส่วนใหญ่ก็จะขมข้ม
เมื่อได้ทราบคำทำนายของเจ้าพ่อ ฟากถนนตรงกัน
ข้ามกับศาล มีป้ายขนาดใหญ่เขียนโคลงกระทู้ไว้บท
หนึ่งเพื่อเตือนสติแก่ผู้มาเยือนว่า

เจ้า	ผู้ทรงฤทธา	เลอภพ
พ่อ	รักสรรพสัตว์จบ	เดือนธ
เขา	โชคป่ายลาสงบ	ตลอดทั่ว แคนนา
ใหญ่	ยิ่งใครรุกรลา	วิบัติแล้วผู้ทะนง

จากนั้นเราก็ออกเดินทางกันต่อไปตามทางที่
เริ่มชันขึ้นและมีทางโค้งหลายแห่ง เสียงรถค่อย ๆ
เร่งกระชั้นขึ้นเรื่อย ๆ บางครั้งก็ทำท่าว่าจะไปไม่
ไหวเมื่อเจอทางโค้งที่หักศอกและชันอย่างน่ากลัว
ทัศนียภาพสอง ข้างทาง ที่เรา มอง เห็น เต็มไป ด้วย
ต้นไม้ใหญ่น้อย และภูเขา สลับซับซ้อน สวยงาม น่า
ชมมาก บางตอนเป็นเหวลึกลงไป เบื้องล่างปกคลุม

ไปด้วยต้นไม้สูง ๆ มากมาย ทางที่เราขึ้นไปนั้น
ค้อมีเรือสวนลงมานัก บางตอนเป็นป่าสูงและตาม
ข้างทางมักจะมียักษ์บอกเอาไว้ว่า ทางเสื่อผ่าน
บ้าง ด้านข้างบ้าง แต่ไม่มีสัตว์อะไรโผล่มาให้
เราเห็นเลยสักตัวเดียว รอจนมาถึงบริเวณที่ทำการ
ของกรมป่าไม้บนเขาใหญ่เมื่อเวลาประมาณ ๑๑.๐๐ น.
เราหยุด ทลานจอครด ของนาตค กองแก้วซึ่งอยู่ใน
บริเวณเดียวกับที่ทำการ แล้วก็ออกกับตุ้ดักเข้าไป
ติดต่อกับ เจ้าหนาท องเรองทพท ซึ่งเราได้ ติดต่อมา

ล่วงหน้าแล้ว แต่ขณะนั้นบ้านพักบริเวณที่นาตค
ยังไม่ว่าง เราจึงไปดำเลียงเสบียงลงจากรดไปท
นาตค ซึ่งต้องเดินจากลานจอครดเข้าไปอีก
ประมาณ ๑๐๐ เมตร แล้วเราก็รับประทานอาหาร
กินกันเอง

หลังจากจัดการกับอาหารกลางวันคือข้าวผัด
ที่ชอมมาจากปากช่อง เราก็พักผ่อนเดินชมนาตคกัน

หน้าศาลเจ้าพ่อเขาใหญ่

ขนาดกองแก้วบนนาตกละเอียด ๆ ธรรมดา มีน้ำไหล
รินอยู่ตลอดเวลา เรายู่ที่นั่นประมาณครึ่งชั่วโมง
ก็กลับไปหาเจ้าหน้าที่ป่าไม้ใหม่ กรวณเขานูญาติ
ให้เราเข้าพักในเรือนรับรองได้แล้ว

เรือนพักที่นาตกลองแก้วนี้เป็นเรือนไม้ชั้น
เดียว อยู่ไม่ห่างจากตัวนาตกลมากนัก แม้จะมอง
ไม่เห็น แต่ก็ยังสามารถได้ยินเสียงน้ำสาดซ่าอย่าง
ชัดเจน เรือนหลังนี้กว้างขวางน่าอยู่มาก เป็นเรือน
ไม้มีบันได ๓-๔ ขั้นทอดขึ้นบ้าน ๒ ทางทั้งด้าน
หน้าและด้านหลัง รอบ ๆ บ้านมีระเบียงรับลม
ภายในมีห้องโถงใหญ่ พื้นขัดมัน รอบด้านเป็น

หน้าต่างกระจกบานใหญ่ นอกจากห้องโถงยังมี
ห้องนอนอีก ๓ ห้อง ห้องด้านขวาเป็นห้องเล็ก ๆ
ที่เหลือเป็นห้องใหญ่ ๆ ๒ ห้อง ที่เราพอจะเบียด
เสียดกันนอนได้

เมื่อเราจัดสรรที่พักกันเรียบร้อยแล้ว เราก็
เปลี่ยนเสื้อผ้าเป็นชุดบุกป่า เพื่อเตรียมจะเดินจาก
หนองผัดเข้าไปยังคลองอู่เต้าอันเป็นราชการแรกของเรา
เรา ชุดเดินป่าที่ได้รับความสนใจจากบรรดาเพื่อน
ฝูงมากคือชุดของหนอน ซึ่งเป็นเสื้อยืดแขนสั้นสี
เขียวอ่อน กางเกงขาสั้นสีเขียวแก่ ถุงเท้าสีเขียว
ของคณะจิตรลดา และที่พิเศษคือทอปูที่ครึ่งแข้ง

หลอมหนาวในบ้านพัก

สีดำ แอมควยหมวกเล่นกอล์ฟสีฟ้า นับว่าเป็นชุดที่เต็มยศที่สุดเลยทีเดียวนะ

เมื่อทุกคนเตรียมตัวกันเรียบร้อยแล้ว เราก็ไปรับเจ้าหน้าที่ซึ่งจะเป็นผู้นำทางในการเดินป่าครั้งนี้ เราเริ่มต้นด้วยการนั่งรถไปลงที่ปากทางเขื่อนองผกซ์ แล้วการเดินทางท่ามกลางแสงแดดที่แผดจ้าก็เริ่มขึ้น แต่ทุกคนไม่เคยเตรียมอะไรนัก กลับเดินลุยสังแสงดังไปตลอดทาง จึงทำให้ไม่มีสัตว์ชนิดใดกล้าโผล่ เจ้าหน้าที่ที่นำทางสะพายปืนลูกซองไปด้วย ทำทางมีธรรมาศศิทธิ์ ระหว่างทางก็เล่าเรื่องต่าง ๆ ที่น่าสนใจให้ฟังตลอดเวลา ทั้งพยายามชวนให้เราคุยกันไม่แปลก ๆ ที่เราไม่เคยเห็นไปตลอด จากปากทางเขื่อนองผกซ์เป็นดินลูกรังสีแดงปนทสูง ๆ ต่ำ ๆ ไม่ค่อยมีต้นไม้ใหญ่มากนัก ตามสองข้างทางมีต้นหญ้าสูง ๆ ปกคลุมไปทั่ว เราเดินลุยกันประมาณ ๒๕ นาที ก็มาถึงหนองผกซ์ที่หมมทางสองสัตว์ขนาดใหญ่ โกลิ ๆ กับทางมีหนองน้ำกว้างใหญ่ พวกสัตว์ชอบลงมากินน้ำในเวลากลางคืน เราก็หยุดพัก พอหายเหนื่อยก็เดินทางต่อไปยังคลองอี่เต่า ระยะทางตอนนี้เป็นป่าที่ขี้ทางเดินเต็มไปด้วยใบไม้แห้งร่วงหล่นลงมาที่ข้อมันกัน แสงแดดส่องลงไม่ใคร่ถึงพื้นดินเพราะต้นไม้ใหญ่ปกคลุมเต็มไปหมด เราเดินเรียงเดี่ยวไปเรื่อย ๆ ทางบางตอนก็ต้องข้ามลำธารเล็ก ๆ ด้วยสะพานที่ทำจากต้นไม้ทั้งหมด ระยะทางของนั่นเอง

ที่พวกเราได้ผจญกับทากดูดเลือด เราต้องหยุดการเดินทางหลายครั้ง เพื่อช่วยเหลือพวกที่ถูกทากเกาะซึ่งส่วนมากเป็นพวกที่สวมถุงเท้ารองเท้าของตัวเอง บริเวณนี้อากาศชื้นมาก เราเดินจนเหนื่อยแต่ไม่มีเหงื่อไหลออกมาเลยทำให้รู้สึกร้อน ๆ หนาว ๆ คล้ายกับจะจับไข้ ดังนั้นทากป่าตอนนั้นจึงถูก ปกคลุมไปด้วยความเงิบ สลับกับ แสง ของจิกจนเรไร ตอนนั้นแรงเดินซึกจะไม่มแล้ว ทั้งยังต้องผจญกับฝูงทากทำให้ความเร็วในการเดินลดลง จึงไม่มีใครสมักรที่จะสังแสงอีก นอกจากนาน ๆ จะมีแสงกู่ให้ข้างหน้าเดินช้าลง ผิดกับตอนเริ่มแรก ที่ออกเดินใหม่ ๆ ซึ่งตอนนั้น ป่าแทบ จะแตก ด้วยแสงลุยและแสงตะโกน

หลังจากที่ใช้ เวลา เดินกัน ประมาณ หนึ่ง ชั่วโมง ก็มาถึงคลองอี่เต่าซึ่งเป็นบริเวณป่าโปร่งเขียวชอุ่มไปด้วยต้นไม้ใหญ่ ทัศนียภาพสำหรับเจ้าหน้าที่ป่าไม่อยู่ด้วย เราจึงหยุดพักผ่อนและขอ นาดม จากเจ้าหน้าที่ แล้วแต่ละคนก็นั่งลงแกะทากออกจากขาอย่างเอาเป็นเอาตาย บางคนโดนเข้าไปถึง ๒-๓ รูต้องบีบด้วยพลาสติกกันเป็นการใหญ่ เราพักกิน ประมาณ หนึ่ง ชั่วโมง ก็เตรียมตัว เดินทาง กลับหลังจากที่ไต่รลลาเจ้าหน้าที่และศุนานาดมเรียบร้อยแล้ว ขากลับนี้ไม่ทราบว่าจะพวกเราเอาแรงมาจากไหนกัน หรือว่าจะป็น เพราะกลัวทาก เกาะ เหมือนเมื่อตอนขามา จึงทำให้การเดินทางกลับกลายเป็นงัวป่า

“โหม” หลังจากวิ่งน้ำ

ไป ขากลับพวกเราทำเวลาได้ดีมาก เพียงพัก
ใหญ่ ๆ ก็มาถึงหนองผักช้ ทุกคนต่างเหน็ดเหนื่อย
เมื่อล้าไปตาม ๆ กัน ถึงกระนั้นแต่ละคนก็ยังม
แรงฟึดที่จะวิ่งต่อไปอีกหลังจากที่ผลการตกลงกันว่า
คนที่ไปถึงที่พักสามคนสุดท้ายจะต้องเป็นผู้ออกค้ำ
นำหวาน

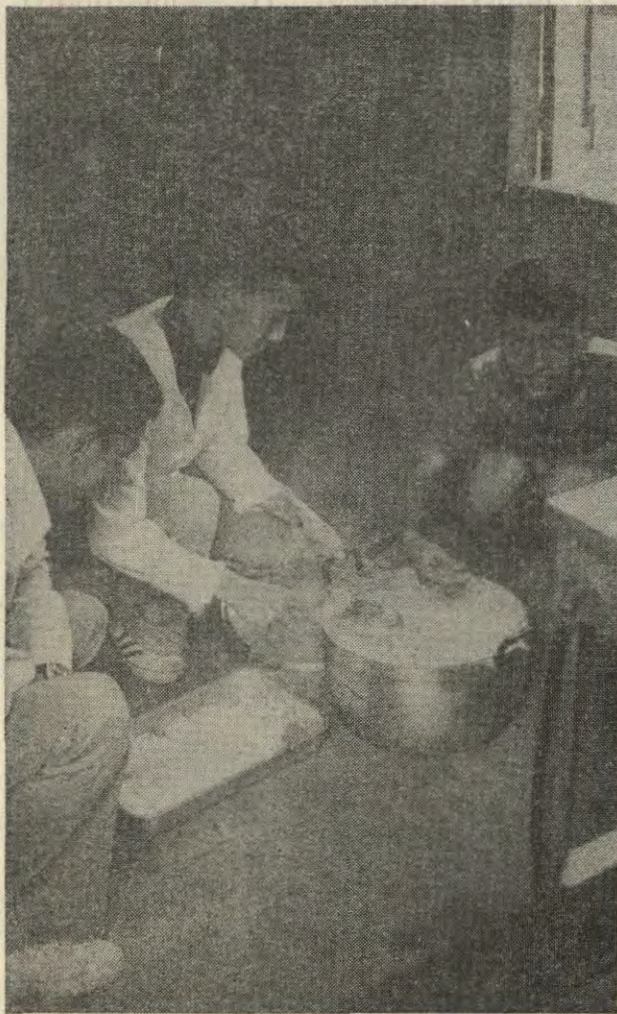
เมื่อออกมาถึงถนนสายใหญ่ การวิ่งมหา
วิบากก็เริ่มขึ้น ทุกคนต่างออกแรงวิ่งกันเต็มที่ไป
ตามถนนที่เบ้นทราบและเป็นที่สูงตลอดเวลา คน
ที่น่าสงสารที่สุดคือ หนอน เพราะต้องอึดรองเท้า

บูทออกวิ่งมาจนถึงที่พัก เมื่อทุกคนมาถึงเรียบ
ร้อยแล้ว ผลปรากฏออกมาว่าใครกินใครจ่าย
เพราะพวกที่มาถึงที่หลังเห็นมีขวดเปล่าตั้งอยู่เต็ม
ไปหมด จึงไม่ยอมแวะที่ร้าน ซึ่งอยู่ตรงทางเข้า
บ้านพัก แต่ถึงกระนั้น ช่น กับ กิม ก็ยังร่วมกัน
ทำสถิติถึงคนละ ๗ ขวด

เมื่อพักส่อนกันพอหายเหนื่อยแล้ว พวก
เราก็กเปลี่ยนชุดเตรียมตัวไปอาบน้ำที่นาคก เรา

สนุกสนานกันอยู่ไม่ได้ นานก็ต้องเปลี่ยนเครื่องแต่ง
ตัว เพราะหน้าเข็นมาก เวลา ๑๘.๐๐ น. เราไปทาน
อาหารเย็นกันที่โภชนาคารเขาใหญ่ ซึ่งได้ติด
ต่อไว้กันในราคาดพิเศษ อาหารเย็นวันนั้นมีผักกะน้า
และต้มยำ ปรากฏว่าทุกคนเจริญอาหารกันดี เพราะ
วันนั้นเหนื่อยกันมามาก ทั้งยังต้องส่งข้าววันเสนา
เพิ่มอีกเป็นพิเศษซึ่งทั้งหมดลงเป็นลำดับต่อไปพร้อม
ทั้งเสียงบันลือทอเสียงเพราะเจออาพรักเขาใหญ่

หมอ เออ! สมอสมเอง

เข้าแล้วจากนั้นคุณหมอวางก็แจกจ่ายยาแก้ไข้และ
แก้มาเลเรียให้แก่ทุกคน

เมื่อกลับถึงที่พักแต่ละคนก็แยกย้ายกันไป
พักผ่อน บางก็อ่านหนังสือ บางก็ซ่อมรองเท้า ที่
เหลือ ก็เตรียม ของที่จะทำอาหารเช้าวันรุ่งขึ้น
พอสัปดาห์ใกล้ดับ เราต้องหาเทียนมาจุดสำหรับคน
ที่นอนดึก อากาศที่กลางคืนหนาวมาก แต่เรา
เตรียมมาผจญกันเต็มที่ โดยการขนเสื่อผืนกันหนาว
มาเต็มกระเป่าทุกคน ประมาณเที่ยงคืนพวกที่
เหลือก็เข้านอนกันหมด และต่างก็เข้าสู่ภวังค์อย่าง
รวดเร็วด้วยความอ่อนเพลียท่ามกลางเสียงนาตกที่
ไหลอยู่ไม่ขาดสาย

๓ ม.ค. ๑๘ เข้าแรกบนเขาใหญ่ พวก
เราเดินมาพบอากาศอันหนาวเย็นของป่าเขา มีเสียง
สัตว์ต่าง ๆ ร้องลละเคล้าไปกับเสียงนาตกเสมือน
เป็นเสียงเพลงธรรมชาติ ซึ่งยากนักที่พวกเราจะ
ได้มีโอกาสอยู่ในบรรยากาศแบบนี้ หลังจากล้าง
หน้าล้างตาด้วยน้ำในหอน้ำ (ที่แสนล้น) แล้ว
พวกเราช่วยกันทำอาหารเช้าโดยมีก้อยเป็นหัวเรือ
ใหญ่ ชั่น แทนและอัมรังตำแหน่งที่อัครวีรลง
มา แผนกชมอาหารก็คือพวกที่เหลือทั่วไป

อาหารเช้ามี กาแฟ ขนมปังทาเนย แยม
และแซนวิชไข่ ส่วนมอกกลางวันเราเตรียมไปคือ
ข้าวผัดคอร์นกับพริกขี้หนูในถุงพลาสติกเพื่อนำไปทาน
ที่เหวสุวัดด้วย อาหารเช้ามันหอมหน่อกใจมาก
ถึงกับแอบหมาดง ๖ กู

หลังจากเก็บกวาดสิ่งของต่างๆ แล้ว เราก็เตรียมตัวออกเดินทางตามโปรแกรมต่อไปคือ ไปชมหน้าตกผากล้วยไม้ น้ำตกนี้เกิดจากห้วยลำตะคองเช่นเดียวกับน้ำตกก่องแก้ว ชื่อของน้ำตกนี้เรียกขานเพราะตำนานของนาตม "ห้วยแดง" กล้วยไม้ที่สวยงาม อันเป็นสัญลักษณ์ของน้ำตกแห่งนี้ เกาะอยู่มากมาย ซึ่งจะออกดอกสีแดงสะพรั่งในราว ๆ เดือนเมษายน น้ำเสียตยที่เราไปเร็วเกินไปจึงไม่มีโอกาสได้เห็น ในราว ๕.๐๐ น. รถพาเรามาถึงทางผาน้ำตก ซึ่งอยู่ที่ที่พักยามสายตรวจก.ม. ที่ ๔๖.๕ ถนนธนรัชต์ แล้วให้รถกลับไป

ที่พักโดยนัดให้ไปรับที่หิวสุดตอนเที่ยง เราหยุดถ่ายรูปกันที่ปากทางเข้ากัน ๒-๓ รูป แล้วก็เริ่มเดินเลียบฝั่งลำตะคองที่ร่มเย็นไปเรื่อย ๆ พวกเราเดินคุยกันไปโดยไม่รีบร้อนนัก ทางบางตอนก็รกและชันมาก เราเดินกันเกือบชั่วโมงก็มาถึงตัวน้ำตก หลังจากนั่งพักก่อนชมทิวทัศน์กันเป็นเวลาพอสมควรแล้วก็ออกเดินทางกลับ ขากลับเราใช้เวลาไม่ถึงครึ่งชั่วโมงก็ออกมาถึงถนนใหญ่แล้วเดินไปตามถนนซึ่งจะนำเราไปสู่หน้าตกหิวสุด ที่อยู่ห่างจากเราไปหลายกิโลเหมือนกัน การเดินทางช่วงนี้นับว่าลำบากพอคู่ทีเดียว แม้จะเป็นทาง

ช้กภาพที่ผากล้วยไม้

สำหรับรถแฉ่งแต่ก็เป็นทางที่ชันมาก พวกเราต้อง
เดินชันเขาลงเขาคดเวลา โดยเฉพาะขาลงมี
หลายคน ต้องวิ่งลง แล้วเบรค เกิดแตก ขนมา คอ ๆ
คั้งนั้นเดินมาถึงทางโค้งรุ่ม ๆ ขบวนจึงต้องหยุดพัก
กันเป็นเวลานานพอคุด บางครั้งก็มีการหยุดถ่ายรูป
กลางถนนนั่นเอง มีอยู่ครั้งหนึ่งกำลังแฉ่งกัน
อยู่ก็มรดคันหนึ่ง เลี้ยวโค้งมา อย่างรวดเร็ว เกือบจะ
ทับเอาตาคดโค้ง ชัน ซึ่งกำลังนอนฟังพาบอยู่บน
ถนนเตรียมจะถ่ายเต็มที่ พอฉบับ ๑-๒-รอมมา....
แฉ่งก็แตกออกอย่างฉับพลัน (เรูวจนกามันติดตาม
ไม่ทันที่เดีวละ....)

หลังจากที่เดินไปได้ราว ๓/๔ ของระยะทาง
ทั้งหมด ภูเขา ได้ เจียบและนึ่งปองถึยอมให้โดย
สมัครใจนึ่งคยรอดอยู่ข้างทางนั่นเอง ผู้ที่ไม่ยอม
แต่ก็ยังคงกักฟันเดินกันต่อไป จนกระทั่งเหลือ
เพียง ๓๐๐ เมตรจะถึงตัวนาคค ผู้ที่แข็งใจเดินกัน
มากก็เกิดความเหนื่อยจนอย่าง กระทั่งหันหลังให้รอด
หยุดรับ คงเหลือ ชัน กับนอน เท่านั้น ที่อดสำห
วังแข่งกับรถจนถึงที่หมาย (คนแรกเป็นตัวเก็ง
ส่วนคนหลังมาด้วยพลังแขนวิช)

ที่นาคคเหวสุวตม มีลานจอดรถ กว้างขวาง
มีศาลาไม้สองสามหลังตั้งอยู่ตรงทางที่จะไปลงยัง
เหวเบื้องล่าง เราพักทานอาหารกลางวันทันที จาก
นั้นก็ลงไปชมเหวสุวตกัน เหวและนาคคแห่งนี้
เป็นทิวทัศน์อันงดงามของภูเขาเขาใหญ่ นาคค

เกิดจาก ห้วยลำตะคองไหลตก ผ่านหน้าผา สูง ๒๕
เมตร ในฤดูฝนเหวสุวตจะมีน้ำมากและเซวจัด
น้ำจะไหลเทลงมาเต็มหน้าผา ตอนล่างของนาคค
จะมีละอองน้ำฟุ้งกระจายจนเป็นหมอกมัวไปหมด
เสียงของนาคคที่ตกลงมากระแทกพื้นเบื้องล่างทำ
ให้เกิดเสียงดังกึกก้องไปทั่วทั้งบริเวณ แต่ระยะนี้
เป็นฤดูร้อนจึงมีน้ำไม่ไคร่มาก ที่ที่พวกเราบางคน
สมัครจะเป็น "ซี" ลงน้ำให้ชุ่มฉ่ำใจ แต่ส่วนใหญ่
ที่เหนียว ๆ ก็แค่ลงเล่นน้ำเล่นเท่านั้นเอง น้ำเย็น ๆ
ภายใต้ต้นไม้ร่มรื่นช่วยผ่อนคลายความเหนื่อย
อ่อนได้อย่างดีทีเดียว

จากที่ครั้งหนึ่งของพวกเราสมัครใจจะเดิน
ต่อไปยังนาคคเหวไทร ส่วนที่เหลือก็กลับไปพัก
ก่อน นาคคเหวไทรอยู่เลขเหวสุวตออกไปอีกราว
๑.๕ ก.ม. เป็นนาคคที่ความงามอีกแห่งหนึ่ง
ทางเดินไปเป็นทางผ่านไบบนสันเขาซึ่งค่อนข้างจะ
เป็นทางราบ มีช่วงสุดท้าย เพียงเล็กน้อย ที่เป็นทาง
ชันลงจากไหล่เขาไปเป็นนาคค เราใช้เวลาราว
๓๐ นาทีกว่าจะเดินมาถึง หลังจากนั้นเราได้ไปชม
สนามกอล์ฟซึ่งดำเนินการโดย อ.ส.ท. สนาม
กอล์ฟแห่งนี้เป็นที่นิยมของชาวต่างประเทศ โดย
เฉพาะชาวญี่ปุ่นมักมาเล่นกันเป็นประจำกลับโดยรถ
ยนต์ที่ขอนมารับ แล้วจึงกลับที่พัก ประมาณบ่าย
๔ โมง พวกเราก็ดูกันไป เล่นนาคคกองแก้ว
วันนี้เราใช้เวลาค่อนข้างนานสักหน่อยเพราะน้ำยังไม่
เย็นมากนักเนื่องจากยังเป็นเวลาบ่ายอยู่

ระหว่างทางเดินไปเขาดงอี

ก่อนหกโมงเย็นเล็กน้อยเรามาถึงโกชนา-
เขาใหญ่อีกครั้งหนึ่ง รายการอาหารในคืนวันนี้คือ
ข้าวผัดพริกกับต้มจืด อันทำให้พวกเราคิดถึง
โรงเรียนขึ้นมาทันทีเพราะเป็นกับข้าวสไตล์เดียวกัน
นั่นเอง แล้วเราก็จัดการกินเรียบร้อยตามระเบียบ
ในตอนนภาจนอกมุ้งไปรยปรายลงมาเล็กน้อย

สำหรับคืนนี้เรามีรายการที่น่าสนใจและเป็น
ที่ชื่นชอบของนักท่องเที่ยวทั้งหลายที่มาเยือนเขา
ใหญ่ คือ การส่องสัตว์ โดยธรรมชาติเป็นนัก

ท่องเที่ยวทั่วไปก็มักจะให้รถของ อ.ส.ท. หรือกรม
ป่าไม้พาไป โดยเสียค่าธรรมเนียมเล็กน้อยสำหรับ
รถของ อ.ส.ท. และจ่ายเพียงค่าน้ำมันสำหรับรถ
ของกรมป่าไม้ ส่วนพวกเราไปโดยใช้รถของเรา
เอง และได้ติดต่อขอขืมสปอร์ตไลท์ของกรมป่าไม้
ทั้งนี้ผู้เป็นนักคู่เทศกตลอดรายการ เราแบ่งกัน
เป็นสองกลุ่มผลัดกันขึ้นไปนั่งส่องไฟอยู่บนหลังคา
รถ อากาศมันเย็นมาก ลมก็แรงจนทำให้พวกที่
นั่งข้างบนสั่นกันไปหมด คืนนี้โชคดีฝนเพิ่งจะ

ตกลงมา คั้งนั้นเมื่อเราแล่นรถออกมาได้ไม่เท่าไร
 เราก้พบควางเป็นจำนวนมากในทุ่งหญ้าสองข้างทาง
 สัตว์พวกนี้เมื่อฉายไฟไปกระทบดวงตามันจะมีแสง
 สะท้อนเป็นแววคล้ายมีดวงไฟเล็ก ๆ สองดวงฉาย
 อยู่ บางทีก็เห็นเป็นกลุ่ม บางทีก็เห็นเป็นตัวเดียว
 ยืนโดด ๆ ส่วนใหญ่พวกที่เห็นตัวเดียวมันมักจะม้เขา
 งามกว่าตัวอื่น ๆ เราออกไปส่องสัตว์อยู่ราว ๑
 ชั่วโมงจึงกลับที่พักพร้อมกับอาการค้ดจุมุกทุกคน
 เมื่อมาถึงพวกบรรดาพ่อครัวก็จัดการเปิด
 ครัวต้มโจ๊กกับกาแฟมาแก้งวงคนละแก้วสองแก้ว
 แล้วเราก้ซ้อมรำท้ดต่อ บางกลุ่มก็นั่งเกาถ้ดร้อง
 เพลงกัน อย่างสนุก สนานโดยม้ พกม และน้องป้อง

เป็นพิธีกรตลอดรายการ คั้งนั้นพวกเรอบางคนตก
 ลงใจจะไม่นอน แต่ในที่สุดก็พ่ายแพ้แก่ความง่วง
 และความอ่อนเพลี้ย พวกสุดท้ายเข้านอนในราว
 ตี ๓ แต่ก่อนนอนก็บ้าเพ็ญตนให้เป็นประโยชน์
 โดยการขนถ้วยชามออกไปล้างข้างนอก อากาศ
 หนาวตอนตี ๓ หนาวเย็นมาก แม้แต่โจ๊กที่วางไว้
 ข้างนอกยังแปรสภาพ จากของ เหลวเป็น ของ แข็ง
 ไปได้

๕ มี.ค. ๑๘ เราตื่นขึ้นมาด้วยความแจ่มใส
 หลังจาก รับประทานอาหารเช้าตามรายการเดิมแล้ว

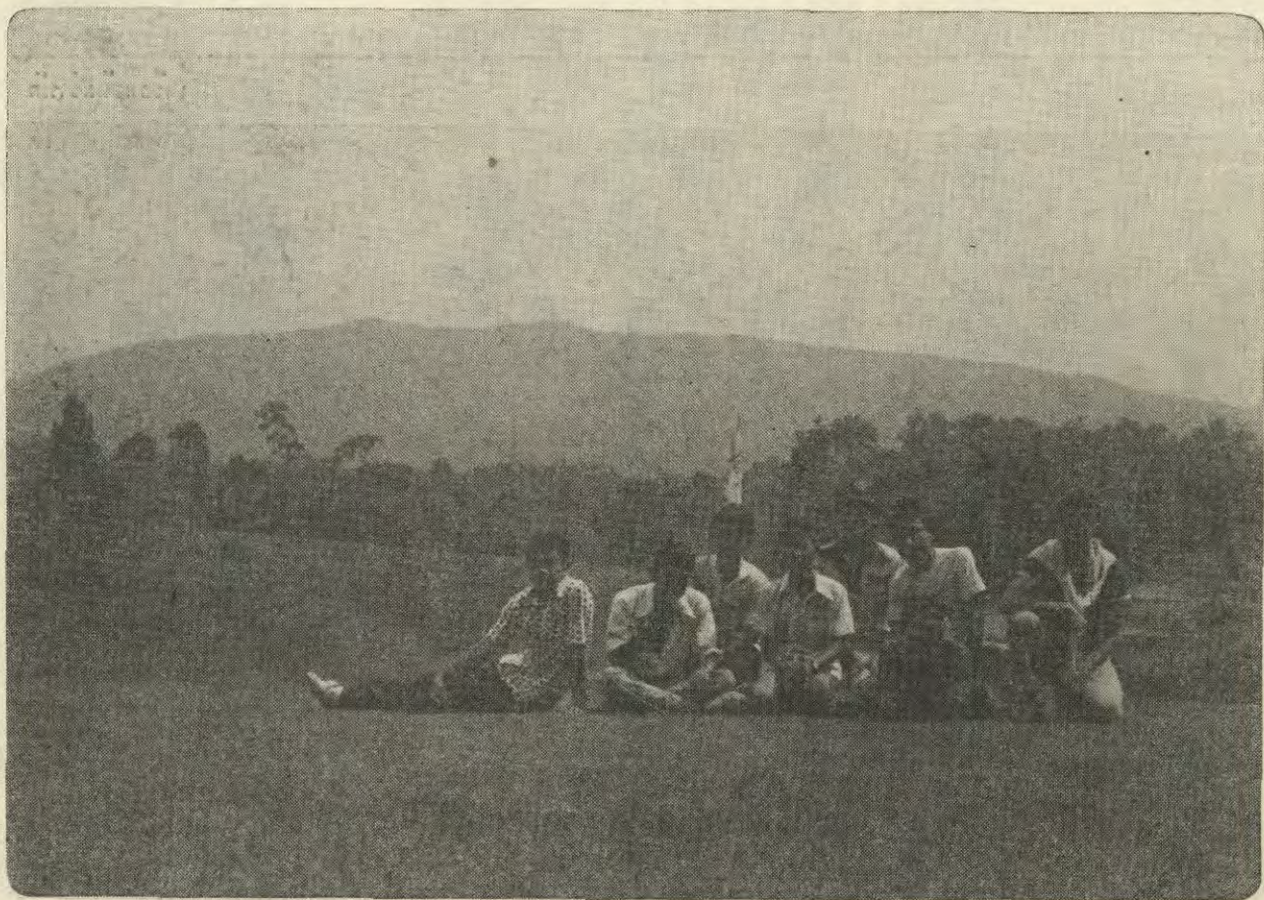
เตรียมซ้อมรำท้ด

ก็เริ่มขนของขึ้นรถแล้วไปขอบุคคลพวกเจ้าหน้าที่ป่า
ไม้ที่ได้ให้ความสะดวกแก่เรามาตลอด ๕.๐๐ น.
รถออกจากที่พัก มีการหยุดถ่ายรูปตรงที่ชมวิวซึ่ง
อยู่ริมเขา และแวะกราบเจ้าพ่อเขาใหญ่ก่อนออก
จากเขตนอุทยานแห่งชาติเขาใหญ่ ที่ได้ให้ความ
รรมชแก่พวกเรตลอดเวลาที่มาพักอยู่ ที่ศาล
เจ้าพ่อ การเสียดวง ค่ายเขมรช กเกิดชน ออกรง
หนึ่ง แต่ผลครวณออกมาสู้ก็จะไม่เป็นหน้าพอใจ
ของคนทีเสียดนัก โดยเลพาชะดถึงกับตีหน้ามูย
ออกมาเลยทีเดียว

เวลาประมาณ ๑๐.๓๐ น. เรามาถึงมวก
เหล็ก สถานทีหนักท้องเที่ยวทงหลายรูจักกันดี
เราลงมาซัดแข้งขดขา ชมภูมิประเทศ อยู่ราว ครึ่งช่ว
โมงก็ออกจากมวกเหล็กตรงไปยังฟาร์มโคนมไทย-
เดนมาร์ค เราแวะค้มนมสดกันคนละ ๒-๓ ถูง
แล้วจึงเลยเข้าไปชมโรงเลี้ยงวัวและโรงรีดนม กิจ
การของฟาร์มนเจริญมากทีเดียว เราหยุดชมได้
ครู่ใหญ่ก็ต้อล่า ทัพออก เพราะทน ต้อกล่น อันรูน
แรงไม่ไหว เราหยุดพักทานอาหารกลางวันคือ
ข้าวผัดคอร์นบีฟอาหารหลักที่สวนพฤกษชาติทุแล

สนามกอล์ฟเขาใหญ่

เราใช้เวลารับประทานอาหารประมาณ ๔๐ นาทีจึงออก
เดินทางตรงตรงไปยังพระพุทธบาท เมื่อเสร็จจาก
นันทนาการรอยพระพุทธบาทแล้วเราก็มุ่งตรงไปสู่จุด
หมายสุดท้ายของเราคือลพบุรี ททพวกเรายากไป
กันมากที่สุด เพราะอะไรเดี๋ยวคงได้ทราบ

เราเข้ามาถึงเขตอำเภอเมืองลพบุรีเมื่อเวลา
เกือบบ่ายสองโมง หยุดรถสักการะพระบรมรูปของ
สมเด็จพระนารายณ์ ๗ บริเวณศาลากลางจังหวัด

เราอยู่ที่นั่นได้ไม่นานเพราะสู้กับแสงแดดอันร้อนระอุ
ยามบ่ายไม่ไหว จากที่นั่นเราเลยไปชมสระแก้วและ
ศาลพระกาฬ เสร็จแล้วก็ตรงไปพักผ่อนที่บ้านของ
คุณราว ๑ ชั่วโมง เพื่อคลายความเมื่อยล้า ที่
เองพวกเราจะหาหาเหนื่อย เมื่อน้องสาวของ
คุณทั้ง ๒ คน ขกน้ำและของว่างมาแจกจ่าย ก่อน
จะกลับก็ฉ้อโอกาสซักภาพหมู่โดยที่แต่ละคนข้มกัน
แก้มแทบปริ (ข้มให้คนถ่ายรูปให้กล้องก็ไม่ทราบ)

บ้านฮั่น (คุณพ่อดำ)

แต่น่าเสียดาย ที่แสงไม่พอ จึงทำให้ พวกมดแดงทั้ง
หลายผืนหวังเป็นอย่างยิ่ง

เราตรงกลับกรุงเทพ ฯ โดยใช้เส้นทางสาย
เอเชีย ระหว่างทางตอนแรก ๆ ก็ยังมีเสียงคุย
สนุกสนานคึกคัก แต่เมื่อนานเข้าก็ซึกจะฟุบกันไป
ทีละคนจนเกือบหมดทั้งคัน รอมมาถึงกรุงเทพ ฯ
เมื่อเวลาประมาณ ๕ โมงเย็น จากนั้นเราก็แยกย้าย
กันกลับบ้าน พร้อมกับความทรงจำและมิตรภาพ
อันแน่นแฟ้นซึ่งชนสำหรับพวกเรา เป็นอันว่าการ
ไปเที่ยวของพวกเราในครั้งนี้ก็จบลงแต่เพียงเท่านั้น

การเที่ยวเขาใหญ่ครั้งนี้ นับว่าได้ผลตอบ
แทนที่คุ้มค่า เพราะเราได้พบเห็นทัศนียภาพที่
แปลก ๆ และสวยงามมากแห่งหนึ่ง ได้พักผ่อน
ภายหลังได้คร่ำเคร่งกับคำหับคำรามตลอดปี อีกทั้ง
ยังได้สนุกสนาน ระหว่างเพื่อนฝูง ด้วย กันใน
สถานที่ที่ไม่มีใครสามารถ จะเข้าไปยุ่งเกี่ยวกับ
เราเหมือนดังว่าอยู่ในโลก ๆ หนึ่งที่มีแต่มิตรภาพ
แต่ทั้งหมดที่สำเร็จลงได้ ก็เกิดขึ้นจากความ
ร่วมมืออย่างดีของพวกเราทุกคน และขอขอบคุณ
ทุก ๆ ท่าน ที่ได้กรุณาให้ ความช่วยเหลือพวกเรา
อย่างดีโดยตลอดมา ณ ที่นี้ด้วย

หากฉันมีที่ดินเป็นอันฐาน

กะโครงการเอี่ยมละออปลูกกอไผ่

จะพรวนดินรดน้ำให้อำไพ

จนไผ่ใจแตกกอพองามตา

จะตัดไม้ไผ่ลำมาทำเข่ง

จะสานเองเข่งใจไม้ไผ่ป่า

บรรจุกักจักจัดเต็มอัตรา

ใส่เข่งแบกขึ้นบ้านามอบเธอ

จุลพงษ์

เพื่อนรัก

ปี ๐๕ เป็นปีเริ่มแรกสำหรับพวกเรา "V.C. 48" ตอนนั้นเรามากน้อย ๓๕ คน ต่อมากเพิ่มจำนวนขึ้นและหดหายไปบ้างตามกาลเวลา จนกระทั่งเหลือเพียง ๔๖ คนในที่สุดท้ายที่พวกเราได้ศึกษาอยู่ในชาชีวารุช แม้จะมีเพื่อนร่วมรุ่นของเราบางคนต้องจากไปก่อนที่จะจบการศึกษาชั้นสูงสุดของโรงเรียน ด้วยเหตุผลของแต่ละคนก็ตาม พวกเรายังคงอยู่ต่อมาก็ไม่เคยล้มเหลวว่าช่วง ๑๐ ปีที่ผ่านมาเขาเหล่านั้นได้อยู่ร่วมกับพวกเราในฐานะเพื่อนและลูกศิษย์ารุชคนหนึ่ง ตราบใดที่พวกเรายังมีชีวิตอยู่และเมื่อใดก็ตามที่เรานึกถึงกลุ่มของเรา "V.C. 48" แน่ละย่อมต้องมีเขาเหล่านั้นอยู่ในห้วงนึกและความคิดคำนึงของพวกเราตลอดไปและตลอดกาล

คณาพิบูล พิบูลสงคราม (อยู่กับเรา ๔ ปี ป. ๔—ม.ศ. ๔)

๖๓ ซอยช่องลม (๕๑) สุขุมวิท กรุงเทพฯ
“แจ็ก” ในสายตาของคนทั่วไป จะเห็นว่า เป็นเด็กเรียบร้อย ก่อนข้างจะเจิบขรม แต่เมื่ออยู่ในหมู่เพื่อนฝูงที่สนิทด้วยกันแล้ว แจ็กก็ไม่ไช้ข้อยเลขที่เดียว ตอนนั้นได้ข่าวว่าแจ็กกำลังหัดเรียนวิธีจับสาว ๆ มะกัน (จา) อยู่

ชนก ภูมิตัน (อยู่กับเรา ๗ ปี ป. ๔—ม.ศ. ๓)

๔๐ ตรอกจักรเพชร กรุงเทพฯ
“นก” เป็นนิกเนมที่เพื่อน ๆ ใช้กันแพร่หลาย นกมาเข้าในชั้น ป. ๔ สมัยเขาวัยชก เป็นนิกกว่าชนาตัวสำคัญของเด็ก ๓ พอมายอยู่

จิตรลดา นกก็เปลี่ยนอาชีพไปจับ Racket เทนนิส และสควอชจนได้เป็นตัวแทนของคณะ เพื่อน ๆ ทุกคนรักนกมาก เพราะนกมีนิสัยร่าเริงและมีก๊มเรื่องราว ๆ มาให้เพื่อนฝูงได้หัวเราะกันบ่อย ๆ

ชนกชัย เมนะสุด (อยู่กับเรา ๕ ปี ป. ๓—ป. ๗)

๑๔๕๐ ถนนนครไชยศรี อ. พญาไท กรุงเทพฯ

เพื่อนเรากันได้อำลาพวกเราไปก่อนเวลาอันสมควร “ใหม่” อยู่กับพวกเรา ๕ ปีตั้งแต่ ป. ๓—ป. ๗ แล้วจึงลาออกไปศึกษาต่อยังสถาบันอื่น สมัยเด็ก ๆ ใหม่เป็นนักประดิษฐ์หัวก้าวหน้าของเด็ก ๓ ทำให้เพื่อน ๆ ได้มีของเล่นแปลก ๆ อยู่เสมอ

จักรกริช สหัสโรกร (อยู่กับเรา ๗ ปี ป.๔-ม.ศ.๓)

๒๕๐ ประตูน้า ภาษีเจริญ

การพูดจาพาทของจ๊วย บางครั้งทำให้พวก
เราไม่อาจจะนั่งเฉยได้ แต่ในด้านส่วนตัวแล้ว
จ๊วยก็เป็นเพื่อนที่น่านรักและน่ารักคนหนึ่ง

ธนาวุฒิ ศาสตรสินธุ์ (อยู่กับเรา ๑ ปี ป.๕)

วชิราวุธวิทยาลัย อ.คูสัด กรุงเทพฯ

เพื่อน ๆ หลายคนเกือบลืมไปแล้วว่า “โจ”
ก็เคยเป็นเพื่อนร่วมรุ่นกับเราเหมือนกัน เพราะ
เวลานั้นผ่านมาหลายปีแล้ว แต่ถึงกระนั้นก็ตาม
นิสัยและความประพฤติของโจก็ไม่เปลี่ยนแปลงไป
ตามกาลเวลา

ดร.เทพ บุญยสุขานนท์ (อยู่กับเรา ๗ ปี ป.๔-
ม.ศ.๓)

๑๕๒ ถนนเจริญนคร บุคคโล กรุงเทพฯ

“เบรน” คือชื่อที่เพื่อน ๆ เรียกเนื่องจาก
คอที่ท่ามม ๔๕ นิ้วเอง ใครดูภาพยนตร์เรื่อง
“The Brain” คงจำเขาได้ เบรนเป็นนักกีฬาที่
เข้มแข็งของ ผ.บ.ก. แต่โรงเรียนแล้ว เบรนเป็น
โรคแพ้ตำราอย่างแรง เบรนเข้าวชิราวุธมาตั้งแต่
ป.๔ กว่าจะรอดสันดอนมาได้ก็หกชั้นคือ พอมา
ถึง ม.ศ.๓ เบรนก็อำลาไปศึกษาต่อที่ ร.ร. อันอย่าง
หน้าชนตาบาน (สบายแล้วละเพื่อน)

นิโธธร ศรีโยธิน (อยู่กับเรา ๕ ปี ป.๔-ม.ศ.๑)

๗๒/๑๕ ถนนดำรงรักษ์ บ้านนาคร
กรุงเทพฯ

“ชี่” อยู่กับพวกเรานานพอสมควร ชี่เป็น
คู่หูของแหลม ไกรที่อยู่เด็ก ๓ คงจะจำได้ว่าเห็น
ชี่ที่ไหนต้องเห็นแหลมที่นั่น ในระยะหลัง ๆ เมื่อชี่
กลับไปเรียนที่บ้านเดิมคือทลทบูรแล้ว ก็ขาดการ
ติดต่อเลย ไม่ค่อยได้ทราบข่าวคราว

วีรศักดิ์ ชุนทอง (อยู่กับเรา ๖ ปี ป.๔-ม.ศ.๒)

๑๑๕๑/๔ ซอยรมชชัย ถนนนครไชยศรี
อ.พญาไท กรุงเทพฯ

“อ้อม” เป็นเด็กที่น่านรักและเรียบร้อยของ
ครูอาจารย์ทุก ๆ ท่าน แม้อ้อมจะจากไปอยู่สวน
กุหลาบ ก็ไม่ขาดความสนใจหันไปฝากพวกครู
ที่สวนกุหลาบด้วย จนได้รับเข็มเด็กดีของโรงเรียน

อากาศ ชูโต (อยู่กับเรา ๗ ปี ป.๔-ม.ศ.๓)

๓๐๒/๓๒๑ อาคารสงเคราะห์สลากกินแบ่ง
รัฐบาล คลองประปา กรุงเทพฯ

“แทน” เป็นเด็กสุภาพเรียบร้อยสำหรับ
อาจารย์ทั้งหลาย แต่เมื่อแทนอยู่ร่วมกับเพื่อน ๆ
ก็กลายเป็นคนพูดมากเสียงดังไป แทนเป็นเพื่อน
สนิทของ หนอน-ก้อย-อ้อม ใคร ๆ มักจะเห็น
๔ คนนี้อยู่ร่วมกันเสมอ แทนไม่ใช่คนเรียนเก่งแต่
ก็ไม่ค่อยสอบตก แทนอยู่กับเราจน ม.ศ.๓ จึง
ออกไปเรียนต่อที่วิทยาลัยจักรพงษ์ภูวนาท

รังสรรค์ พรเรื่องวงศ์ (อยู่กับเรา ๗ ปี ป. ๔—
ม.ศ. ๓)

๔๑ ถนนรามเมศวร์ ต. กุหาสวรรค์ อ. เมือง
พทล

ด้วยคารม ที่กลมกลาย และ ออกจะกวน ๆ อยู่
สักหน่อย เขาจึงได้รับสมญานามว่า “ขาน” แต่
ทุกครั้งทีเพื่อนเรียกขาน เจ้าตัวจะตอบด้วยเสียง
สละบัต ๆ แบบไม่พอใจว่า “อ้อซอรังสรรค์ (ไว) และก็ไม่ได้เกิดเหตุวนด้วย”

ฤทธิรงค์ สัมผัสสุวรรณ (อยู่กับเรา ๑๔ วัน ม.ศ. ๑)

๓๑๔ ถนนพหลโยธิน ต. สามเสนใน
อ. พญาไท กรุงเทพฯ

เขาผู้นี้มีเวลาอยู่กับเราน้อยที่สุดคือ ๒ อาทิตย์
เท่านั้น ทำไมเขาถึงออกม้น้อยคนทูลู รู้แต่ว่าเขา
ไปอยู่สวนกุหลาบท่ามกลางสาว ๆ เอ๊ย! หนุ่ม ๆ

ประพนธ์ หัตถนะ (อยู่เรา ๓ ปี ม.ศ. ๑—ม.ศ. ๓)

๕๒ อาคารทิปุลเวสม์ กลองตัน พระ
โขมง กรุงเทพฯ

“บ๊น” ได้เรียนร่วมกับเราเพราะบ๊น
บอกว่าตกรอเพื่อน ๆ บ๊นเรียนกับเรา ๓ ปีแล้ว
ก็ออกไปเมื่อสน ม.ศ. ๓

สุรพล จันทรสุวรรณ (อยู่กับเรา ๒ ปี ม.ศ. ๓—
ม.ศ. ๔)

ค่ายธนระวัติ ปรานบุรี ประจวบคีรีขันธ์
“คู้” มาร่วมรุ่นกับเราเมื่อตอน ม.ศ. ๒

คู้เป็นคนไม่ถนัดตัวจริงเข้ากับเพื่อน ๆ ได้ดี คู้มี
คู่ขาอยู่ ๒ คน คือ “อมต์” และ “จิว” คู้
จากเราไปด้วยเหตุผลจำเป็นของเจ้าตัวบางประการ

ทองเป่า บุญหลง (อยู่กับเรา ๘ ปี ป. ๓—ม.ศ. ๔)

๘ อ. พหลโยธิน กรุงเทพฯ
หนุ่มรูปร่างสูงใหญ่ผู้มีลักษณะเป็นฝรั่งคน
มีชื่อว่า “เป่า” เป่าเข้าคณะในตั้งแต่ ป. ๗ ด้วย
ความแก่ เป่าก็เลยได้เป็นหัวหน้าเมื่อตอนปลายปี
ม. ๗ แต่เป็นได้ไม่นานก็ถูกสภากลางมติไม่ไว้ใจ
ซะก่อน เป่าก็เลยต้องอำลาเพื่อน ๆ ไปตอน ม. ๗
นั่นเอง

ธีรนต์ อนิวรรณ (อยู่กับเรา ๑ ปี ป. ๕)

๑๑๕ ซอยเบญจมิตร อ. กรุงเทพฯ—นนทบุรี
บางซื่อ กรุงเทพฯ

“เต้า” เป็นเพื่อนร่วมรุ่นกับเราในระยะ
เวลาอันสั้น เพราะเต้าต้องการให้ภูมิแน่นเอาไว้
ตอนเติบโตใหญ่จะได้สบาย เต้าก็เลยแกล้งตกเสีย
เมื่อตอน ป. ๕ เพื่อน ๆ ก็เลยแฉงเต้าไป

ปรเมษฐ์ วิศิษฐการ (อยู่กับเรา ๗ ปี ป. ๔—ม.ศ. ๓)

๒๒๕๘ พหลโยธิน สามแยกเกษตร บาง
เขน กรุงเทพฯ

“ใหม่” เป็นขอเล่นขานานแท้และดั้งเดิม
ของหนุ่มรูปหล่อคนใหม่มีอายุมา ๗ ปี บอกว่า
เซ่งหน้าพวกเรา จึงออกไปหาหน้าแจ่ม ๆ แฉง ๆ
ต.อ. แต่ใหม่ก็ยังงมาเยี่ยมเยือนเพื่อนฝูงอยู่เสมอ

วินิจ นิลกำแหง (อยู่กับเรา ๔ ปี ป. ๕-ม.ศ. ๑)

๓๔๕ สุขุมวิท กรุงเทพฯ

เนื่องจากมีใบหน้าเหมือนน้องชายมาก
เพื่อน ๆ จึงเรียกว่า “แฝด (พี่)” แฝดเป็นคน
รักสนุกและรักเพื่อน ในด้านการเรียนแฝดไม่ค่อย
สนักแต่นัก แต่ในทางกีฬาแล้วแฝดไม่ใช่ข้อยกเว้น
ตั้งแต่ออกไปศึกษาการติดต่อกับพวกเรา เลยไม่ได้
ข่าวคราว

วินัย นิลกำแหง (อยู่กับเรา ๖ ปี ป. ๕-ม.ศ. ๓)

๓๔๕ สุขุมวิท กรุงเทพฯ

“แฝด (น้อง)” มักจะมีเรื่องมาหลอก
เพื่อน ๆ โดยอาศัยความ “เหมือน” มาทำให้ปวด
หัวกันบ่อย ๆ ทั้งสองแฝดเข้าวิชาวุธพร้อมกัน
แต่แฝด (พี่) ออกไปก่อน เหลือให้น้องอยู่ดាំทั้ง
หนัก ๆ เข้าด้วยความลึกลับที่ แฝดก็เลยตามออก
ไปตอน ม.ศ. ๓

สุเทพ จิตนาวสาร (อยู่กับเรา ๒ ปีครึ่ง ม.ศ. ๑-
ม.ศ. ๓)

๕๖ หมู่ ๑๐ ต. มะขาม อ. เมือง จันทบุรี

พอเอ่ยถึง “น้อง” ใคร ๆ ก็รู้จัก เพราะ
ความไม่ถ่อมจะเต็มเต็งของพี่แกดังไปไกลเหลือเกิน
น้องมักจะทำในสิ่งที่คนทั้งหลายไม่ทำกัน เช่น การ
ท่อง “คึกขันนารี” นอกจากนั้นน้องยังเก่งถึงขนาด
อ่านภาษาอังกฤษทุกตัวใหม่ เอส ได้ ตอนนั้นได้
ข่าวว่าเป็นนักปลุกกระดุมอยู่แถว ๆ จันทบุรีโน่น ขอ
ให้โชคคณะเพื่อน

อารัญ ผลคำชาย (อยู่กับเรา ๑ ปี ม.ศ. ๔)

๑๒ หมู่ ๔ ต. บางหญ้าแพรก อ. เมือง

สมุทรสงคราม

“อ้อมดี” เป็นประโยชน์ที่เจ้าตัวนิยมใช้เป็น
ที่สุด หลังจากรับประทานอาหารแล้ว จึงเป็นชื่อ
ที่เพื่อน ๆ เรียกกันตามคุณสมบัติ อ้อมดีมีโอกาส
เรียนกับเราแค่ปีเดียวเท่านั้น ทั้ง ๆ ที่น่าจะนาน
กว่านี้สักหน่อย แต่ดวงไม่ค่อยจะสมพงษ์กัน อ้อมดี
จึงจำเอนต้องจากพวกเราไป

นิพนธ์ มลินทสุวรรณ (อยู่กับเรา ๓ ปี ม.ศ. ๒-
ม.ศ. ๔)

๔๑๔ ต. อีสราภพ บางกอกน้อย กรุงเทพฯ

อาจจะเป็นเพราะความเฉลียวของ “เฉลย”
จึงทำให้เฉลยตามเพื่อนรุ่น ๔๗ ไปไม่ทัน เฉลย
จึงต้องอยู่กับพวกเราอีก ๓ ปี

เชษฐา คล้ายอินทร์ (อยู่กับเรา ๑ ปีครึ่ง ป. ๔-
ม.ศ. ๔)

๕๕๕ ต. สุขุมวิท ตรงข้ามกรมอุตสาหกรรม

กรุงเทพฯ

ด้วยรูปร่างที่เล็กสมส่วนและใบหน้าอันคม
สัน ประกอบกับนิสัยที่เฮฮาเสมอ จึงทำให้ “จ้อย”
เป็นที่รักของพี่ ๆ และเพื่อน จ้อยอยู่ดูงานที่ศิลป์
(พิเศษ) เพียงครึ่งปีเท่านั้น ก็บินไปใช้ชีวิตท่าม
กลางกลิ่นเนยที่ State

สารวัตร คามพิทักษ์ (อยู่กับเรา ๖ ปี ป. ๖-ม.ศ. ๔)

๒๕๕/๕๐ พระโขนง กรุงเทพฯ

“สัง” มันนิสัยทรนแรงเฮฮาและพยายามที่จะเข้ากับเพื่อนฝูงให้ได้ในทุก ๆ เรื่อง เสน่ห์ของสังอยู่ที่จมูกอันงอมบนใบหน้านั่นเอง

โอฟาร มงคลศิริ (อยู่กับเรา ๓ ปี ป. ๓-ม.ศ. ๒)

๑๔๖/๒๘ ซอยปลุกจิต ๓ ลุมพินี

กรุงเทพฯ

ความจริงเขาก็ยังดูหนุ่ม แต่ใคร ๆ พากันเรียกว่า “แก” แก้มความคล้ายคลึงกับลูกกุนทลณะจิตรลดามาก (ตามความเห็นของเพื่อน ๆ ร่วมคณะ) แก่เริ่มชีวิตในโรงเรียนมาตั้งแต่ ๐๕ สมัยเด็ก ๆ แก่ก็ไม่เคยสอบตก เฝงจะเริ่มรู้อธิสอบตกตอนอยู่คณะในเอง แก่เป็นเพื่อนคู่หูคนหนึ่งของนก เรามักเห็นอ้วน-คอมคู่นไปไหนด้วยกันเสมอ

กิตติชัย เทพหัสดิน ณ อยุธยา (อยู่กับเรา ๘ ปี

ป. ๓-ม.ศ. ๓)

๕๐๗/๓ อ. ศรีอยุธยา คูสุต กรุงเทพฯ

“จิบ” เข้ามายู่ร่วมกับเรานานอง ๘ ปี ตั้งแต่ปี ๐๕ อันเป็นปีแรกของพวกเราจนถึง ม.ศ. ๓ จิบก็อาสาพวกเราไปเรียนต่อต่างประเทศ ในวัยเด็กเท่าที่จำได้ จิบเป็นคนเงิบขรม แต่พอโตขึ้นจิบกลับเป็นคนเอะอะไปได้อย่างน่าอัศจรรย์ จิบเคยทำงานใหญ่ให้เพื่อน ๆ ทุกคนไม่มัววันลมจิบได้แน่นอน

วรรณ จำบริศน์ (อยู่กับเรา ๑ ปี ม.ศ. ๔)

๕๑/๓ ซอยพงษ์สวัสดิ์ อ. สนาบบิน

นนทบุรี

“เบ้ง” เป็นคนเงิบ ๆ จึงไม่ค่อยทราบเรื่องราวของเบ้งมากนัก เบ้งมาเรียนร่วมกับเราเพียง ๒ ปี จบ ม.ศ. ๔

วันชัย สุนทรญาณกิจ (อยู่กับเรา ๘ ปี ป. ๓-

ม.ศ. ๓)

๘๕ ตรอกธรรมา รongเมือง อ. กรุงเทพฯ

อ. ปทุมวัน กรุงเทพฯ

“โจย” หรือ “ไซ” เป็นเพื่อนคู่รักคู่แค้นของปาน ทุกวันทั้งคู่มองเรื่องเอกเจียงกัน เมือเขาว่าโจยมเรื่องททำให้เพื่อนขบขันอยู่เสมอ แต่ถ้าจะเขียนลงไปก็จะเป็นการประจานกัน หากใครอยาก ทราบ รายละเอียด ตามพวก เด็ก ๒ คูได้ โจยอยู่กับพวกเราได้เพียง ๘ ปี ก็อำลาพรรคพวกไปสู่ ต.อ.

วรวิทย์ โอสถานุเคราะห์ (อยู่กับเรา ๒ ปี ป. ๓-

ป. ๔)

๘ สุขุมวิท ๕๖ กรุงเทพฯ

“กุก” เป็นเด็กตัวอ้วนกลม ๆ มาอยู่กับเราเพียง ๒ ปี ซึ่งกุกนานักหนามาแล้ว จึงต้องขอมรับ สารภาพว่า เกือบ ลม เพื่อน ฝูง ไป เสีย แล้ว (หวังว่าคงให้อภัยด้วย)

วสันต์ จารุกฤต (อยู่กับเรา ๗ ปี ป. ๔-ม.ศ. ๓)

๑/๑๖ ซอยบุญพระเวา บางซ้อ คุสิต
กรุงเทพ ฯ

ตั้งแต่ "เบ" ออกจากชัรวุชไปก็หาย
เงิบไม่มีข่าวคราว ทำให้เพื่อนฝูงเกือบจะลืม คิด
แต่ว่าในสมัยเด็ก ๆ ที่อยู่ร่วมกัน เบเป็นคนที่สนุก
พูดจาแฉ่ง ๆ เป็นที่ชอบพอของเพื่อน ๆ เหมือนกัน
เราจึงลืมเบไม่ลง ทำให้เบจึงออกจากโรงเรียนไม่
คอยมีใครรู้ และยังเป็นทั้งสังขของเพื่อน ๆ อยู่จน
เดี๋ยวนี้

องเอก อนันต์ปริต (อยู่กับเรา ๑ ปี ป. ๕)

๑๒ หลัง ร.พ. บางรัก สลัม กรุงเทพ ฯ

เพื่อนเรากันแทบไม่มีใครมาแต่ไหนรูสึกมันน้อย
คนที่จำได้ เขาอยู่กับเราเพียงบเดียว คือเมือบ
๒๕๑๑ แล้วก็หายไปอย่างไม่มีร่องรอยไม่มีใครได้
พบปะเจอเจอออกเลย

สุธรรม อมโนทัย (อยู่กับเรา ๘ ปี ป. ๔-ม.ศ. ๔)

๒๔๘ ปากนา สมุทรปราการ

๘ ปี "จิว" อยู่กับเราตั้งแต่เด็กจนโตช่วย
เป็นคนที่ทำให้เพื่อนฝูงหัวเราะได้บ่อย ๆ ในยามที่
เพื่อนเหงา จิวก็ทำให้หายเหงา ในยามที่เพื่อน
สนุก จิวจะทำให้ยิ่งสนุกมากขึ้น จิวอดทนมา
จนถึง ม.ศ. ๔ เมื่อเห็นว่าไม่ไหวจึงออกไปต่อ
ที่อื่น แต่ได้ข่าวว่าจิวผ่าน มอ ๘ ตุลาคมแล้ว
ขึ้นด้วย

ชัยพร คำรณยุทธ (อยู่กับเรา ๔ ปี ป. ๗-ม.ศ. ๓)

๑๓/๑-๒ ถนนเดชะวณิช ข้างตลาด
บางซ้อ อ. คุสิต กรุงเทพ ฯ

เป็น ผ.บ.ก. ที่อยู่ในชัรวุชไม่ค่อยจะนาน
ก็เข้าตอน ป. ๗ แล้วก็ออกตอน ม.ศ. ๓ แม้ว่า
จะเป็นระยะเวลาอันสั้นก็ตาม แต่เราก็มักจะลืม
เขา "ไฝ" เป็นนิกนามที่เพื่อน ๆ เรียกกัน ไฝมัก
จะเป็นตัว "ใจ" สำหรับเพื่อนเสมอ น่าเสียดย
ที่ไฝต้องจากเราไปเสียก่อน

ทศไนย วิชัยธนพัฒน์ (อยู่กับเรา ๖ ปี ป. ๕-
ม.ศ. ๓)

๑๕ ตรอกสาเก อ. ราชดำเนิน ต. บวร
นิเวศน์ กรุงเทพ ฯ

"ชกษ" เป็นคนที่รูปร่างที่ค่อนข้างจะเตี้ย
เล็กอยู่สักหน่อย แต่ทำไมเพื่อนฝูงจึงเรียกว่าชกษ
ก็ไม่รู้ได้ ชกษมักจะเป็นศูนย์รวมของอวัยวะเบอง
ตาจากพรรคพวกอยู่เรื่อย เนื่องจากความกวนของ
เจ้าตัวนั่นเอง แต่ถึงยังไงเพื่อน ๆ ก็ยังรักชกษ
เพราะ ชกษ เป็น คลัง เสนียง สำหรับเพื่อนผู้โอดโ
เสมอ ชกษจากเราไปเมื่อตอนที่อยู่ ม.ศ. ๓

พระชัย ศิรินาม (อยู่กับเรา ๑ ปี ป. ๕)

๓๓๕ ซอยกิ่งเพชร พญาไท กรุงเทพ ฯ

"พี" หนุ่มหูแกงแห่งเด็ก ๑ พีเป็นคนที่
ตลก รักเพื่อน พีเป็นคนที่รักเพื่อนมาก ไม่เชื่อ
ถามเตาตุก็ได้ พักแล้วเตาจะหงายเลยแกล้งไม่ทำข้อ
สอบ ขอบุญเป็นเพื่อนเรียนกับเตาอกับ ในที่สุด
พีก็ออกไปผจญกับโลกภายนอกก่อนเวลาอันสมควร

ยงยุทธ โภยสมบูรณ์ (อยู่กับเรา ๑ ปี ม.ศ. ๑)

๒ อ. ศักดิ์ราช ต. ตลาดเหนือ อ. เมือง

ภูเก็ต

“ภูเก็ต” เป็นฉายาที่เพื่อนตั้งให้ตามบ้านเกิด ภูเก็ตอยู่กับเราได้ปีเดียวก็เชยภูคตบายลากลับ นัยว่ากำลังจับแหม่มอยู่ที่เมืองมะกันโน้น

พรพล จันทระเจ็ด (อยู่กับเรา ๓ ปี ป. ๔-ม.ศ. ๓)

อ. เทอดไทย บางเข้เรอ กรุงเทพฯ

พรพล เป็นคน สุภาพ เรียบร้อย ค่อนข้าง จะเจีบขรมสักหน่อย เลยทำให้ไม่มีจุดเด่นเพื่อเตือนความทรงจำเพื่อน ๆ แต่ถึงขงใจก็ยังไม่ใคร่ลืม เขากนน พรพลลา ร.ร. ไปเพาะสัวโซ้วสาว ต.อ. ตั้งแต่ ม. ๖

อาณัติ พุ่มวิเศษ (อยู่กับเรา ๕ ปี ป. ๓-ม.ศ. ๔)

ท ๔/๖ บริเวณกรมชลประทาน ปากเกร็ด นนทบุรี

“พุ่ม” เป็นอีกคนหนึ่งที่ไ้เป็นหัวหน้าไม่ทันไร ก็เกิดความขัดข้องทางเทคนิคบางประการ ทำให้พุ่มต้องออกไปชะก่อนที่จะไ้เป็นโดยสมบูรณ์ พุ่มไม่ค่อยถูกกับเรื่องเร้นนัย แต่วิชาโปรดของพุ่มก็คือวิชาวาดเขียน พุ่มก็เลยออกไปเรียนตามทัศนนัย เมอตอน ม. ๗ นเอง

สุภโชค เอียวชวงศ์ (อยู่กับเรา ๒ ปี ม.ศ. ๒-

ม.ศ. ๓)

๒/๑ อ. คืบก อ. เมือง ภูเก็ต

“เอียว” เป็นหนึ่งในจำนวนผู้โชคค น้อยรายที่สามารถสังกัดรุ่นต่าง ๆ ได้หลายรุ่น นื่อง ๆ จึงมอบความเป็น “ปู” โรงเรียนให้ เอียวมีโอกาสอยู่กับเราแค่ ๒ ปี แล้วก็จำใจลาจากไป แต่ทุกคนยังคงจำเอียวได้เสนอ

สุกนิตร ชลประเสริฐ (อยู่กับเรา ๔ ปี ป. ๕-

ม.ศ. ๒)

“แจ้” เป็นนักพูดขวยงของ ผ.บ. แจ้ยอมอดข้าวดีกว่าอดพูด แจ้พูดซะจนเพื่อน ๆ รำคาญเลยต้องหาอะไรอย่างหนึ่ง (ซึ่งไม่ค่อยจะสูงนัย) มาเบรกแจ้เรื่อย ๆ แจ้มีโรคประจำตัวอยู่อย่างคือเป็นโรคแพ้ความสูงชนิดแรง แจ้เห็นว่าถ้าอยู่ต่อไปไม่สูงแน่ ก็เลยออกมาสู่โลกภายนอก เผื่อจะสูงขึ้นมาบ้าง แต่กรูสึกว่าจะผิดหวัง.....เสียใจด้วยนะเพื่อน

กิตติ อุดมวัฒน์ (อยู่กับเรา ๕ ปี ป. ๓-ม.ศ. ๔)

๑๖๑ ซอยศรีบำเพ็ญ พุ่มมหาเมฆ กรุงเทพฯ

“โรบิน” เป็นนิกเนมที่เจ้าตัวภูมิใจมากที่สุด ความสามารถพิเศษของเขาคือ การนอนไ้ทุกสถานการณั้ ไม่ว่าอยู่ในสภาพใด ๆ เขาลับไ้เสมอ สิ่งทีุ่กกันกับการนอนคือ การกิน ซึ่งเจ้าตัวห้วงนัยห้วงหนา กิตติอยู่กับเรายังไม่ทันครบก็เกิดฟลุ้ ก็ต้องออกชะก่อน.....เสียดาขจริง ๆ

พินิจ เข้าวัยขัย (อยู่กับเรา ๔ ปี ป. ๓-ม.ศ. ๓)

๗๕๒ อ. ในตลาตมหาชัย อ. เมือง

สมุทรสาคร

ตัว "โจ๊ก" แห่ง ผ.บ.ก. เห็นจะไม่มีใคร
เกิน "เต๋" เต๋มก็มีเรื่องตลก ๆ มาเล่าให้ฟังกัน
บ่อย ๆ เต๋เป็นคนร่าเริง ข่มง่าย น้อยครั้งนัก
ที่จะเห็นเต๋โกรธ เต๋บอกเหตุผลที่ออกกว่าเพราะ
หมดมุขที่จะจี้ เลยต้องออกไปหาประสบการณ์
ก่อนแล้วจะกลับมาเล่าให้ฟังทีหลัง

พิภพ วัฒนานุกิจ (อยู่กับเรา ๓ ปี ม.ศ. ๒-ม.ศ. ๔)

อ. วัฒนานุกิจ บ้านบึง ชลบุรี

ตัวรูปร่างที่ใหญ่โตมโหฬาร เพื่อน ๆ เลย
เรียกกันตามขนาดว่า "จ้าว" ไป ๆ มา ๆ โหงงแผลงเป็น
"จ้าว" ไปได้ก็ไม่มีใครรู้ จ้าวเป็นชุดเดียวกับ
หุ้ม-กิตติ และก็ใครอีกหลายคนที่ต้องออกไป
ด้วยความจำใจ ตอน ม. ๗ จ้าวเป็นนักบาส ๆ ด้วย
ของคณะและ ร.ร. เสียหายที่ต้องออกก่อน ไม่ถึง
คงทำขอเสี่ยงให้ ร.ร. อีกมากแน่ ๆ

บรรลือศักดิ์ บุญทำดี (อยู่กับเรา ๑ เดือน ป. ๓)

๒-๔ อ. ไชยชุมพล ต. บ้านใต้ กาญจนบุรี

เป็นอีกคนหนึ่งที่เราต้องยอมรับว่าไม่สามารถ
ที่จะจำเขาได้ เพราะเวลาที่เขาอยู่กับเรานั้นสั้น
เหลือเกินเพียง ๑ เดือนเท่านั้น

กอบเกียรติ สงวนน้อย (อยู่กับเรา ๔ ปี ป. ๓-
ป. ๖)

๓๐/๕๓ ซอยไสวสุวธรรม ประชาราษฎร์

สาย ๑ บางโพ กรุงเทพ ฯ

หนุ่มหุ่น สูงโปร่ง สุนัขไม่มี นึกเหมย อย่างอื่น
เพื่อน ๆ เลยเรียกชื่อเต็มซะเลย กอบเกียรติอยู่แค่
๔ ปีก็จากเราไปได้ข่าวว่าไปอยู่ ร.ร. ปทุมคงคาโน่น

นพดล ประภาสวัสดิ์ (อยู่กับเรา ๔ ปี ป. ๓-
ม.ศ. ๓)

๘/๔๘ ซอยต้นทอง อ. กรุงเทพ-นนทบุรี

บางซื่อ กรุงเทพ ฯ

"จิว" เป็นนอกชอหนึ่งของหนุ่มรูปหล่อแห่ง
คณะดุสิตคนนี้ จิวเป็นคู่แข่งคนสำคัญของขุ่น ซึ่ง
ครั้งหนึ่งเคยโค่นขุ่นลงมาแล้ว แต่จิวเห็นว่าขุ่นอยู่
ต่อไป ขุ่นคงจะต้องเสียใจอีกครั้งเป็นแน่ จิวเลย
หนีออกไปจับสาวอยู่ที่ ต.อ. ชะ หลังจากอยู่กับ
เรามา ๔ ปี

คณีย์ เอมพันธ์ (อยู่กับเรา ๗ ปีครึ่ง (ป. ๓-
ม.ศ. ๓)

๑๕๕ อ. สาย ๑๓ อาคารสงเคราะห์ ห้าง

มหาเมฆ กรุงเทพ ฯ

"คิม" เป็นหนุ่มหุ่นสำอางของพวกเรา คิม
อยู่กับเรามา ๗ ปีกว่า แต่แล้วโชคชะตาก็พลิกฉีก
ทำให้คิมต้องจากพวกเราอย่างน่าเสียดายที่สุด

มหตวรรษ วิลัยหงษ์ (อยู่กับเรา ๘ ปี ป. ๓—
ม.ศ. ๓)

๕๔๑/๑๔ ซอยขี้แก่นาย บางกอกน้อย
กรุงเทพ ฯ

“นิด” เป็นน้ากว่าหน้าตัวกลางของเด็ก ๓
พอเข้า คณะใน นิดก็ยังไม่ว่างเล็ก และยังมีหน้าจับ
แครงเทนนิสควบลูกกันไปด้วย นิดชอบหาอะไร
แปลก ๆ มาให้เพื่อน ๆ เล่นแก็กดูม นิดไปอยู่ ต.อ.
ตั้งแต่ ม. ๖ พร้อมกับจ๊และเพื่อนอีกหลายคน

บุญเกิด ชำรงวิทย์ (อยู่กับเรา ๘ ปี ป. ๓—ม.ศ. ๓)

๑๐๓๔/๑๓ ถ. เทอดไทย ต. ตลาดพลู
กรุงเทพ ฯ

“เกิด” เป็นคู่แข่งคนสำคัญของคนหนึ่งของ
ขุ่น แต่ความพยายามของเกิดที่เอาชนะขุ่นนั้นไม่
สำเร็จซักที ไม่รู้ว่าเป็นอย่างไรขุ่น ใครอยากรู้ไป
ตามถามเอาที่ขุ่นได้ เกิดจากเราไปตอน ม. ๖ ไม่มี
ใครรู้ว่าทำไม นอกจากเจ้าตัวเอง ไม่แน่ว่าถ้าเกิด
อยู่ต่อไปอาจจะพ่ายขุ่นลงก็ได้ ใครจะไปรู้

พนา จันทวิโรจน์ (อยู่กับเรา ๔ ปี ป. ๓—ป. ๖)

๓๓/๒ ซอยร่วมฤดี ๒ กรุงเทพ ฯ

“โก้” อยู่กับเราตั้งแต่หนุ่ม ๆ โก้เป็นเด็ก
สุภาพเรียบร้อย โกรธง่าย หายเร็ว โก้อยู่ชิวราฐ
ได้ ๔ ปีก็ออก นัยว่าไปเรียนต่อที่เมืองนอกโน้น

ขวัญชัย ชัยจินดา (อยู่กับเรา ๑ ปี ม.ศ. ๒)

๖๖/๖๑ ซอยปทุมณี สุขุมวิท ๑๐๑ พระ
โขนง กรุงเทพ ฯ

พอเอ่ยถึง “ต” ใครไม่รู้จักก็นับว่าเขยเต็ม
ทน ตเป็นคนที่ชอบเสียด (ง) ดังไปทั่ว ร.ร. เลข
ที่เคียว ทั้งในและนอกห้องเรียน ตจะเป็นคนนำ
เสียงหัวเราะมาให้เพื่อน ๆ เสมอ แต่ตก็เป็นอีกคน
หนึ่งที่ต้องจากเราไปก่อนเวลาอันสมควร

พรรคัด บุญมี (อยู่กับเรา ๕ ปี ป. ๔—ม.ศ. ๕)

บ. ๑ ต. ขอนสรเดช อ. โลกสำโรง

เมื่อก่อนเพื่อนเรียกกันว่าบุญมีตามนามสกุล
แต่ต่อมาหลงไปเรียกว่า “บ่า” ก็ไม่รู้ บ่าเป็นคนที
กลัวการตีตบอวดเป็นขงนัก โดยเฉพาะการสัม-
ภาษณ์แล้วบ่าก็กลายเป็นชาวจิตใจที่เคียว บ่าเป็น
นักกีฬาด้วย สามารถนำชื่อเสียงมาสู่ ร.ร. หลาย
ครั้งหลายคราแล้ว บ่าหน้าบ่าจะไปอยู่ที่ไหนไม่มี
ใครรู้

พัฒน์ศักดิ์ เชลเพ็ชร (อยู่กับเรา ๓ ปี ป. ๖—ม.ศ. ๑)

ทว่าการอำเภอบ้านบึง ชลบุรี

“ชมเบ” หรือ “เบ” เป็นชื่อของหนุ่ม

หุ่นจ้ำมาหุ่น เบ้เข้ามาร่วมรุ่นกับเราตอน ป. ๖

เรียนไป ๆ ได้ ๓ ปี กลัวน้อง ๆ จะตามไม่ทันเลขตก

มันชะตอน ม.ศ. ๑ เบ้ลงไปเรียนกับรุ่น ๔๕ ได้ไม่

นาน ก็ลาออกไปเรียนต่อที่อื่น แต่ที่ไหนไม่มีใครรู้

มนตรี เอเช่ (อยู่กับเรา ๗ ปี ป. ๓-ม.ศ. ๒)

๓๑๒๕ W. Lawrence Chicago Ill. 60265

U.S.A.

“เบต” เป็นนามของหนูรูปหล่อของคน
หนึ่งของคณะครู “เบต” เป็นคนมีเสน่ห์ เป็น
ที่รักของเพื่อน ๆ และครูบาอาจารย์ เบตเรียนกับ
เราได้ ๗ ปี แล้วจากพวกเราไปด้วยความอาลัย
เมื่อตอน ม.ศ. ๒ นี้เอง

วิรัชพล เมฆะวิภาค (อยู่กับเรา ๗ ปี ครึ่ง ป. ๓-
ม.ศ. ๒)

๔๐๕ อ. เจริญนคร ธนบุรี

“หนูผี” นิกเนมที่ค่อนข้างจะแปลก
สักหน่อย แต่เจ้าตัวก็พอใจในชื่อ หนูผีอยู่กับ
เรายังไม่ทันจบ ก็ต้องออกจาก ร.ร. ไปชะก่อน
พร้อมกับดื่มด้วยเหตุผลบางประการ

วิศรุต สุวรรณปรีชา (อยู่กับเรา ๓ ปี ม.ศ. ๒-
ม.ศ. ๔)

๓/๘ อ. สวรรคโลก กรุงเทพฯ

“แขก” หนูรูปร่างหน้าตาเหมือนแขกผู้
ความจริงเป็นรุ่น ๔๓ แต่อดสูห์ตรอกพวกเรา
๑ ปี ดูท่าว่าคงอยากเป็นรุ่น ๔๔ มากกว่า แขกลง
มาอยู่กับเราตั้งแต่ ม.ศ. ๒ แต่พอถึง ม.ศ. ๔ แขก
ก็มือนเป็นไปตามเพื่อนฝูงอีกหลายคน

นรัชต์ วงษ์คนตรี (อยู่กับเรา ๗ ปี ป. ๔-ม.ศ. ๓)

๓๔/๒ อ. อรุณอมรินทร์ ต. วัดอรุณ

อมรินทร์ บางกอกใหญ่ กรุงเทพฯ

“นอชช” เป็นชื่อที่เรียกกันในหมู่เพื่อน ๆ
นอชชเข้าชั้ววิชาตอน ป. ๔ เรียนไป ๆ ชักเบื่อ
เลยไปเข้าเตรียมทหารชะเมือตอน ม. ๖ แต่ก็ยังคง
มาเยี่ยมเยือนเพื่อน ๆ ที่ ร.ร. อยู่เสมอ

อรรถกฤษณ์ ธารฉัตร (อยู่กับเรา ๗ ปี ป. ๓-
ม.ศ. ๒)

๑๗๑/๘๑๐ ทำดินแดง ๓ คอนมือง

“โจ๊ก” เป็นผู้ที่มักมอรรณคณมาแจก
เพื่อนให้ช่วยกันคั้นอยู่เสมอ โจ๊กเป็นน้องที่น่ารัก
ของพี่ ๆ และเป็นเพื่อนที่แสนดีสำหรับพวกเรา
อีกด้วย โจ๊กออกไปเมื่อตอน ม.ศ. ๒ ได้ข่าวว่า
โจ๊กได้ ๘ เมื่อตอนตุลาแล้ว ขอแสดงความยินดีด้วย

ธเนตร นพคุณ (อยู่กับเรา ๘ ปี ป. ๓-ม.ศ. ๔)

๗๑ มาลัยมงคล เอกมัย สุขุมวิท ๖๓

กรุงเทพฯ

“แบน” เป็นชื่อที่เพื่อน ๆ เรียกกัน ตาม
ลักษณะพิเศษของเจ้าตัว แบนมีลักษณะที่น่า
ไม่เข้าแบบใคร ถ้าอยากรู้อามพวกศิลป์ดูได้ งาน
อดิเรกของแบนคือการกินนา แบนชอบกินนาคิน
ชีวิตจิตใจ จนทำให้ดูน่าเอ็นดูและเสียบเป็นประจำ
แบนออกเมื่อตอน ม. ๗ เจ้าตัวบอกว่าที่ออก
ก็เพราะกลัวนาคิน ร.ร. หมดนาคินเอง (โอ...น่ารัก
จังนะพี่แบน)

ธรรมบุญ อานันโททัย (อยู่กับเรา ๕ ปี ป. ๑—
ม.ศ. ๔)

๘๕/๘ ซอย ๖๔ (หมู่ที่ ๔) สุขุมวิท

ต. บางจาก กรุงเทพฯ

หนุ่มรูปร่างสมารท์ (นิด ๆ) ผู้มาจากแผ่นดิน
ถิ่นของท่านหมาคนหมอลายว่า “เจ๊ก” เจ๊กเป็น
คนที่ชอบแห้ว ๆ กวน ๆ เพื่อนอยู่เสมอ จนเกือบ
จะโดนสหภาพทาสหลายครั้ง แต่เจ๊กก็สามารถเอา
ตัวรอดมาได้ตลอด เจ๊กมาสำเภาลำเดียวกับกับตง
แต่ดันหันกลับมาก่อน

กิตติโรจน์ เศรษฐ์ (อยู่กับ ๓ ปี ม.ศ. ๒—
ม.ศ. ๔)

๓๐ อุดมยศ ๓ กลองตัน หัวหมาก กรุงเทพฯ

“เหมียว” มีหุ่นกัทรมานใจสาวและเข้าใจ
ในการแหกตาเพื่อนฝูงเป็นอย่างดี จนใคร ๆ ต่าง
เอือมระอาไปตามกันในความ ตลกและกะล่อน ของ
เหมียว ได้ข่าวแว่ว ๆ มาว่าเหมียวกำลังหลอกสาว
อยู่แถวพาณิชย์พระนคร

ศรีธเนศวร ชุตินา (อยู่กับเรา ๗ ปี ป. ๕—ม.ศ. ๔)

๑๗ ซอยสุภราช ๑ ถ. พหลโยธิน บางซื่อ

กรุงเทพฯ

“เหม็น” เป็นชื่อที่ได้รับมรดกตกทอดมา
ส่วน “กบ” เป็นชื่อเล่นที่เพื่อนส่วนมากเรียกกัน
ถ้าใครเรียกว่าเหม็นแล้วมักจะถูกกบมองหน้าเสมอ
เมื่อกบเดินไปที่ไหนจะมีคนรู้ว่ากบจะเดินไปถึงเสมอ
ไม่ทราบว่าร่าสามันออกหรือเหตุใดแต่ใครรู้ช่วยบอกที่

เศรษฐี ศาลิคุปต์ (อยู่กับเรา ๘ ปี ป. ๔—ม.ศ. ๔)

๓๘/๒ อ. เทศบาลสาย ๒ กรุงเทพฯ

เพราะรูปร่างแต่ ๆ เพื่อนเลยเรียกว่า “บะ”

บะเป็นคนทกวนพอ ๆ กับเจ๊ก งานประจำวันของ
บะคือการรับกวานเพื่อน ๆ และทะเลาะกับเจ๊ก ซึ่ง
มักจะนำความขบขันมาสู่เพื่อนฝูงเสมอ บะเกือบ
จะจับพร้อมกับเราอยู่แล้วเชียว ถ้าเจ๊กไม่รีบด่วน
จากไปเสียก่อน

สมพงษ์ สุทธิพงศ์เกียรติ (อยู่กับเรา ๔ ปี ป. ๔—
ป. ๖)

๕๒/๔๒ ซอยพาสนา เอกมัย กรุงเทพฯ

“หนมก” เป็นนิกเนมอันค่อนข้างจะจ

ของหนุ่มสุพรรณคุณ ความจริงหนมกเป็นรุ่นพี่เรา
แต่เกิดพิสมัยอยากเรียนกับเราขึ้นมา เลยแกล้งส่ง
กระดาษเปล่าต้อนสอบ ป. ๖ จนได้มาอยู่ชั้นเดียวกับ
เราสมปรารถนา แล้วก็จากไปในที่สุด ไม่มี
ใครรู้ว่าไปอยู่ไหนเพราะไม่มีข่าวคราวของเขาเลย

สัมพันธ์ ภูอารี (อยู่กับเรา ๑ ปี ป. ๖)

๑ ซอยสุขโขทัย ๒ คูสิต กรุงเทพฯ

จากหุ่นและใบหน้าที่แสนจะเหมือนโรค

พวกเราเลยเรียกกันว่า “โรค” ซึ่งเจ้าตัวก็ชอบใจ
โรคนี้เป็นเพื่อนสนิทของหนมก เพราะชอบ
ประลองกำลังกันอยู่เสมอ เมื่อหนมกตก ป. ๖
โรคก็กลัวไม่มีคู่หูเลยตกตาม เมื่อหนมกออก
โรคก็เลยออกตามอีกเหมือนกัน ไม่รู้ว่าตอน
ทั้งคู่ไปประลองกำลังกันอยู่ที่ไหน

อรรถเดช ศุภกุล (อยู่กับเรา ๔ ปี ป. ๓-ม.ศ. ๓)

๔ ซอยลาเพชร พระโขนง คลองตัน
หัวหมาก กรุงเทพฯ

“Help” เป็นชื่อทรนพตงให้ Help เป็น
คนแก่ที่สุดในรุ่น แต่โหงตัวเล็กนิดเดียวก็ไม่ว
เรียนกับเราอยู่ ๔ ปีก็เกิดเบือขึ้นมา เลยออกไป
เรียนต่อที่เมืองนอก เราไม่รู้ว่า Help เรียนจบแล้ว
หรือยัง แต่มีเพื่อนหลายคนเห็น Help กลับมาเดิน
ควงสาวอยู่แถว ๆ สยามสแควร์

ศุภนิมิตร ช่อบเพื่อน (อยู่กับเรา ๗ ปี ป. ๓-
ม.ศ. ๒)

๖๕๕ ต. วัดหิรัญรูจี กรุงเทพฯ

“แมน” มรูปร่างที่แตกคอกที่สุดในตระกูล
“ช่อบเพื่อน” แมนเป็นคนท้อแท้ในเรื่องการพูด
ใครที่พูดกับแมนได้ต้องใช้ความพยายามมากที่สุด
เพราะกว่าแมน จะพูดออกมาทีละคำ ต้องสตร้าที่อยู่
นาน ทงที่แมนก็พยายามจะให้เหมือนคนธรรมดา
พูด แต่ก็ไม่สำเร็จสักที

ชาญวิชิต หิรัญอาจ (อยู่กับเรา ๔ ปี ม.ศ. ๑ม.-ศ. ๔)

๕๔๑ อ. กรุงเทพม ต. โสมนัสวิหาร
เขตป้อมปราบ กรุงเทพฯ

“แวน” ไม่ค่อยจะเต็มเต็งนัก จึงมักทำ
ท่าทางที่ไม่ใช่คนให้เพื่อนฝูงดูเสมอ แวนเป็นคู่
อาฆาตของเจ๊ก เจอกันไม่ได้ต้องกัด เอ๊ย ต้องอด
กันทุกที ใครอยากรู้สาเหตุถามเจ้าตัวเก่าจะดีกว่านะ

ม.ล. กิตติคุณ สุขสวัสดิ์ (อยู่กับเรา ๒ ปี ป. ๔-
ป. ๕)

๒๐๔ อ. สวนหลวง กรุงเทพฯ

“หม่อมหยอย” ในสายตาของมิตรสหาย
มักจะทำอะไรที่ดูเด็ดเสมอ หม่อมอยู่กับเราได้
ไม่นาน พอ ป. ๕ ก็ออกไป แล้วเราก็ไม่ได้ข่าว
คราวจากหม่อมอีกเลย

องอาจ อนุสรราชกิจ (อยู่กับเรา ๘ ปี ป. ๕-
ม.ศ. ๕)

๔๕/๒๐ ซอยงามวงศ์วาน ๑ อ. บางเขน
กรุงเทพฯ

พวกเราต่างเสียใจและเสียค่าที่ “เกริก”
ไม่สามารถผ่านเครื่อง กัดขวาง อันสุดท้าย ของการ
ศึกษาในวิชาเราไปได้ ทง ๆ ที่พวกเราต่างเอาใจ
ช่วยกันอย่างเต็มที่ จึงทำให้เกริกต้องศึกษาความรู้
ต่ออีก ๑ ปี

นั่นแหละคือ เรื่องราวและความเป็นไป
ของเขาเท่าที่เรารู้ได้ใน ระหว่าง ที่พวกเขาอยู่
ร่วมกับเรานี้ มันทั้งความสุขและความเศร้า
คละเคล้าน้อย แต่นั่นแหละ ไม่ว่าเขาจะเป็น
ใคร เป็นอะไร และไม่ว่าจะเป็นเมื่อวานนี้
วันนี้ หรือพรุ่งนี้ เขาก็จะยังคงเป็น “เพื่อนรัก”
ของพวกเราอยู่เสมอ

กระทาะเปลือก ๑๐ คนตั้งประจำรุ่น

เราเพียงคนเดียวเท่านั้นที่คิดและเขียนเรื่องขึ้นมา โดยอาศัยประสบการณ์จากการที่ได้รู้จัก
ถูกลูกคิดและพูดคุยกับเพื่อน ๆ มาเป็นเวลานานนับปี ๆ เป็นเกณฑ์ตัดสินเลือก ๑๐ คนตั้งประจำรุ่นขึ้นมา
ทั้งนี้โดยไม่มีเจตนาอย่างใดเกลือบแฝงอยู่ คั้งนั้นอาจจะมีการไม่ถูกใจหรือพอใจแก่ผู้อ่านบางท่าน เรา
ก็ต้องขออภัยไว้ ณ ที่นด้วย เพราะได้เขียนให้ทราบแล้วว่า เราตัดสินด้วยตัวของเราแต่เพียงผู้เดียว

เอาหละ ขอเริ่มตั้งแต่คนแรกเป็นต้นไป

บิษณต์ อัครวัฒน์ ไม่ต้องแจ้งสเบซเรกดิลงจะรู้กันอยู่แล้วว่า "บิษ" นั้นตั้งในด้านใดบ้าง เรนค
กัหาเค่น ใครเห็นใครชม แต่เพื่อน ๆ ยังพากันกังขาว่า ถ้าบิษหลักสูตรนอก
ตำราแล้ว บิษจะสู้เขาไหวไหม สงสัยจริง ๆ

ม.ล. เทวพร เทวกุล พูดถึง "หม่อมปบ" ใครไม่รู้จักก็ออกจะเซซเอามาก ๆ ที่เดียว เพราะหม่อมปบ
มีอาชีพทำ (ละเลง) ขนบเบอง (ด้วยปาก) และอาวประจํากายคือ ขวาน
(ผ่าซาก) จนทุกคนที่รู้จัก (ไม่) อายที่จะเข้าใกล้

อนุสนธ บินวรรโณ ความคังของ "หนอน" อยู่ที่อารมณ์และปาก ขนาดเบาะ ๆ แคเอาเก้าทุ่มหัว
ถ้ายัวไม่ค้ออาจเป็นค้ออยู่ในใจ

ไชย ณ สีลวันต์ พวกเราหลายคนต้องซิดซายตกถนนไปเลย เมื่อได้ปะทะการมกับ "ไชย" ซึ่ง
ไชยทวิธแบบหน่วยบินซ้อคัง "กามิกาเซะ" ของญูปุ่น

อุทัย กุลโสภณ "อุทัย" มีเรื่องคังที่เกรยวกรวมมากหลายเรื่องด้วยกัน แต่คังมากกคือ การเป็น
ผู้พิชิตความสะอาดและแต่งกาย เพราะอุทัยจะใช้เวลาฟอกหน้าและบำรุงหน้า
นานนับชั่วโมง จนกระทั่งขนคิ้วหลุดไปโดย (ไม่ได้) คังใจ

ประคัลภ์ เอกพจน์

“ปูจิน” เด่นและดังมากในสมัยพวกผ่านตุลาฯ ครอบเมือง เพราะปูจินเป็นนักเรียนคนเดียวที่แปรตามจำนวนครูที่มาสอนชั่วโมงแรก ด้วยอัตราส่วนที่คงที่เสมอคือ ๑:๑

ธัชชัย แสงมณ

เรื่องดังของ “เล็ก” เป็นที่รู้จักดีในหมู่เพื่อนฝูง (โดยเฉพาะคณะคูสิต) แม้เล็กจะอยู่ไกลถึงมาเลย์ ก็ยังมีใจส่งข่าวให้คนทางนทรบว่า “สามโมงครึ่ง เล็กกินน้ำชา” แต่ไม่ชักบอกว่าเป็นกับใคร

ฉัตรชัย ศรีบุญ

“ตาง” มีนิสัยเหมือนกับ “เอลวิส” ราชาเพลงร็อกชื่อดัง จึงไม่น่าแปลกใจเลยที่มร่อไฟซนกันบ่อย ๆ ที่คณะเพญาไท จนต่างเจ็บตัวและเจ็บใจอยู่เสมอ เพลงที่ตางชอบร้องอยู่เป็นประจำคือ Girls Boy Girls

เอกราช กลัดพันธุ์

“บังกา” เป็นอีกคนหนึ่งที่ตั้งเพราะปาก (แบบชนิดไม่หยุด) และลักษณะอาการของลูกศิษย์เจ้าหอศาลพระกาฬ ที่ครูและเพื่อน ๆ ต่างต้องออกปากชมจากใจจริง

บีบี บวรสมบัติ

โดยปกติ “เจมส์บอนด์” ก็มักจะเป็นคนดังประจำวันอยู่แล้ว แต่ที่เจมส์ดังเป็นตุ้มแตกก็เพราะเจมส์เป็นคนเดียวเท่านั้นที่ได้ลาออกจากโรงเรียนไปเพียง ๑ วัน แล้วกลับมาเรียนใหม่ คำตอบสั้น ๆ ที่เจมส์ให้แก่มุซกถามคือ “อวดลองไปผจญกับชีวิตภายนอกดู” โธ่! ทำไมไม่บอกความจริงให้เพื่อน ๆ ทราบเล่า

ฮา! ฮา! ฮา!

เบื้องหลังหนังรุ่น

“สำหรับหนังรุ่น ม.ศ. ๕ เมื่อต้นเดือน พฤศจิกายนที่ผ่านมา ได้รับความสนใจจากเพื่อนนักเรียน อย่างคับคั่งพอควร กับสภาพบ้านเมือง ขณะนั้น เจ้าภาพจึงฝากขอบคุณทุกคนที่อดส่ำหุ่ยน้ำไปชมกัน... ผู้หลงทุนบุกไปก็รีบไว้ด้วยนะครับ”

นี่เป็นเพียงอุปสรรคด้านสุดท้ายของการจัดหนังรุ่น อันเป็นผลงานชั้นรองของพวกเราชาว มอแปด นำเงิน—ทำ รุ่น ๔๘ (ผลงานชั้นเอกของเราหรือ ก็อยู่ในมือท่านแล้วครับ) ความสำเร็จจะมากน้อยเพียงไร คงเป็นที่ทราบกันดีแล้ว เพราะอย่างน้อยฝ่ายสถิติของเราก็นับได้ว่า ได้มีเท่าที่ขงอดส่ำหุ่ยผ่านาสคล้ายกาแพเข้าไปชมผลงานของเราเป็นจำนวนไม่ต่ำกว่า ๖๐๐ ข้าง จากจำนวนที่นั่งทั้งหมด ๑๔๐๐ ที่นั่ง ในขณะที่ภาพยนตร์รอบเช้าที่ฉายต่อจากเราคือเรื่องเจมส์บอนด์ มีผู้ชมถึง ๒๓ คนถ้วน (ขสับสามคนถ้วน) และ ๑๘ คนในจำนวนนั้นคือผู้ที่นั่งอยู่ตั้งแต่ ๖ โมงแล้ว

สิ่งที่ท่านจะได้อ่านต่อไปนี้เป็นเรื่องราวตอนที่เรามาติดต่อขอจัดฉายหนังดังกล่าว โดยได้ข้อมูลจากบันทึกของฝ่ายธุรการ

ชั้นเชื่อว่างานขอมมอุปสรรคทั้งสิน จะมากจะน้อย ขอมขม อยู่กับ ความ ขากง่าย ของ งาน นั้น ประการหนึ่ง กับตัวผู้ที่ทำงานนั้นอีกประการหนึ่ง แต่จะว่าไปแล้วงานติดต่อหนังรุ่นนั้นก็ไมยากนัก “เราทำได้” กล่าวคือความที่เรามือใหม่ทำให้เราสามารถแปลงงานง่าย ๆ ให้ “ยุ่งตายหะ” ได้อย่างไม่ซ้ำแบบใคร

ถ้าจะเอาเรื่องของเราไปทำเป็นละครหลอกเด็กแล้วละก็ เห็นจะต้องใช้ฉากสัก ๕ ฉาก คือ กรมสรรพากร, โรงหนังเอเชนส์, ทำการสรรพากรจังหวัด, ก.ท.ม., โรงพักพญาไท และอาจจะมีชายหาดสักหนึ่งแห่งแทนทางเทื่อนนศรีอยุธยาส่วนตัวละครในเรื่องนมผู้กขาดเพียง ๔ ตัว เอ๊ย! คนเท่านั้น คือ ยู้ย ปูจีน หนอนและข่น

หลังจากที่ พวกเราทั้งหมด ประชุม กันอย่างหน้าเขี้ยวหน้าแดงพอหอมปากหอมคอแล้ว ก็เป็นอันสรุปได้ว่า หนังรุ่นของเรา

๑. จะฉายเรื่อง แต่คุณครูด้วยดวงใจ
เพราะเป็นหนังเรื่องดี “ฝนตก” น้อยที่สุด

๒. จะให้วางดนตรี The Chocolate และ
หุสตา ชนบาน มาไว้ปลุกน่องๆ ที่ไปหลับต่อใน
โรง เพราะนอกจากผมจะเข้าชั้นและเป็นกันเอง
แล้ว ยังถูกเงินที่สุดด้วย

๓. จะจัดที่เอเชนส์ เพราะค่าเช่าถูก.
จุกุน, อยู่ใกล้และติดต่อสะดวก แต่ข้อเสียก็มี
คือเป็นทตนา เมื่อดองหนานาผูดจะได้อุ่นๆ

๔. จะจัดวันเสาร์ที่ ๑ พ.ย. ๒๕๑๘ เพราะ
ได้ปิดเพิ่ม ๑ วัน และ ๒๓ ต.ค. โรงเรียนไม่เปิด
เนื่องจากต้องไปปรับเสด็จพระราชทานผ้าพระกฐินวัด
เบญจฯ ๒๔ ต.ค.

ว่าแล้วฉากแรกของเราจะเริ่มขึ้นเมื่อก่อนสอบ
ตุลาราว ๒ สัปดาห์ โดยมีพระเอกขี้ขี้และผู้ช่วย
พระเอก ปูชิน หอบหนังสือ ขอบกวี อักษรมหรรพ
ซึ่งออกโดยทางโรงเรียน บัง Taxi ไปยังกรม
สรรพากร เชิงสะพานพระปิ่นเกล้า หลังจากสอบ
ถามเจ้าหน้าที่ฝ่ายประชาสัมพันธ์เรียบร้อยแล้ว ทั้ง
สองก็พากัน เดินลุ่ม ๆ ขนไปหา คุณอะไรก็ไม่ทราบ
ที่ชนบท เขามหาทางนี้ หลังจากรับหนังสือ
ดังกล่าวนั้นแล้ว เขาก็ทำหน้าแปลกใจ

“หนังสือของคุณทำไมจึงไม่มีเลขที่ หนังสือ

รับรองจากโรงเรียนก็ไม่มี คุณจะต้องไปติดต่อ
ตกลงเรื่อง ค่าเช่า วันฉาย และอื่น ๆ กับทาง โรงให้
เรียบร้อยก่อน เพื่อที่เขาจะได้ออกหนังสือรับรอง
ให้คุณ แล้วคุณก็ต้องนำหนังสือรับรองนั้นมา
พร้อมกับหนังสือยกเว้น

ฉะฉาน พ้อยอดชายทั้งสองจึงเดินกะเรียว
ลงมาจากกรมสรรพากรจับแท็กซี่ไปยังเอเชนส์ (ที่
อยู่ในกรุงเทพฯ) และทำตมที่คุณดังกล่าวที่กรม
แนะนำมา ครั้นแล้วจึงลาท้อกลับโรงเรียน

เปิดฉากออกครึ่งหนึ่งวันรุ่งขึ้น เวลาเดิมคือ
หลังจากชั่วโมง ๕ และรับประทานอาหารกลางวัน
(ที่ร้านสวนจิตร) เรียบร้อยแล้ว สองหนุ่มเจ้าเก่า
ของเราคือ ขี้ขี้กับปูชิน ก็มาปรากฏตัวที่กรมข้าง
สนามหลวงอีกครั้งหนึ่ง ไปถึงก็ส่งหนังสือจากโรง
หนังและเลขที่หนังสือยกเว้นจากโรงเรียน (ขอที่คุณ
สุชาติขอร้ม) ให้คุณคนเก่าแล้วก็รีบลากลับโรงเรียน
ทันที

“ไม่ต้องห่วงหรอก เสร็จแล้วผมจะโทรไป
บอกทันทีเลย”

๑. เดือน ล่วงไป และกระหว่าง ที่คุณขี้เรา
เผ่นไปสอบตุลาเสียเอง ฉากที่สามของเราที่เปิด
ขึ้นโดยมีหนอนกำลังลูปูชินขึ้นรถเมล์สาย ๑๒ ไป
ลงอนุสาวรีย์ประชาธิปไตย แล้วต่อสาย ๓๕ ไปลง

หน้ากรมประชาสัมพันธ์ จากนั้นก็ต่อสาย "สอง
ขา" ไปกรมสรรพากร

ไปถึง กรมสรรพากร ก็เดิน คุ่ม ๆ เข้าไปหา
คุณคนเก่า ซึ่งพอเห็นหน้าคุณแกก็ยื่นหนังสือตอบ
ให้หอนเซ็นรับด้วยท่าทางง ๆ

"บา" หอนอนุสาวาทในใจ "นกว่ายังไม่
เสร็จ ไม่เห็นโทรไปบอกเลย

"บักบ๊าวะ" คุณคนนั้นตอบในใจเช่นกัน
"หมูนงานขุ่นหว่า"

ส่วนปุ๊จนไม่ว่าอะไรขี้มทำเดี๋ยวแต่ันก็ตอบ
ในใจเหมือนกัน "ดิเนที่ง ๆ ก็มาไม่เสียเที่ยว" ครู่
ต่อมาทั้งสองหน่อก็มาเดินชม ถนนราชดำเนินกลาง
ก่อนจะ ขึ้นสาย ๑๒ กลับถึง โรงเรียนใน สภภาพ ที่จำ
แทบไม่ได้ เพราะทั้งสองถูกอัด (แบบปลากระป๋อง)
มา พร้อมกับ ผู้โดย สาร อื่น ๆ ราว ๓๐ เห็น จะได้
(เล่นเอาปุ๊จนเรตองขอมมหาเท่าใครไม่ทราบเบ็นท
วางเท่า ส่วนหอนนั้นบอกว่า ขณะหลงจากรถ
นั้นรู้สึกดีใจ เหมือนปลากระป๋อง ที่ถูกคักออกมาใส่
จาน)

ในระหว่างนี้เอง เรื่องที่น่ายุ่งก็เกิดขุ่น
จนจนได้ จะเป็นอย่างไรนั้นก็ต้องติดตามต่อไป
เดี๋ยงครับ

เรื่องของเรองนมนมอยู่ว่า หนังสือตอบที่
หอนได้รับมานั้นมีอยู่ ๒ ฉบับด้วยกัน ฉบับแรก
สำหรับไป ขึ้นที่ สรรพากร จังหวัด ฉนวน หลวง
โดยเจ้าหน้าที่ของดิฉันว่ากรม ก.ท.ม. ฉบับหลังให้เรา

เอาไว้ยื่นที่โรงพักพญาไท อันเป็นเขตที่โรงหนังสือ
เอเธนส์ตั้งอยู่ ฉบับหน้าของดิฉัน "ผู้บังคับการ
วิชาวุธวิทยาลัย"

ข้ากลับถึงโรงเรียน บรรดาพวกที่ไม่ชอบ
Do แต่ชอบดู ทั้งหลายก็ขอดูกันให้ขุขมุขไปหมด
เช้าวันต่อมา หอนของเรา ก็รีบหอบ จดหมาย ที่เจ้า
หน้าของดิฉันว่า ก.ท.ม. ไปให้คุณครูจิต เพื่อท่าน
จะได้ทำเรื่องผ่านต่อไปยังสรรพากรจังหวัด เวลาที่
ใกล้เข้ามาทุกทีแล้ว (จาก ๑๐ วันที่เหลือ ๕) ตัว
ยังไม่ได้จำหน่ายเลขสัปดาห์เดียว

วันรุ่งขึ้นตอนบ่าย ๒ เกล่อเก่าก็อยู่กับ
ปุ๊จนก็มาเดินขุดอยู่ที่เอเธนส์สัก คราวนมาขอหอน
มันไม่ต้องวางมัดจำค่าเช่าโรงกับท่านผู้จัดการ โดย
ขอผลัดไปชำระงวดเดียวเลย ซึ่งท่านก็กรุณาเรา
ด้วยดี จากนั้นทั้งสองก็ได้ขอแผนผังทางกลับมา
ประกอบการขายบัตรด้วย ๒ ชุด

ในขณะเดียวกัน ด้วยความที่ไม่ทำอะไรทำ
ในตอนบ่าย หอนก็หยิบหนังสือฉบับที่เหลือนมา
อ่านเล่น และก็แทบ ซอกเมื่อพบว่าได้ เกิดการผิด
พลาดกันขึ้นแล้ว เพราะของที่นำไปให้คุณครูจิต
นั้น หนังสือที่ถูกของมันกลับมาอยู่ในซองที่เจ้า
หน้าดิฉันผู้บังคับการวิชาวุธวิทยาลัย ทำไงล่ะครับ
คุณ วันศุกร์เสียด้วยต้องคอยอีกสองวัน

เช้าวันจันทร์ที่ ๒๗ (เหลืออีก ๔ วัน) พอ
สวดมนต์เช้าเสร็จ หอนผู้สมัครของเราที่ชวน
ขึ้นตากหน้าไปออกแสดงต่อ เพราะคุณขู้เรากำลัง
อยู่ในพักฟื้นหลังสอบตุลา พอควาหนังสือที่จะไป

เปลี่ยนได้ หนอนกับขันทก็ออกมาขึ้นรอรอดสาย ๕
อยู่หน้าร้านเจ๊กโฮ่ง แต่เห็นที่เพื่อนเราทั้งสองคน
จะไม่เคยใช้สบู Reward กันเลยกระมัง เพราะ
จน ๑๐ นาฬิกาแล้ว นักข่าวของเราจะขึ้นขึ้นว่า
ทั้งสองยังหนีบนปกคิณ ที่เดิม ขันเราเห็นทำไม
ได้การจึงต้องพึ่งบริการ Taxi ไปที่ทำการสรรพากร
จังหวัด ไปถึงกัตรรังเข้าป่าหาคูณอมรา (คนละคน
กับใน Office) ทลจรูจินำเรื่องมาขึ้นไว้ ตามคูก็ได้
ความว่าเขาทำคำร้องให้เรียบร้อยแล้ว กำลังรอเซ็น
อนุมัติจากท่านผู้ว่า กอ ทอ มอ อยู่ (ท่านกำลัง
อยู่ระหว่างไปดูงานที่ Moscow ใกล้เคียง)

คุณอมรรับหนังสือฉบับถูกต้องไปพร้อมกับ
บอกให้ไปรับได้ในวันรุ่งขึ้น (แบบนี้เห็นท่าจะเหมาะ
เรือบินไปให้เซ็นที่โน่น) ออกจากสรรพากรจังหวัด
หนอนกับขันทก็หาหนังสือฉบับที่เปลี่ยนมาได้ขึ้นรถ
ไปสู่โรงพักพญาไท เพื่อไปแจ้งตำรวจท้องที่เสียให้
เรียบร้อย แต่เนื่องจากหน้าท่วมหนักจรดคิด ๒ ยอด
ชายของเราจึงต้องตัดสินใจเผ่นลงจากปลากระป๋อง
มีล้อคันนั้นที่เชิงสะพานยมราช ต่อสาย ๒ ขาไป
ถึงมุมสนามม้าเลขขวามุ่งไปยังโรงพักที่หมาย

คุณพระช่วย! แทนที่ ๒ ทูต (ติดต่อ) ของ
เราจะพบถนน กลับพบคลองที่มีแต่น้ำสาเขียว
แต่ที่แท้ก็ “บขัน” ครัว ค่อย ๆ ช้องโฮ่ง ๆ ไปตาม
ทางเท่าที่แลดูเหมือนชายหาดมากกว่า ข้าไป ๆ น้ำ
ซกกลึกเข้า ถึงหน้าอำนวยการ ๒ พยัคฆ์ร้ายก็จำ
ต้องกดปุ่มเรียกรถแท็กซี่เงิน “คุณแตะ” ออกมา

จากอุ้งกระดากที่เตรียมมา (รอบคอบดีไม่เบา) ไม่
เกินห้าต่อมาเราก็เห็นหนอนกับขันทเดินดีหน้าท่านขุน
ลุยขึ้นโรงพักพญาไทไปด้วยกัน (รองเท่าหนึ่ง
แฉวนไว้ทนามือซ้าย)

ที่แรกทั้งสองคิดว่าเรื่องกำลังจะจบลงด้วยดี
แต่ยังหรอด บอกแล้วว่าเรามีความสามารถทำเรื่อง
ง่ายให้ยุ่งเหยิงได้เสมอ ลองติดตามต่อไปสิครับ

พอขึ้นโรงพักแล้ว หนอนก็เข้าไปหาคุณ
ตำรวจคนหนึ่งชื่ออะไรก็ได้ไม่ได้รับไว้ ซึ่งทำหน้าที่
เกี่ยวกับเรื่องการมหรสพ ต้องขอขอบคุณที่ให้
ความสะดวกเป็นอย่างดี และขอชมว่าสภาพ
กระทำตนสมเป็นตำรวจของประชาชนจริง ๆ ทูต
จำไเพราะไม่มีกระโหลกโศกฮากเลข หนอนส่งหนังสือ
ฉบับที่เพิ่งไป เปลี่ยนมาให้ เขาโดยไม่พูด หลามทำ
เพลง เพราะคิดว่าคงได้รับคำตอบเดียวกับที่ได้ยื่น
มาจากที่ทำการสรรพากรจังหวัด แต่หนอนแทบ
หงายท้อง เพราะคุณตำรวจแกล้งตอบทำนอง
เดี๋ยวกับที่ ขูข และ ปูชิน ได้รับ เมื่อไป ติดต่อ ทกรม
สรรพากรคราวแรก

“คุณต้องนำหนังสือรับรองของทางโรงมา
ประกอบด้วยครับ”

ตามหนอนและขันทก็เดินดีหน้า “แถม” ลง
จากโรงพักพญาไทบ้าง ด้วยแท็กซี่เบนซ์เก่งไม่นาน
พลร่มสมัครเล่นทั้งสองก็มานั่งชิมก๋วยเตี๋ยวผัดไทย

หม่อมอนงค์ศรีทราหวัดเสกคนละ ๒ งาน “เพื่อ
ปรักษางาน” ก่อนที่จะกลับเข้าโรงเรียนเมื่อ
๑๓.๐๐ น.

พอลงโรงเรียนทั้งหนอนและชั้นก็รีบตรงไป
หาขุ่ย ตามหาหนังสือรับรองของทางโรงเพื่อจะนำ
ไปให้ตำรวจ แต่ไฟวอดี้ครับ เพราะเขาให้มาฉบับ
เดียว ซึ่งก็อยู่ที่กรมสรรพากรโน้น แดมลืมถ่าย
เอกสารไว้ด้วย ฉะนั้นคราวหน้าคราวหลังถ้าใคร
รักจะทำ อาชวเนลละก็อย่าลืมเอาหนังสือ รับรองของ
ทางโรงหนังสือไปถ่ายเอกสารไว้ดูกันบ้างนะครับ แต่
หลังจากประชุมกันสักครู่หนึ่ง เราก็ก็คิดออกว่าจะ
ทำอย่างไรดี

ฉากสุดท้ายเริ่มขึ้นหลังจากเลิกเรียนชั่วโมง
๕ ของวันอังคาร แรม ๘ ค่ำ เดือน ๑๑ ตรงกับ
วันที่ ๒๘ ต.ค. เราก็บริเวณงานชนสุดท้าย
โดยออกแสดงหมด ๔ คนแบ่งเป็น ๒ สาย สาย
แรกพันมิตรเก่า ขุ่ยกับปุจิน ใช้บริการเรือเมด
สาย ๕๕ มุ่งตรงไปยังโรงหนังสือ พอลงหน้าโรง
รถเจ้ากรรมก็หยุดกักตรงกลางถนนนั่นแหละ ทั้ง
สองก็ลงมายืนอยู่ที่เกาะกลางถนน ระหว่างที่กำลัง
ถอยรถเข้าหาช่องออกเตรียมลุยข้ามถนน คลื่นจาก
รถเมด ชงมาแต่ไหนไม่ทราบ ก็ซัดเอา ร่องเท้า ของ
ทั้งคู่อลอยข้ามถนนไปก่อน กว่าจะเก็บได้ก็ทุลักทุเล
พอประมาณอยู่ เขาไปตั้งปรากฏว่าโรงบิเคเสยออก
พอดพบแขกยาม ขุ่ยเลยตีฟอรัมเข้าไปถามดู ทราบ
ว่าผู้จัดการอยู่ จึงรีบเข้าไปขอหนังสือรับรองดัง

กล่าว ได้แล้วรีบกลับออกมาลุยน้ำต่อเพื่อจะไป
พบกับสายที่ ๒ ที่โรงพักพญาไทตามนัด ในขณะที่
เดียวกันทางสายที่ ๒ ซึ่งมีหนอนกับขุ่ยไปรับหนังสือ
อนุมัติจากสรรพากรจังหวัดโดยรถเมดสาย ๕ พอ
ไปถึงคุณอมราก็ส่งหนังสือให้ทันที พร้อมกับกำชับ
ให้เราส่ง บัญชีรับ—จ่ายให้สรรพากร จังหวัด ภายใน
๑๕ วันนับแต่วันฉาย (มิฉะนั้นต้องเก็บอากร
มหรสพตามปกติ) ทั้งขุ่ยทั้งหนอนรับคำเป็นอันดี
แล้วรีบจ่าออกมาจนรถเมดสาย ๓๕ ทหานารายณ
ภักดิ์ไปลงหน้าโรงพักพญาไท ทั้งสองยอดชาย
ของเรา ก็ลงนั่งกระดิกเท้า รอพวกทีมแรก อยู่บนรถ
เมดๆ กันหน้าโรงพักนั่นเอง

๒๐ นาทีผ่านไป ขุ่ยกับปุจินก็ยังไม่โผล่
โคมมาสักที ขุ่ยรอไม่ไหวจึงลงทุนข้าตอก ๆ ไปดู
พวกทีมแรกว่าเรียบร้อยดีๆ พอเลี้ยววงเวียน
พญาไทได้ไม่กี่นาทีก็พบขุ่ยกับปุจินขำน้ำจ่อม ๆ มา
พอด ทั้งสามจึงพากันไปหาหนอน หลังจากตกลง
เรื่องความเหมาะสมเรียบร้อยแล้ว หนอนก็ได้รับ
เลือกให้เป็นผู้แทนของเราเข้าไปติดต่อ หนอนลุย
น้ำเข้าไปหาคุณจำคนเก่าให้แกช่วยทำเรื่องให้ พอ
เสร็จก็นำเข้าหา ส.ว.ป. (สารวัตรปราบปราม) ซึ่ง
ท่านกำลังบัญชาการนาท้วงอยู่พอด หนอนจึงต้อง
นั่งรอกราว ๒๐ นาที คุณสารวัตรจึงหันมาเซ็น
ให้หนังสือแกริก อันเป็นสัญญาหลักฐานว่างานเราเป็น
อันเสร็จ

“เฮ้อ! โโล่งออกไปที” หนอนอุทานขณะลงจากสะพานมาสมทบกับ ช่น, ชูช และปูซิ่น ช่งนังสัปดาห์อยู่ในรถเมลหน้าโรงพัก เมื่อพร้อมหน้ากันดีแล้วก็ยกพลไปขึ้นรถเมลหมุนสนามม้า (ไทย) ไปแวะเดลิโอตราชาวัตรกันพอหายเมื่อยก่อนจะกลับเข้าโรงเรียน

ทั้งหมดนี้เป็นเพียงส่วนย่อย ๆ ที่เราได้ประสบมาในการจัดทำหนังสือ ซึ่งควรจะเปลี่ยนข้อเสียใหม่เป็น “หนังสือ” เพราะยังไม่ได้รวมถึงการประชุมก่อนจัดอีกไม่ต่ำกว่าสามครั้ง (แต่ละครั้งเด็ด ๆ หนึ่งอัน) การลงคะแนนเสียงเลือกหนึ่ง (มีให้หนึ่ง ๆ เลือกเกือบ ๑๐ เรื่อง) โดยในที่สุดเราก็ได้เลือกเรื่องทบทวนคะแนนน้อยที่สุดมาฉาย การ

(แอบ) ไปติดต่อดวงดนตรีแทบทุกคืน การจัดพิมพ์บัตรโดยใช้สีเงิน—ฟ้า อันเป็นผลเนื่องมาจากการเข้าไปเรียนเชิญท่านผู้บังคับการตอนสองทุ่มกว่า นอกจากความโกลาหลยังตามพวกเราเข้าไปถึงการจัดที่นั่ง ที่ต้องจัดกันใหม่อีกหนหลังจากขายบัตรไปแล้ว ๑ เทียว หนหลังนี่ก่อนฉายหนึ่งสัปดาห์ ๓-๔ วันเห็นจะได้ เล่นเอาพวกเราบางคนต้องไปปลุกห้อง ๆ ลงมาเลือกที่นั่งกันใหม่กลางดึกเลยทีเดียว

สรุปแล้วนิทานเรื่องนี้สอนให้รู้ว่า คราวต่อไปใครก็ตามที่คิดจะจัดทำหนังสือ จะต้องไม่ทำอะไรเชย ๆ อย่างที่พวกเรา “รุ่น ๔๔” ไปทำมาแล้ว

เฝ้าคิด

ครบเจ็ดบทเราเฝ้าศึกษา
 เจ็ดบทเหมือนเจ็ดเดือนที่เคลื่อนไหว
 วันจากกันนั้นมาถึงแล้ว
 อิงจากไกลใจอยู่คู่สัมพันธ์
 ครั้นเมื่อนึกคิดไปจิตใจเศร้า
 ถัดถึงเพื่อนเคยเรียนเล่นมีห่างไกล
 เมอร่ำลึกนึกถึงพระคุณครู
 ศิษย์จากครุครจากศิษย์จิตสัมพันธ์
 วิชาวรรณนิพนธ์
 โอเมื่อใดจึงจะได้ทดแทนคุณ

ยังตรึงตาจิตใจอยู่มีร่ำไห้
 แต่สายใจยังอยู่คืนวันตรี
 โอเพื่อนเก่าที่รักประจักษ์มัน
 ไม่มีวันลืมเพื่อนเดือนฤดูข
 มันปวดร้าวเหลือที่จะมีไหน
 เหมือนโซ่ทองคล้องใจไม่คลายกัน
 ช่วยเช็ดชูสอนศิษย์มิให้หัน
 ใจศิษย์นั้นยังรักครุบุญคุณ
 เคยได้พักผ่อนใจได้เกอหนุ่น
 แม้นมีบุญคงได้กลับคืนนับครุ

เทวินทร์ จันทรศักดิ์

รักอันสุนทร

ศุภพงษ์ เพิ่มสุวรรณ

“สวัสดีครับ คุณพ่อ คุณแม่” อารักษ์ ลูกชายคนเดียวของท่านรัฐมนตรี ประโยชน์และคุณหญิงนุจรี ส่งเสียงทักบิดามารดาอย่างปกติ พร้อมกับทูลดวลลงนั่งข้าง ๆ บิดา

“วันนรกขณคนเขานลูก” ผู้เป็นบิดาเอ่ยทัก
“เรียม เอาข้าวต้มให้คุณนรกขณ” เสียงคุณหญิงมารดาส่งสาวใช้

“แหม นรกขณใจจิ้งจอกครับ คุณพ่อ คุณแม่ วันนได้ทานข้าวพร้อมกัน”

“ก็ตามธรรมเนียมทักกับแม่มีธุระมาก ลูกนรกขณคนจะ” มารดาเอ่ยอย่างอ่อนหวาน

“พรุ่งนี้วันเกิดนรกขณครับ นรกขณชวนเพื่อน ๆ มาเลี้ยงกันทีน ๖-๗ คนครับ แต่ทักนรกขณต้องการมากที่สุดคือ ให้คุณพ่อคุณแม่อยู่บ้านกับผม” อารักษ์บอกคุณพ่อด้วยเสียงอ่อน ๆ

“ลูกนรกขณทักเสียใจ” ท่านรัฐมนตรีหันหัวเล็กน้อยทลางซ้เงงว่า “ลูกนรกขณรู้ว่าตอนนรกขณมนตรีต่างประเทศสำหรับมาเมืองไทยเกี่ยวกับเรื่องปัญหา นามัน ทักต้องเข้าประชุมทั้งวันนและพรุ่งนี้ ทักปล้กค้ความมาได้เพราะเป็นหน้าทักของทักโดยตรง”

“ครับ” อารักษ์รับคำเพียงสั้น ๆ แล้วหันไปตามคุณแม่พร้อมกับความหวัง “คุณแม่อยู่บ้านกับนรกขณพรุ่งนี้ครับ”

“แม่ต้องไปประชุม ที่สมาคมสตรีไทย จะแม่เสียใจจริง ๆ”

“ครับ” อารักษ์รับคำ แล้วกล้งมอรับ-ประทานข้าวต้มอย่างเงบ ๆ ในขณะที่บิดามารดาแยกย้ายกันออกไปทำงาน ก่อนออกจากบ้าน คุณหญิงนุจรีได้ส่งแม่บ้านเรื่องวันเกิดของบุตรชายคนเดียวจนเป็นที่เรียบร้อย

หลังจากอาหารเช้าที่แสนจะผิดปกติได้ผ่านไป อารักษ์กลับซ้มนานังค้ดอะไรอยู่คนเดียวในห้องส่วนตัว ซ้งเทียบพร้อมไปด้วยเครื่องบำรุงความสุขต่าง ๆ ทั้งเตียงนอน ที่นอน โต๊ะเขียนหนังสือ ซ้งสังค้ดเป็นพิเศษ และค้ดเสื่อผ้าทักเจอะล้กลงไปในผนังห้องซ้งนุกด้วยกระดาคาบค้ดผนังอย่างค้ด ในห้องป้ด้วยพรมราคาแพง มีม่านกั้นระหว่างเตียงนอนกับส่วนอนของห้อง เสียงเครื่องปรับอากาศเดินอย่างเงบบจนแทบไม่ได้ยินเสียง เทอน ๆ ของ

อาร์กัยหลายคนที่ได้เข้ามาชมต่างพากันพูดว่า

“ถ้าเราเป็นนายนะ เราจะไม่ไปไหนเลย จะอยู่แต่ในห้อง คุณมีแต่เครื่องบำรุงความสุขไปทุกอย่าง โทรทัศน์สี ตู้เย็น สเตอริโอ เครื่องเล่นแผ่นเสียง เทป โอ๊ย! สารพัดเลย อย่างนายยังจะบ่นอยากไปโน่นไปนี่อยู่ได้ทุกวัน”

อาร์กัยถามไปทันทีว่า “เราไม่ต้องการของพวกนั้นนะ เราต้องการเพื่อนและความอบอุ่นมากกว่า”

ความคิดของเขาสะดุดลงแก่นั้น ไซแล้ว เขาต้องการความอบอุ่นมากกว่า เขาอดทนมานานแล้วสำหรับความเหงาที่ตนได้รับ แล้วก็คิดเตลิดไปว่า เมื่อที่บ้านไม่มั่งคั่งที่เขาต้องการก็จะอยู่ไปทำไม ไปหาความสุขและความอบอุ่นเอาข้างหน้าดีกว่า

“วันนี้นานเสาร์ ชินวัตคงอยู่บ้าน” เมื่อคิดได้ดังนั้น เขาก็เตรียมจะออกไปทันทีโดยตั้งใจว่าไปแล้วจะไม่กลับมาอีก “เราคงจะคิดถึงคุณพ่อคุณแม่มาก แต่คุณพ่อคุณแม่คงไม่คิดถึงเราเลย คุณแม่มีงานสังคมสงเคราะห์ที่จะต้องทำมากมาย คุณพ่อก็ต้องไปทำงาน เขาก็ไปประชุมโน้นประชุมนี้ ไม่มีใครมีเวลาสำหรับเราเลย” คิดแล้วหน้าตาก็ไหลพรากด้วยความน้อยใจ หยิบเงินใส่กระเป๋าแล้วก้าวออกไปหาเพื่อนฝูงที่ห้องนรกในบ้าน “เรื่องอะไรจะให้ใคร ๆ รู้ว่าเราจะไปข้างนอก”

อาร์กัยออกมาที่รถถนน เรียกแท็กซี่ให้ไป

ส่งที่บ้านของชินวัต เมื่อเข้าไปข้างในบ้านก็พบกับคุณพ่อคุณแม่ของชินวัต เขาจึงก้มลงทำความเคารพ

“วันนี้จะมารับพ่อวัดไปเที่ยวหรือจะ” คุณแม่ดูมขมอันอ่อนโยนให้แก่ทุกคนเสมอตามชน

“เปล่าครับ” เท่านั้นเองก็คำตอบทันทีได้ในเวลานั้น

“พ่อวัดเขาไปซื้อของให้คุณพ่อจะ เขาก็คงจะกลับหรือเพราะออกไปนานแล้ว”

“หนูไปรอวัดในห้องเขาก็คงได้นะลูก” คุณพ่อเสริมขึ้นในตอนท้าย

“แน่! มาพอด” คุณแม่กวักมือเรียกลูกชายพร้อมกับพูดว่า “เราจากร้านไปเก็บแล้วมาเร็ว ๆ นะจ๊ะ”

หลังจากเก็บรถแล้ว ชินวัตก็หอบของเข้ามา คุณพ่อก็กุ๊กไปรับที่ประตู “ได้ของครบไหมลูก”

“ครบครับ แต่ก็หาอยู่นานเหมือนกัน”

“เหนื่อยไหมลูก” คุณแม่ถามพร้อมกับรินน้ำเย็นมาให้

“นิดหน่อยครับ” เขาตอบแล้วก็หันมาทางอาร์กัย “โอ๊ย! วันนี้เจ้าชายของเรามาถึงถิ่นเชียว ดีใจจัง เราคงคิดว่าพ่อกำลังจะไปหาที่บ้านพ่อกันวันเกิดหรืออะไรอย่างนั้น”

“ชินวัตเป็นเพื่อนยังจำได้ แต่คุณพ่อคุณแม่เราจำไม่ได้ มันน่าน้อยใจจริง ๆ” คิดพลางหน้าตาก็ไหลพรากออกมาทางทพยามจะกลืนเอาไว้ จน

คุณพ่อคุณแม่ของชินวดีตกตะลึง

“รักษ์ เป็นอะไรไป ถ้าเราพูดอะไรไม่ถูกใจ ก็ขอโทษด้วย”

“เปล่าหรือกวีต เราปลื้มใจทวดตดของเราเสมอ”

“ไม่จริงหรือ เรื่องแค้นคงไม่ทำให้รักษ์ต้องเสียนาตาแน่ ๆ ขนไปข้างบนกันดีกว่า มีอะไรค่อยพูดค่อยจากันก็ได้” แล้วชินวดีก็พาอารักษ์ขึ้นบันไดไป

หลังจากนั้น ๒๐ นาที ชินวดีก็ลงมาเล่าเรื่องราวที่ได้ฟังจากเพื่อนรักให้ตามารดาฟัง “นั่นแหละครับคุณพ่อ เขาเสียใจมาก ว่าเขาไม่มีค่าอะไรสำหรับคุณพ่อคุณแม่เขาเลย”

“โฮ! เขาคงไม่รู้ว่่าพ่อแม่เน่รักลูกมากแค่ไหน ที่ทำไปทุกอย่างก็เพื่อลูก” คุณแม่เอ่ยชัดขึ้น

“ใช่ครับ แต่อ้ามากเกินพอ ลูกก็ไม่ทราบว่าจะเอาไปทำอะไร และอีกอย่างหนึ่งก็คือ สิ่งที่คุณแม่พยายามหาให้ เป็นสิ่งที่ลูกไม่อยากจะได้นั้นครับ อะไรที่ลูกอยากได้ก็กลับไม่ให้”

“อ้อ! รักษ์เขาชอบอยู่กับเราสักพักครับ เขาว่าถ้าไม่ให้เขาอยู่ เขาจะไปอยู่ท่อน แล้วถ้าเราบอกทางบ้านของเขา เขาก็จะไปไกล ๆ ที่ไม่มีใครรู้ เราจะทำอย่างไรดีล่ะครับ”

“ห่อจะลองไปพูดกับเขาคูก่อน”

คุณพ่อ ก้าวเข้าไปในห้องนอน ของชินวดี อารักษ์หันมามองทันที

“รักษ์คิดแล้วหรือ พ่อกับแม่ไม่รังเกียจหนูหรอก จะอยู่สักวันก็ตามใจ แต่ทางบ้านหนูจะรู้ว่าหนูจะอยู่คนเดียวกับเพื่อน ๆ ไปเที่ยวประจวบ ๆ กันแล้วค้างคืนนะ ขนาดพ่อกับแม่รู้ว่าจะไปไหน จะกลับเมื่อไร ก็ยังเป็นห่วงกันจนนอนไม่หลับ น้หนูหายไปเลย ๆ คุณพ่อคุณแม่คงเป็นห่วงกันแน่” ถึงแม้พยายามจะอธิบายแต่ก็ไม่เป็นประโยชน์

“ไม่หรอกครับ เพราะบางครั้งทั้งอาทิตย์เลยที่รักษ์ไม่ได้พบกับท่าน รักษ์ไปโรงเรียนท่านยังไม่ตื่นพอลงบ้านท่านก็ไม่อยู่ รักษ์นอนท่านก็ยังไม่กลับ รักษ์เป็นลูกแม่บ้านหรือครับ ทุกอย่างที่เป็นหน้าที่ของท่าน กลายเป็น เรื่องของแม่บ้านไปหมด ถึงรักษ์จะหายไปสักเดือนท่านก็ไม่ทราบ” พูดจบก็นั่งนิ่งเงียบ

“เอาเถอะ ตอนนั้นเธอยังไม่สบายใจ ไว้เรากล่อมุขกันใหม่ ตอนนั้นพ่อยากให้ไปเล่นสนุกกับวัดก่อน อาจจะทำให้สบายใจขึ้นบ้าง”

“ครับ ขอบพระคุณคุณพ่อมากครับ”

แล้ววันนั้นก็เกิดโกลาหลกันไปทั้งบ้าน เมื่อ “คุณรักษ์” หายไปตั้งแต่เช้าจนมืด ทั้งคุณหญิงและท่านรัฐมนตรีถึงกับกินไม่ได้นอนไม่หลับ ค้นหาหมายเลขโทรศัพท์และติดต่อไปตามบ้านเพื่อน ๆ ของอารักษ์แทบทุกบ้าน แต่บังเอิญที่บ้านของชินวดีไม่มีโทรศัพท์

รุ่งเช้า ทุกคนที่บ้านของชินวดีก็พบว่า
อารักษ์^{๔๓}ท่าทางอิดโรยและดูเศร้าๆ ต่างก็พากัน
ปลอบโยนแล้วพาไปใส่บาตรเนื่องในวันเกิด จาก
นั้น ก็พาไป ดูหนัง และไป เที่ยว ตาม สถานที่ ต่าง ๆ
ระหว่างนั้นคุณพ่อของชินวดีจึงหาโอกาสโทรศัพท์ที่
ถึงท่านรัฐมนตรีประโชชน์ ขอให้มารับตัวและทำ
ความเข้าใจกับอารักษ์

เมื่อทราบดังนั้น ทั้งคุณหญิงและท่านรัฐ-
มนตรี^{๔๔}ก็รีบมากอดอารักษ์^{๔๕}อยู่ที่บ้านของชินวดี ตก
เย็นชินวดี ก็กลับมาพร้อมกับ ร่างอันอ่อน ะโหยโรย
แรงของอารักษ์ ครั้นพบกับท่านรัฐมนตรีจึงเรียน
ท่านว่า

“รักษ์ ไม่สบายครับ”

ทั้งสองท่านตรงเข้าไปรับอารักษ์^{๔๖}มาจากชินวดี
กอดเขาไว้แน่นแล้วพูดสั้นๆ แต่เต็มไปด้วยความรัก
และตื้นตันว่า

“ต่อไปนี้ พ่อกับแม่จะไม่ปล่อยให้ลูกเหงา
และว่าเหว้อก”

แล้ว ก็หัน ไป ร่ำลา ท่าน เจ้าของบ้าน พร้อม
ทั้งขอบคุณในความเอื้ออารี จากนั้นก็พาอารักษ์^{๔๗}
ขึ้นรถกลับบ้าน เมื่อรถออกพ้นเขตบ้านของชินวดี
แล้ว อารักษ์ก็พูดออกมาเป็นคำแรกว่า

“แม่ครับ ผมคิดถึงคุณพ่อคุณแม่^{๔๘}ทั้งคน
คุณพ่อคุณแม่อยู่กับผมบ้างนะครับ”

“ต่อไปนี้แม่จะไม่ทิ้งลูกให้เหงาอีกแล้ว แม่
ทำทุกอย่างเพื่อลูก แต่ถ้าแม่ทำไปแล้วไม่มีลูกคอย
รับ แม่จะทำไปทำไมจะ”

“ขอบคุณครับ”

แล้วอารักษ์ก็กอดคุณแม่กลับไปตลอดทาง
จนถึงบ้าน เราหวังว่าเขาคงฝันดีหลังจากที่ได้ฝัน
ร้ายมาแล้ว.

ขอขอบพระคุณท่านผู้มีอุปการคุณทุกท่าน ตลอดจนบริษัท
 ห้างร้าน ที่สนับสนุนและให้ความช่วยเหลือ
 ในการจัดทำหนังสือเล่มนี้

คณะกรรมการจัดงาน ๕๐ ปีวีรราวุธวิทยาลัย

คุณมงคล กิพานิช

พ.ต.ต. ลักษณะพิจิตร โสรัต

ร้านสุภาส้าน

คุณประทีป - คุณเจือพันธ์ ลิ้มโกศา

ห้างหุ้นส่วนจำกัด V.S.S. Chemical

น.อ. พันติ ศรียากย์ ร.น. พบ.

บริษัท S.P. International

คุณแสง กลัดพันธ์

คุณบรรเจิด กิ่งวงศ์

คุณคำนวณ อัครวัฒน์

คุณนิตินันท์ เนียมทรัพย์

คุณพร้อมพงศ์ พัฒนกำจร

คุณวิวัฒน์ โกศลวิตร

คุณวรสิทธิ์ กิตติสัมพันธ์

คุณสมโชค เลขะกุล

คุณทิพพา เหลืองโชคชัย

คุณสนธิ ชินวรรณโณ

คุณอารมณี - คุณจารุวรรณ แสงสิงแก้ว

น.ท. น.อ. เพ็ญศักดิ์ กฤดากร ร.น.

ร้านอาหารสวนจิตร

ร้านนครภัณฑ์

ร้านอนันต์พานิช

ห้างหุ้นส่วนจำกัด โรงไม้ยังสวดเส็ง

น.ต. นิยม เทพบุญญา

คุณสมชาย ปลื้มมันต์

คุณเจริญ - คุณอินทิรา คงบั๊กไพศาล

คุณกิ่งจันทร์ แสงมณี

พ.ท. จวบ พุ่มใหญ่ชัย

คุณสลวย เพ็ญสุวรรณ

ห้องภาพ พรนิมิต ราชวัตร

คุณพารณ อิศรเสนา ณ อุตงยา

คุณอาชุต อิศรเสนา ณ อุตงยา

คุณอุเทน จันทนธัญยง

คุณสิทธิศักดิ์ เทพบรรเทิง

คุณกานดา ศรีปราชญ์

คุณเต็ก ศิริสวัสดิชัย

ร้านกิตติภัณฑ์ ราชวัตร

คุณประจักษ์ จงตระกูล

ร้าน La Rose Icecream & Sweets

ห้องภาพศรีสยาม ราชวัตร

พ.อ. ดาวร สวัสดิ์ดิเรกศักดิ์

คุณระวี รัตนนันต์

พ.ต.ต. ประกาศ สำตะมาน

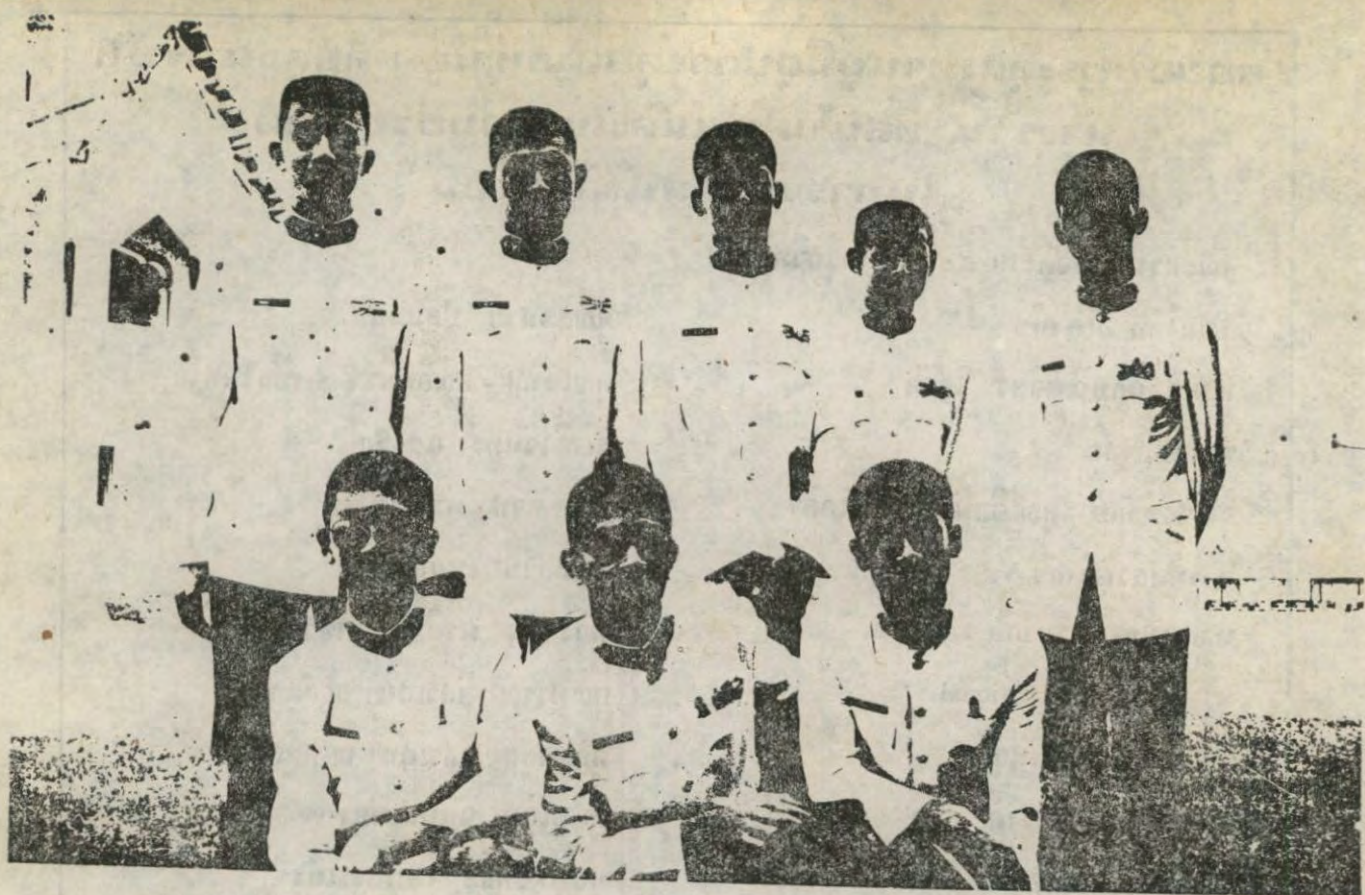
ร้านเกษตรภัณฑ์ จังหวัดสกลนคร

คุณมงคล วุฒิสงห์ชัย

คุณพันศักดิ์ วิญญูรัตน์

บริษัท อัครคิดดีเทพพานิช จำกัด

ร้านดาวทอง อุตงยา

คณะผู้จัดทำ

สาราณียากรเอก

สาราณียากรโท

เลขานุการ

เหรียญกษาปณ์

กองบรรณาธิการ

เทวินทร์ จันทรสักดิ์

อนุสนธิ์ บินวรรณโณ

อดิศร์ สุทินศักดิ์

ไพบูลย์ วัฒนศิริ

รัชชานันท์ อัครวิวัฒน์

ศุภพงษ์ เพิ่มสุวรรณ

สามารถ นิธินันท์

เลิศศักดิ์ ตลอนันต์

ก่อโชค จันทรวงกูร

ธนา ศิริยากษ์

พนัชโรจน์ รักตประจิด

วัชร ตรีสวัสดิ์ชัย

ประคัลป์ เอกพจน์

เอกราช กลัดพันธ์

เศรษฐีพงศ์ จันทนียงยง

บิษณุพร กิตติสมพันธ์

สารานุกรมแปล

หม่อมเจ้าอากาศดำเกิง รัตพัฒนีย์ กล่าวไว้ในหนังสือละครแห่งชาติว่า “แม่จะเหนื่อยยาก ลำบากใจเพียงใดก็คิด หนังสือพิมพ์ก็ยังเป็น “เกม” ที่ประเสริฐที่สุดในโลกเกมหนึ่งสำหรับเด็กหนุ่มที่หม่อมสมองไว นิสัยซนบาน ตลกคะนอง มีคุณาวุฒิที่จะเขียนและใช้คำพูดที่ไพเราะ ละครแห่งชาติอาจช่วยตัวได้ ช่วยให้เป็นคน เป็นผู้มีเกียรติยศและความมั่นใจ”

ด้วยเหตุนี้แหละพวกเราจึงทุ่มเททั้งกำลังกาย กำลังใจ และกำลังความคิด ให้กับการทำหนังสือที่เป็นตัวของตัวเองเล่นนี้ และเพราะมันเป็นงานที่พวกเราจะได้ร่วมทำด้วยกันเป็นครั้งสุดท้ายของการศึกษาในวิชาวรรณคดี จึงทำให้พวกเราไม่รู้สึกเสียเวลาและกำลังทั้งหมดไปกับการทำงานครั้งนี้

แม้ตั้งแต่เริ่มงานมาจนถึงวาระสุดท้าย พวกเราจะต้องเหนื่อยทั้งแรงและปากก็ตาม ก็ไม่มีใครบ่นหรือขี้เกียจ เพราะเราต่างเต็มใจและยินดีที่จะเหนื่อยเพื่อส่วนรวม เพื่อให้งานชิ้นนี้สำเร็จสมดังเป้าหมายของพวกเราทุกคน นั่นคือ เราต้องการให้หนังสือเล่มนี้เป็นสิ่งเตือนใจและเป็นอนุสรณ์แห่งความหลังสำหรับพวกเราทุกคนที่ได้ฝากไว้ในวิชาวรรณคดี.....ในเสี้ยวหนึ่งของชีวิตที่พวกเราได้อยู่ร่วมกันท่ามกลางความสุขและความเป็น “เพื่อนรัก” กัน.

ขอเดชะพระบารมีแห่งองค์พระบาทสมเด็จพระมงกุฎ
เกล้าเจ้าอยู่หัว ผู้ประคองตั้งบิดาของลูกวชิราวุธทั้งปวง บัดนี้ถึง
เวลาแล้วที่ลูกจะต้องจากสถานศึกษาอันทรงเกียรติแห่งนี้ไปด้วย
ความรักและอาลัย แม้ว่าลูกจากไปจะอยู่ไกลหรือไกลแห่งหนใด
ก็ตาม พระมหากรุณาธิคุณของพระองค์จะคงอยู่ในหัวใจของลูก
ตลอดไปชั่วกาลนาน และลูกขอปฏิญาณต่อเบื้องพระพักตร์
ของพระองค์ว่า ลูกจะนำเอาวิชาความรู้ความสามารถที่ได้รับการ
อบรมสั่งสอนจากวชิราวุธ ไปใช้ในทางที่ถูกที่ควร เพื่อสร้างชื่อ
เสียงและเผยแพร่เกียรติคุณของวชิราวุธ อีกทั้งลูกจะประพฤติ
ปฏิบัติตนให้ดำรงอยู่ในสังคมที่ดีงาม และพร้อมที่จะเสียสละทั้ง
กายและใจทุกเมื่อเพื่อชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์ อันเป็นที่
เคารพและเทอดทูนของลูกวชิราวุธทั้งปวง

ด้วยเกล้าด้วยกระหม่อมขอเดชะ

คณะนักเรียนวชิราวุธรุ่นที่ ๕๘